

EDITURA MIRON

Ia-mă de soție, străine...

KAY GREGORY

Cînd Brand se trezeşte alături de o femeie tînără şi frumoasă, pe care nu o cunoaşte, este cuprins de un puternic sentiment de vinovăţie.

Ea şopteşte: „Ia-mă de soţie, străine!" şi Brand nu are motiv să o refuze, deoarece singura femeie pe care o iubise era moartă.

Kay Gregory

Ia-mă de soţie, străine…

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corectori: GEORGETA TOMA SANDA VIDRIGHIN

Editura
MIRON

Prolog

Nu. Nu. *Nu!* Brand izbi cu pumnul în pernă. Nu era posibil. Înjură în gând cu obidă. Nu putea, n-ar fi *trebuit…*

Femeia de lângă el strâmbă din nas în somn. Brand trase o gură zdravănă de aer în piept. *Trebuia* să-şi controleze simţurile. Camera aceasta pătrată de la mansardă, cu pereţii aburiţi, *trebuia* să stea pe loc. Nu o putea lăsa să se răstoarne cu susul în jos.

Treptat, camera – sau capul lui? — ajunseră în poziţia normală. Se forţă să rămână calm în timp ce stătea lungit pe-o parte şi se uita la cea cu care-şi petrecuse noaptea. Dacă asta se întâmplase. Presupuse că așa trebuia să fi fost. Părul ei lung şi negru era împrăştiat pe perna lui şi pieptul îi tresălta regulat, de parcă ar fi dormit de câteva ore.

Brand îşi trecu palma peste ochi. Mai mult ca sigur că visa. Așa cum visase noaptea trecută că Mary era din nou lângă el. Deşi Mary abia de era drăguţă, iar femeia asta cu fața ei în formă de inimă, cu gene imposibil de lungi şi de frumoase, cu buze senzuale, era frumoasă.

Şi nu putea să aibă mai mult dă… șaisprezece ani?

Gemu şi se trânti pe spate, cu ochii ațintiți, deşi nu-i vedea, la becul fără abajur din tavan.

Visul acela… oare nu fusese un vis?

Încet, fără nicio tragere de inimă, se ridică să se mai uite o dată la fata care dormea lângă el. În lumina palidă strecurată prin fereastra pătată de muşte o văzu cum se

încruntă, de parcă simţea că trezirea o să fie neplăcută.

În mintea lui apăru o amintire, neclară şi fără contur. Noaptea trecută, pe când se îndrepta către un bar să caute uitarea, o tânără s-a apropiat de el în fugă, strigându-l de parcă i-ar fi fost prieten. Îl implorase să stea cu ea până ce pleca bărbatul care o urmărea. El nu o recunoscuse şi nici nu-i păsase de ea. Dar ea era speriată şi avea necazuri. Probabil că fusese de acord. Acum nu-şi amintea decât că-şi petrecuse noaptea într-un bar cu cineva care nu vorbea prea mult şi că băuse în neştire. Dacă nu cumva greşea, acum se aflau împreună într-o cameră de deasupra barului aceluia.

Cine era ea? Nu arăta ca o doamnă a nopţii. Faţa ei avea un aer inocent şi aristocratic, iar rochia care zăcea aruncată pe podea era dintr-un material scump.

Dar dacă ea nu era de închiriat…

Dumnezeule, ce făcuse? închise ochii pentru câteva secunde, după care, cu mare grijă, să n-o tulbure, îi trase cearceaful mai jos de gât.

Era complet dezbrăcată şi-avea un corp cu forme perfecte. Brand simţi o strângere de inimă. Mary avea un asemenea corp. Oare, de aceea, noaptea trecută visase?…

Această fiinţă tânără, dar coaptă, nu era Mary. Şi nu se întrebase el în vis cum s-ar putea desfăşura încă o dată noaptea nunţii lor, dar într-un mod ceva mai diferit?

Nu! Cu siguranţă nu era posibil…

Sau era?

Strânse cearceaful în pumn şi îl trase uşor de pe genunchii ei. Da, era acolo. O pată mică, maronie, care

înainte să se usuce fusese cât se poate de roşie şi de adevărată.

Deci visul fusese real.

Își înăbuși un suspin, iar fata tresări, zâmbi prin somn și-i puse, încrezătoare, o mână pe pieptul lui.

Îl trecu un fior, urmat de un val de tandreţe care îl surprinse. Ea arăta atât de moale, atât de vulnerabilă, atât de… tânără. Și fusese atât de generoasă…

O, da, visul fusese real. Cum putuse să creadă că nu fusese? Brand își apăsă pleoapele cu pumnii, încercând să-şi potolească durerea din tâmple, iscată de memoria care încerca să împingă spre suprafaţa conştientului lucruri pe care voise să şi le alunge din minte.

Acest înger nevinovat din visul lui îi dăruise ceva ce nu poate fi dăruit decât o singură dată. Un dar de preţ pe care femeile din ţara ei cu tradiţii atât de rigide îl păstrează pentru bărbatul cu care se vor căsători. Așa cum iubita lui pierdută îl păstrase pentru el…

Mary. Își dădu capul pe spate şi cuvintele care-i năvăleau din gât se transformară într-un geamăt chinuit de durere, suferinţă și regrete.

„Mary. Iartă-mă!”

Nu primi niciun răspuns; ştiuse că nu va primi. Dar, pentru prima oară de când o pierduse pe draga lui Mary, Brand știu că va supravieţui anilor de singurătate care aveau să urmeze.

Pleoapele femeii de lângă el se deschiseră și el își scufundă privirea în cei mai adânci, mai largi şi mai frumoși ochi negri pe care îi văzuse vreodată.

— Bună, spuse el, minunându-se de fineţea pielii ei, de simetria trăsăturilor ei delicate şi de felul în care

mâna el se întinse încrezătoare către mâna lui.

— Ai dormit bine?

Tâmpită întrebare! Ea dormise ca un copil, fiindcă era un copil. Ceea ce se întâmplase înainte de a se culca era important.

Ea înclină din cap cu un aer solemn.

— Da. Dar tu?

Brand închise ochii.

— Aşa se pare.

Simţi mâna ei cum îi strânge degetele şi se forţă să se uite la ea din nou.

— Cine eşti? întrebă el.

— Eu sunt Isabella. Tu?...

— Eu? Nu sunt decât un străin pe care l-ai sărutat într-o noapte.

Amară ironie. Dar acesta era adevărul. Îi dădu la o parte cu blândeţe o şuviţă de păr de pe frunte.

Ea zâmbi şi-şi aţinti ochii aceia mari, serioşi, pe faţa lui.

— Atunci însoară-te cu mine, străine, spuse ea.

Brand înghiţi în sec. Zâmbetul ei era ca lumina soarelui apărută din întuneric, mesajul vechi de secole pe care Eva i-l trimisese lui Adam.

Dădu din cap. Mary nu mai era. Această femeie-copil atât de frumoasă, de încrezătoare se afla în patul lui. Li ceruse să se însoare cu ea şi cum putea să-i refuze această protecţie? După fapta lui păcătoasă, îi datora mai mult decât un sărut de complezenţă, după care s-o lase la mila străzii.

Da, o să se însoare cu ea. Nu avea importanţă.

Şi ce altceva era de făcut?

Capitolul 1

Casa avea mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Isabella în timp ce Brand a ajuta să coboare din vechiul *Volkswagen Beetle* cu care o adusese de la aeroport. Casa era părăginită, maşina era părăginită… Aruncă o privire plină de îndoială către soţul ei, care era ocupat să dea jos bagajele şi să le pună pe alee.

El nu arăta neîngrijit sau îmbătrânit. Doar trist. Atunci de ce maşina şi casa contrastau atât de neplăcut cu înfăţişarea lui? Acest bărbat brunet, viril, atrăgător, cu care se măritase, ar fi trebuit să conducă o maşină scumpă, rapidă, ca avioanele pe care le pilota ca să-şi câştige traiul şi, după aşteptările ei, casa lui ar fi trebuit să fie mare şi impunătoare, sau luxoasă.

Brand îi întâmpină privirea cu nişte ochi care îi interziceau să se plângă, aşa că ea îi adresă un zâmbet curajos şi se apucă din nou să studieze casa.

Cât era de înaltă şi de îngustă şi de cenuşie în comparaţie cu acele *haciendas* primitoare, cu pereţii albi, din America de Sud, de unde venea ea. Reşedinţa principală a familiei ei era largă şi încăpătoare, şi era înconjurată de o curte pardosită cu cărămidă, încinsă de soare. Aici, nu exista curte şi până şi vremea era cenuşie – umedă, rece şi deprimantă, aşa cum citise că *nu* trebuia să fie pe coasta de vest a Canadei.

Isabella începu să tremure şi-şi ridică gulerul fulgarinului albastru de ploaie pe care Brand i-l

cumpărase chiar înainte să se urce în avion. Ea îl voise roşu, dar el spusese că roşul era prea bătător la ochi pentru soţia unui bărbat care era în doliu. Primul ei impuls fusese să protesteze, dar se stăpânise. Doliul lui era prea evident şi prea real.

— Ţi-e frig? întrebă Brand, îndreptându-se către ea pe cărarea pardosită cu piatră de râu, înhămat cu două geamantane.

— Da, puţin, recunoscu ea, încercând să-şi ajusteze paşii după ai lui. Întotdeauna este vremea aşa de închisă în Vancouver?

— Există pe aici o vorbă care spune că noi, cei de aici, nu ne bronzăm, ci ruginim. Dar, nu, nu este chiar aşa. Uite o floare de şofran înflorită acolo.

Arătă către o floare roşie, solitară, crescută pe o bucată de pajişte neîngrijită.

— Va veni în curând primăvara.

Isabella auzi tonul cu care rostise cuvântul „primăvară” – de parcă ar fi fost un anotimp al disperării – şi intui că primăvara nu însemna nimic pentru ei anul acesta. Oare va însemna vreodată? Ce făcuse? Se căsătorise cu străinul acesta cu ochi negri, îndureraţi? Străinul acesta despre care nu ştia decât că era înnebunit de durere din cauză că şi pierduse mireasa după numai şase zile. Numele ei fusese Mary şi murise în timpul unei alunecări de teren chiar în luna de miere.

Totuşi, Brand fusese bun cu fata speriată pe care o culesese de pe străzile oraşului şi, deşi beat, făcuse dragoste cu ea cu tandreţe şi pasiune. Nu avusese niciun fel de îndoială cu trei zile în urmă, în dimineaţa în care

se trezise în patul lui din camera de deasupra barului şi-l văzuse aplecat deasupra ei privind-o de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Ştiuse imediat că el era destinat să-i aparţină ei.

Abia după ce găsiră un preot care să-i căsătorească şi după ce se văzuseră la bordul avionului, îndoielile începuseră să-i tulbure euforia.

Brand arătase atât de disperat şi atât. De trist şi abia dacă îi adresase câteva cuvinte cât durase zborul până la Vancouver…

Acum, uitându-se la soţul ei, înalt, brunet, în urma căruia se îndrepta către casa lăsată în paragină, Isabella nu tremura numai din cauza umezelii.

— De ce o luăm pe-aici? întrebă ea.

Brand se îndrepta către partea laterală a casei, în loc să urce treptele de lemn ale verandei demodate.

— Intrarea noastră se află în spate.

— De ce?

— Locuim la subsol, Isabella.

— La subsol? Dar este o casă mare.

Oare se măritase cu un bărbat frumos, dar nebun?

— În partea aceea locuieşte un alt chiriaş. O femeie cu copil mic. Eu şi Mary am hotărât că nu vrem să dăm toţi banii pe care-i câştigăm pe chirie. Plănuise să trăim mai modest până ce vom fi economisit destui bani ca să ne cumpărăm o casă a noastră. Acesta era visul lui Mary: o casă a noastră.

Din nou tristeţea aceea devastatoare. Dumnezeule, în ce se băgase?

— Înseamnă că tu… adică noi… o să locuim într-o pivniţă?

Nu putea, nu voia să creadă una ca asta.

Brand se opri lângă o uşă cu vopseaua scorojită. Ceva ce-ar fi putut deveni zâmbet, dacă el l-ar fi lăsat să se dezvolte, îi trecu peste buze, apoi dispăru.

— Nu e tocmai o pivniţă. În anunţ scria că este „un apartament de lux aflat la subsol”.

De lux? Asta însemna ceva elegant, nu-i aşa? Poate casa lor nu va fi chiar aşa de rea. Se mai linişti puţin.

Dar când Brand deschise uşa şi balamalele ruginite scârţâiră a protest, ştiu că avea să fie mai rău. Mai rău decât în coşmarurile ei cele mai pesimiste.

Câteva trepte abrupte, fără covor, duceau către un culoar îngust cu podeaua de ciment pe care îl simţea rece sub tălpi. Două uşi, aşezate faţă în faţă pe pereţii de lemn, arătau de parcă ar fi fost recent pescuite dintr-o mlaştină. Probabil că de-acolo fuseseră luate cu adevărat, reflectă ea cu amărăciune.

— Asta este a noastră, spuse Brand deschizând uşa din dreapta.

— Ce se află în spatele celeilalte?

— Cine, nu ce. Numele lui este Gary Roseboy. Este paznic la un şantier naval. Sau cel puţin aşa spune el. Este adevărat că lucrează la nişte ore neobişnuite.

— Tu nu-l crezi?

Brand ridică din umeri.

— Ba da. De ce nu? Celelalte activităţi extraprofesionale mă deranjează.

Isabella nu ştia ce voia să spună el prin „activităţi extraprofesionale”, dar Brand părea atât de supărat, încât hotărî să nu întrebe. Vorbise despre vecinul lor ca despre un individ capabil de gesturi obscene.

Se uită plină de îndoială la uşa deschisă şi se întrebă de ce fuseseră înghesuite două apartamente într-un spaţiu aşa de strâmt. Existau o mulţime de orăşele amărâte în ţara ei, dar Brand se aştepta ca ea să trăiască astfel? Când păşi peste prag, închise ochii, temându-se de ceea ce urma să vadă.

Când îi deschise din nou, primul! lucru pe care îi văzu fu un linoleum verzui care acoperea podeaua. Se cutremură şi trecură câteva secunde până găsi curajul să ridice ochii.

Se aflau în mijlocul unei bucătării strâmte, cu o chiuvetă albă, crăpată, un frigider mic, cândva de culoare albă, şi un aragaz care fusese, probabil, cumpărat la preţ redus dintr-un magazin cu obiecte de la începutul secolului. Avea chiar şi picioare. Restul spaţiului era ocupat de o masă zgâriată de lemn, două scaune cu spătar şi o canapea de două persoane, acoperită cu un pled scoţian cu negru şi roşu.

— Este foarte mică, spuse Isabella. Întunecată. Şi miroase a mucegai. De ce are numai o fereastră aşa de mică?

— Pentru că acesta este un subsol.

Brand aprinse lumina.

— Poftim. E mai bine?

Nu era. Acum putea să vadă crăpăturile din pereţi. Şi, cu lumina aprinsă, Brand părea mai solid, iar camera şi mai mică.

— Podeaua este foarte murdară, spuse ea. Şi aragazul pare plin de grăsime. Este un aragaz, nu-i aşa?

Ea îşi reprimă valul crescând de disperare.

— Da. L-am primit odată cu apartamentul.

Vocea lui Brand era îmbufnată.

Era furios? Furios că ea nu admira această groapă îngrozitor de strâmtă?

— Unde este salonul? întrebă ea. Și baia. Și… dormitorul?

— Salonul?

Brand pufni în râs. Era prima oară când îl auzea râzând, dar nu era un zgomot care avea menirea s-o învelească.

— Salonul? repetă el. Nu există așa ceva. Baia este colo, deşi mă tem că instalaţia funcţionează aiurea, iar dormitorul este în partea asta.

Deschise o uşă fără să privească spre ea, după care ea trecu pe lângă el într-o cameră la fel de mică.

Înăuntru se afla un pat metalic dublu, două dulapuri nevopsite şi o masă la fel de mică, dar surprinzător de nouă, din oţel. Pereţii de un albastru-deschis şi covorul erau aproape curate. Aici era mai bine. Isabella tocmai voia să-i spună asta, dar Brand o întrerupse cu asprime.

— Patul acesta o să dispară de-aici, bineînţeles.

— O să dispară? Dar…

— O să cumpăr două paturi separate. Îmi pare rău, dar nu avem decât un singur dormitor.

— Oh, dar nu e nevoie. Vreau să spun, noi nu…

— Nu, zise Brand.

— Dar… suntem căsătoriţi.

— Ştiu asta. Dar nu e cazul să-ţi faci griji. Am profitat deja o dată de tine. Nu am de gând s-o mai fac.

— Dar nu ai profita deloc.

Adoptă o ţinută rigidă, ca să nu-și trădeze durerea.

— Ba da. Ești aproape un copil.

— Nu ai crezut la fel acum trei nopţi.

Brand îşi acoperi ochii cu palma.

— Isabella, trebuie să înţelegi. Acum trei nopţi abia îmi pierdusem soţia. Nu mi-am dat seama ce fac, iar tu mi-ai oferit mângâiere. Pentru care ţi-am fost recunoscător.

— Mângâiere? Asta a fost tot?

— Nu, bineînţeles că nu asta a fost tot. Ştii asta la fel de bine ca mine. Dar nu a însemnat nimic, Isabella. În afară de faptul că îmi pierdusem judecata – odată cu soţia cu care am aşteptat patru ani ca să mă însor.

Oh. Da, desigur. Brand era încă îndrăgostit de blonda şi firava Mary, aşa cum era şi normal. Dar nu se putea abţine să nu regrete asta. Căzu pe gânduri, cu limba proptită în obraz. Nu. Nu era înţelept să se aştepte ca el să poată simţi ceva pentru altă femeie deocamdată. Dar, în curând, după ce timpul îi va mai atenua durerea, va găsi o cale să-l facă s-o iubească – mai mult decât o iubise vreodată pe timida, insipida aceea de Mary.

Isabella îşi îndreptă umerii. De când fugise de-acasă, se obişnuise să obţină ce vrea, dar acum putea să facă o excepţie. Obţinuse orice rochie sau bijuterie la care râvnise. De ce ar fi altfel acum? Numai pentru că tot ceea ce-şi dorea era un bărbat? O să-l facă s-o iubească. Cu siguranţă. Dar deocamdată poate era mai bine să pară amabilă şi înţelegătoare.

— Înţeleg, spuse ea, punând mâna pe braţul lui Brand. Bineînţeles că încă nu eşti gata s-o uiţi pe cealaltă soţie a ta. Nici nu mă aşteptam la asta.

— N-o s-o uit niciodată.

Brand vorbi cu atâta hotărâre, încât Isabella fu

pentru o clipă tentată să-l creadă, până când îşi aminti că întotdeauna obţinea ceea ce-şi dorea. Până la urmă.

— Bineînţeles că n-o s-o uiţi, spuse ea cu blândeţe. Te înţeleg. Haide, trebuie să despachetăm.

În noaptea aceea, Brand se culcă într-un sac de dormit, pe podea. Dimineaţa, devreme, când Isabella se trezi şi-l văzu acolo, când îşi aminti de pereţii crăpaţi şi de grăsimea de pe aragaz… de cerul cenuşiu şi de oamenii care mergeau cu capetele plecate prin ploaie, îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă.

Brand mormăi şi se răsuci către ea.

— Taci, spuse el.

— Poftim?

Isabella suspină şi se opri din plâns.

— Ce-ai spus?

— Mm? Am spus să taci.

Probabil îl surprinsese tăcerea ei bruscă, pentru că se trezi imediat de-a binelea. Ea îl privi cum se rostogoleşte pe-o parte şi se ridică într-un cot. Nu părea foarte indignat.

— Ascultă, n-are rost să plângi, Isabella. Ştiu că apartamentul acesta nu este prea…

— Este oribil. Pur şi simplu oribil.

Aşa şi era. Dar imaginea lui Brand, culcat acolo, pe covor, ciufulit, sexy şi somnoros şi care refuza să se urce în pat lângă ea era motivul pentru care plângea.

— Puteai să găseşti o locuinţă mai curată.

Nu avea de gând să-i spună adevărul. Era prea umilitor.

— Mary spunea că o să-l pună la punct, răspunse

Brand cu o urmă de nerăbdare în voce. Nu este decât murdărie.

Simțindu-i nerăbdarea din voce, Isabella scânci ca un pui de lup care şi-a pierdut mama şi dădu drumul la lacrimi să curgă în voie.

Brand înjură înfundat, se ridică şi intră în baie. Isabella privi neputincioasă în urma lui şi izbi cu pumnul în pernă. După o secundă, auzi ţevile de la baie cum zdrăngănesc când Brand deschise robinetul de la duş.

Lua-l-ar naiba. Nu avea niciun drept să-i spună să tacă, nu avea niciun drept s-o aducă în gaura asta, nu avea… nu avea dreptul să n-o iubească, măca*r un pic*.

Când el ieşi din baie, ea plângea încă, mai mult de furie, decât de supărare.

Brand se încruntă la nimfa cu ochi negri, aproape dezbrăcată, care îi scălda patul în lacrimi.

— Uite, spuse el, știu că este un șoc…

— Este mai rău decât un şoc.

Isabella se frecă cu pumnii la ochi.

— Şi nici măcar nu-ţi pasă.

— Ba-mi pasă.

El stătea în pragul uşii de la baie, cu şoldurile înfăşurate în prosop şi cu părul lui negru şi des căzut pe frunte. Putea să-i vadă vârfurile urechilor, îndoite caraghios în afară. Prima oară când i le văzuse începuse să râdă, dar Brand îi spusese aproape cu mândrie că erau urechi Ryder. Acum i se părea că îi stă bine cu ele şi îi plăceau.

Isabella îşi trase cearceaful peste cap. El îi stârnea dorinţa şi stătea acolo ud şi cald după duş, dar atât de

distant, încât ei îi venea să ţipe de frustrare.

— Nu poţi măcar să-ţi ceri scuze? se răsti ea de sub cearceaf.

— Pentru ce să-mi cer scuze?

— Pentru că m-ai adus aici… în locul acesta.

— Tu ai vrut să vii, spuse el pe un ton obosit. Tu mi-ai cerut să mă însor cu tine. Îţi aminteşti?

Ea dădu cearceaful la o parte şi se ridică în capul oaselor.

— Da, dar habar n-am avut…

— Că încă nu m-am îmbogăţit din meseria de pilot? Nu este vina mea, Isabella. Peste câţiva ani…

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Cred că ţi-am spus, totuşi.

— Da, dar n-am ştiut…

— Bine, o întrerupse el. Deci n-ai ştiut, sau n-ai înţeles, cu cât de puţini bani va trebui să pornim în viaţă. Te-ai mai fi măritat cu mine dacă ai fi ştiut?

Pentru el n-avea importanţă. Putea să-i spună ce vrea. Întrebarea era pur retorică. Şi bineînţeles că ea s-ar fi măritat cu el. Ce altceva putea să facă? în plus, voise să se mărite cu el.

Nu avea deloc de gând să admită asta în faţa acestui Adonis înfăşurat în prosop care îi bloca în momentul de faţă ieşirea din cameră.

— Eşti dator să te scuzi, insistă ea.

— Ba nu mai sunt. M-am însurat cu tine. Asta este o scuză suficientă. Şi-acum scoală-te din patul ăla şi nu te mai smiorcăi.

Isabella, căreia nimeni nu-i vorbise cu atâta asprime în viaţa ei, execută cu uimire ordinul pe care îl primise.

În seara aceea, pe când Brand ocolea cu paşi obosiţi casa şi cobora fără tragere de inimă scările, nările îi fură luate cu asalt de un miros ciudat de curăţenie şi dezinfectant. Oare ce punea Isabella la cale? Nu avea chef de surprize.

Nu avusese o zi prea bună. Dar cum ar fi putut să aibă? Fără Mary, nicio zi nu putea să fie bună, iar prezenţa Isabellei nu-l făcea decât să simtă şi mai acut ce pierduse. Şeful lui, cicălitor ca o babă, nu-i fusese de prea mare ajutor când insistase ca Brand să meargă la un doctor, în loc să zboare până la Yellowknife. Nu suferea de nicio boală. Putea să se descurce singur, fără ajutorul acelor sau al medicamentelor.

Trase aer în piept. Mirosul care se strecura pe sub uşa de la subsol nu era deloc neplăcut. Era chiar mai plăcut decât mirosul de mucegai şi de grăsime râncedă care predomina înăuntru dimineaţa, când plecase de acasă.

Biata Isabella. Nu era de mirare că plânsese. Ar fi trebuit să fie mai blând cu ea. Dar, la naiba, la ce se aşteptase? Acesta era căminul pe care plănuise să-l împartă cu Mary. Nu îi venea uşor s-o audă pe mireasa lui fetiţă plângându-se de el, indiferent cât de justificate i-ar fi fost pretenţiile. Poate că ar fi trebuit să-şi dea seama ce efect va produce locuinţa aceasta asupra ei. Dar nu se gândise la asta. Nu-l interesase *niciodată prea* mult ce era în jurul lui. Acum îl interesa şi mai puţin.

Trase încă o dată aer pe nări şi deschise uşa. Ceva clocotea pe aragazul acela rablagit. Tocană? Arsă, dacă mirosul nu-l înșela. Se repezi să dea la o parte cratiţa de

pe foc. Exact în clipa aceea Isabella ieşi din dormitor.

Era îmbrăcată cu puloverul şi cu fusta verde de lână pe care i le cumpărase odată cu fulgarinul – şi-i veneau foarte bine. Numai o pată neagră de funingine de pe nas îi strica imaginea de gospodină pe care, evident, se străduia să şi-o creeze.

— Bună, spuse ea. Am făcut curat.

— Da, am văzut. Se vede după nasul tău.

— Ce am?

Isabella se repezi în baie să-şi inspecteze faţa, iar Brand profită de ocazie şi-şi roti privirea prin bucătărie.

Linoleumul era lustruit şi strălucea, pereţii erau curaţi, iar aragazul şi frigiderul erau acum albe, în loc de cenușii. Pledul de pe canapea era încă umed, iar masa, aşternută pentru două persoane, cu şerveţele de hârtie, fusese împinsă lângă perete ca să dea iluzia de spaţiu. Nu încărcase casa cu şerveţele de dantelă sau cu zorzoane, remarcă el cu uşurare. Nu făcuse decât s-o aranjeze într-un mod mai practic. Îşi trecu mâna prin păr. Cine ar fi crezut că răsfăţata sud-americană putea să fie o gospodină atât de destoinică?

— Arată mult mai bine, îi spuse el zâmbind Isabellei care tocmai ieşea din baie cu faţa curată şi cu nasul bine spălat. Ai făcut adevărate minuni.

Zâmbetul apărut pe faţa ei era de-a dreptul fermecător. I-ar fi încălzit inima, dacă ar fi fost capabil de căldură.

— Îţi place? întrebă ea. Eşti sigur?

— Îmi place foarte mult. Altceva ce-ai mai făcut?

— Oh! exclamă ea, punându-şi mâna la gură. M-am apucat să pregătesc cina, dar…

— Nu-i nimic. Cred că am sosit eu la timp.

Brand săltă capacul de pe cratiţă şi strecură o privire plină de îndoială către conţinutul care bolborosea ca noroiul din craterul unui vulcan. Pentru el nu conta cum este mâncarea, dar Isabella făcuse un efort atât de mare ca să-i facă lui o plăcere, încât nu voia s-o vadă dezamăgită, în plus, poate că începea iar să plângă, iar el avea şi aşa destule lacrimi de vărsat.

Ea veni în spatele lui şi aruncă o privire în cratiţă.

— Am omorât-o, nu-i aşa? gemu ea.

— Cred că era deja moartă.

Brand fu surprins să constate că simţea dorinţa s-o ia în braţe, s-o liniştească, aşa cum, nu cu mult timp în urmă, încercase ea să-l liniştească pe el. Sărmana copilă, arăta aşa de dezamăgită, cum stătea acolo, cu privirea aţintită la ruinele cinei lor.

— Nu-ţi face probleme, spuse el. Nu eşti singura femeie care nu ştie să gătească. Haide, adu-ţi pardesiul. Este un loc unde se serveşte pizza pe strada noastră. O să mâncăm acolo, iar după aceea facem o plimbare prin Vancouver pe ploaie.

— Pizza!

Ochii ei se aprinseră de bucurie.

— N-am mâncat niciodată pizza. Este bună?

— Foarte bună.

O luă de mână, iar ea îi zâmbi atât de dulce şi cu atâta încredere, ca în prima dimineaţă când se trezise lângă ea.

Dumnezeule, era aşa de frumoasă! Remarcase asta de cum dăduse cu ochii de ea. Dar când zâmbea, era Cleopatra, Elena din Troia şi Afrodita la un loc – o

combinaţie inocentă, dar mortală.

Era încă un copil. Se supăra uşor, dar era uşor de împăcat. Brand scutură din cap. Copiii erau o încântare, dar şi o mare responsabilitate. Să dea Domnul să se poată descurca cu copilul acesta, pentru că, dacă boşorogul ăla de doctor avea dreptate, nu era sigur că se putea descurca cu un ţânţar, darămite cu această adolescentă frumoasă, care se credea femeie.

O strânse uşor de mână şi-i mai spuse o dată să-şi aducă pardesiul.

În timp ce urcau împreună scările, îşi dori pentru a mia oară ca ultimele şase zile să fie doar un vis, ca Mary să fie încă vie, iar Isabella nimic mai mult decât o fantezie de-o noapte care dispare odată cu sosirea zorilor.

Dar când se trezea dimineaţa, ea era tot acolo, senină, vie, respirând liniştit în patul lui.

Capitolul 2

Isabella era în baie şi încerca să desfunde chiuveta când începură bufniturile în hol.

Cerule, ce se întâmpla acolo? Oare Gary Roseboy căzuse pe scări împreună cu vreuna din amantele lui, în graba lor de-a ajunge mai repede în dormitor? Aflase deja ce însemna expresia „activităţi extraprofesionale”.

Ţinând încă în mână băţul cu care încercase să desfunde chiuveta, Isabella se îndreptă grăbiră către hol să vadă care era sursa zgomotului.

Doi zdrahoni tineri, cu şepci de baseball pe cap, stăteau în faţa uşii el, ţinând în braţe câte un maldăr de lemne înfăşurate în petice uzate de pijama.

— Ryder? întrebă cel mai scund dintre ei.

— Hm… da, eu sunt doamna Ryder, admise Isabella,

— Bine.

Tânărul cercetă cu privirea un petic de hârtie albastră.

— V-am adus două paturi cu saltele. Unde vreţi să le punem, doamnă?

Oh. Deci asta se afla în pijamale. Paturi. Isabella simţi un fior de gheaţă în stomac.

— *Nu* le vreau, spuse ea.

Chiar dacă Brand dormise toată săptămâna pe podea, asta era treaba lui. Ea nu avea deloc intenţia să încurajeze această atitudine de celibatar. Exista şansa ca, dacă începea să-l deranjeze prea tare dormitul pe jos, să se hotărască să împartă patul cu ea.

Tânărul care vorbise se scărpină în cap.

— Au fost deja plătite, doamnă. Nu scrie aici că pot fi returnaţi banii.

— Nu mă interesează, spuse Isabella. Va trebui să le luaţi înapoi.

— Nu putem, doamnă. După cum v-am spus, au fost plătite…

— Ştiu, îl întrerupse ea. Dar nu le puteţi aduce înăuntru dacă eu nu le vreau.

Ea bătu nerăbdătoare cu piciorul în podeaua de ciment, iar tânărul se holbă la hârtie şi se încruntă.

— Isabella? Ce se întâmplă? întrebă o voce familiară din capătul scărilor.

Ea ridică privirea exact la timp pentru a vedea o pereche de cizme negre, urmate de o pereche de picioare masculine seducătoare, îmbrăcate în blugi. În cele din urmă, întreaga siluetă a lui Brand apăru în deschizătura uşii pentru a întreba din nou.

— Ei? Am întrebat ce se întâmplă.

Ea arătă cu băţul din mână către maldărele de lemne învelite în pijamale.

— Încerc să le explic acestor tineri că nu avem nevoie de paturi noi.

— Atunci nu le-ai explicat bine. Ţi-am spus că o să scot patul cel dublu afară.

— Da, dar nu m-am gândit… Brand, suntem căsătoriţi. Este ridicol.

— Nu, spuse Brand. Este vorba despre autoconservare. Şi o să fie mult mai confortabil decât pe podea.

— Dar…

— Nu începe discuţia, Isabella. Dă-te la o parte din drum şi lasă oamenii să-şi facă meseria.

Cei doi tineri schimbară între ei zâmbete ironice. Ea simţi că i se aprind obrajii.

— Brand, te rog…

Se uită la faţa lui, căutând un semn de slăbiciune, dar nu-l găsi. El stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, neclintit ca stânca Gibraltarului. Acesta era un război pe care ea nu avea vreo şansă să-l câştige.

Zâmbetele ironice de pe faţa celor doi mesageri se lărgiră. Muşcându-şi buza, Isabella le întoarse spatele lui Brand şi complicilor lui şi intră înapoi în baie.

— Fir-ar să fie, mormăi ea, înfigând furioasă băţul în

orificiul de scurgere a apei.

Brusc, apa adunată în chiuvetă începu să bolborosească triumfător şi dispăru. Mai împunse o dată cu băţul, ca să fie sigură de reuşită, apoi se duse în bucătărie.

Brand tocmai închidea uşa după plecarea mesagerilor. Când se uită în dormitor, Isabella văzu că lemnele învelite în pijamale se transformaseră în mod miraculos în două paturi înguste cu saltele în dungi.

— Nu avem cearceafuri care să se potrivească pe ele, spuse ea îmbufnată.

— O să cumpăr eu câteva mai târziu.

— Dar nu este nevoie…

Lăsă fraza neterminată. Ce rost avea? Brand refuza să o asculte. Ar fi putut la fel de bine să discute cu frigiderul.

El stătea rezemat de uşă, cu braţele încrucişate. În ochii lui se ghicea o urmă de zâmbet.

— Nu face o mutră atât de supărată, spuse el. Într-o zi, o să înţelegi. Şi o să-mi fii recunoscătoare.

— Vorbeşti exact ca tata, îl repezi ea.

— Da? Poate că asta ar trebui să-ţi spună ceva, spuse el pe un ton aspru.

— Oh! Cum ai putut? Ştii că ţi-a plăcut când… când noi…

— Am împărţit acelaşi pat? sugeră el. Da, ai dreptate, mi-a plăcut. Dar nu sunt mândru de asta.

Brand lăsă braţele în jos şi se apropie de ea.

— Nu te supăra, Isabella. N-o să-ţi facă bine.

Ea deschise gura ca să-i spună ce părere avea despre soţii care nu dormeau cu soţiile lor, dar Brand îi puse

două degete pe buze şi spuse încet:

— Taci. Ştii că o să regreţi mai pe urmă.

Isabellei îi veni să-l muşte, dar se abţinu. Degetele lui miroseau a săpun. Când el le dezlipi de buzele ei, Isabella spuse:

— Foarte bine. Nu îmi pasă. Crezi că ţin neapărat să te aud sforăind în patul meu?

Spre indignarea şi, în loc să protesteze cu înverşunare şi să susţină că nu sforăie, lucru cât se poate de adevărat, Brand nu făcu decât să râdă.

— Aşa e mai bine, spuse el. Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu cineva. Dar după aceea mă întorc acasă. Ai vrea să mergem la un film?

— Ce înseamnă asta? Mă mituieşti ca să fiu cuminte?

Iritarea luă locul zâmbetului din ochii lui Brand.

— Dacă aşa vrei tu… Depinde de tine. Nu am avut intenţia să te mituiesc.

După aceea, el se răsuci pe călcâie şi dispăru pe uşă cu atâta repeziciune, încât ei îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că el plecase.

Ocolind cu privirea cele două paturi, Isabella se îndreptă către canapea şi se lăsă să cadă pe ea. Ce bine ar fi dacă ar putea avea mai multă răbdare. Era destul de rău că el se gândea mereu la Mary a lui. Dar dacă Brand persista va fi mult mai greu să-i învingă încăpăţânarea. Se frecă la ochi, luă o pernă şi o aruncă în uşa de la dormitor.

Seara, când se întoarse acasă, Brand avea în mână o cutie mică, roşie.

— Poftim, spuse el dându-i cutia Isabellei. Şi să ştii că este o ofertă de pace, nu e mită. Crezi că am putea

încheia un armistiţiu? Cel puţin pentru moment?

— Cât durează un moment? întrebă Isabella.

— Deschide cutia, spuse Brand.

Ea o deschise. Înăuntru se afla o brăţară subţire de argint, cu un model de frunze împletite. Tatăl ei îi dăruise una asemănătoare, numai că mai scumpă, cu puţin timp înainte ca ea să fugă de acasă.

Când Brand i-o prinse la mână, Isabellei i se puse un nod în gât, îşi lăsă capul pe umărul lui şi rosti cu o voce atât de slabă, încât el abia o putu auzi:

— Mulţumesc.

Ei îşi ridică privirea peste creştetul ei, respirând parfumul dulce şi proaspăt al părului ei. La naiba. Frumoasa asta cu care se însurase se dovedea a fi o pacoste mai mare decât se aşteptase. Şi o tentaţie mai mare.

— Haide, spuse el brusc. Hai să mergem să mâncăm ceva. Pe urmă hotărăşti tu la ce film mergem.

După cum era de aşteptat, Isabella alese o poveste de dragoste. Era o poveste drăguţă, cu un final fericit, care îi fusese refuzat lui în realitate. După film, când ieşiră în ploaie, ea se agăţă de braţul lui şi-i zâmbi cu ochii aprinşi ca două stele.

— A fost o seară frumoasă, spuse ea.

Văzându-i zâmbetul, pentru o clipă, înainte să-şi amintească că Brand înclină să fie de acord cu ea.

Isabella îşi încrucişă mâinile. De data asta, surpriza ei nu avea să se transforme într-o cină ratată. De data asta, Brand o să fie impresionat. La urma-urmei ce putea să nu iasă bine la un sufleu? Nu trebuia decât să bată nişte

ouă şi să adauge puţină brânză. Mariette, bucătăreasa franţuzoaică a familiei ei, le făcea deseori acest fel de mâncare. Aruncă o privire la ceasul de pe mâna ei, un obiect fin, de argint, ce părea prea scump pentru această gaură de şoarece numită bucătărie şi speră că Brand n-o să mai întârzie mult.

Nu avea zbor astăzi, deşi plecase la aeroport ca de obicei. Era ciudat că nu zburase deloc în cele trei săptămâni de când veniseră în Vancouver. Când îl întrebase dacă era încă în concediu, el spusese că nu, că se reprogramau zborurile, dar că aştepta să zboare de pe o zi pe alta.

Isabella nu voia să-l ştie în aer. Voia să-l ştie pe pământ şi în patul ei. Dar nu avea rost să-i spună asta lui. La început nu crezuse că el vorbeşte serios, dar – scena umilitoare petrecută cu ocazia instalării celor două paturi o convinsese. Aproape o convinsese. Mai încercase o dată să-l facă pe Brand să se răzgândească, dar, în loc să-i răspundă, el îi întorsese spatele şi devenise taciturn şi morocănos.

În afară de asta, trebuia să admită că el era bun cu ea, deşi era mereu cu gândurile aiurea şi, slavă Domnului, încetase să se mai răsucească toată noaptea în patul lui solitar. Nu-l mai auzise rostind în somn numele lui Mary de atunci, din prima săptămână.

Isabella aruncă din nou o privire la ceas şi oftă.

Brand încă arăta groaznic de obosit în cea mai mare parte a timpului. Dar ochii lui negri erau mai puţin întunecaţi acum şi nu mai păreau aşa de afundaţi în orbite.

Asta era ceva.

Oh, da, sigur că, dacă aştepta, dacă avea răbdare, el avea s-o iubească până la urmă. Cu numai două zile în urmă, îi luase mâinile în palmele lui şi-i spusese „Bravo”, când îi spusese că Judy, tânăra mamă de la etaj, cu care devenise prietenă, o ajuta să-şi îmbunătăţească engleza. Nu că ar fi avut prea multă nevoie de îmbunătăţiri. Ea şi surorile ei avuseseră o guvernantă englezoaică.

Isabella mai bătu ouăle puţin şi tocmai punea compoziţia în cuptor când auzi o bătaie timidă în uşă. Se grăbi să deschidă, purtând pe buze un zâmbet de care mama ei, o persoană atât de ospitalieră, ar fi fost mândră.

Un tânăr cu păr castaniu, cârlionţat şi gropiţe în obraji stătea în prag cu o figură spăşită.

— Bună, Gary, spuse Isabella. Ce nu ai de data asta?

— Lapte, zise Gary. Ai cumva în plus? Aş putea să mă duc să cumpăr, dar nu-mi trebuie decât o ceaşcă…

— Şi plouă, încheie Isabella în locul lui. Întotdeauna plouă. Da, am o ceaşcă în plus. Intră.

Ea scoase o cutie din frigider şi turnă lapte în ceaşca enormă pe care i-o întinse Gary.

— Mulţumesc, spuse el. Eşti drăguţă, Isabella. Dacă te plictiseşti vreodată de bătrânul Brand, anunţă-mă.

— Brand nu este bătrân. Are douăzeci şi şase de ani. Şi n-o să mă plictisesc de el…

Isabella tăcu auzind cheia în uşă, după care silueta lui Brand apăru în prag.

El îşi înălţă sprâncenele şi-şi plimbă privirea de la Gary la Isabella.

Gary schiţă un zâmbet încurcat.

— Glumeam şi eu, spuse el, după care ieşi.

— Ce a mai vrut de data asta? întrebă Brand. În afară de faptul că te voia pe tine?

— Lapte, răspunse Isabella. Şi nu făcea decât să mă tachineze. Ştie că suntem căsătoriţi.

— Acest detaliu mărunt nu l-a deranjat până acum.

Brand vorbise peste umăr, în timp ce-şi dezbrăca haina, după care dispăru în dormitor.

Isabella se uită în urma lui cu buzele strânse. În curând o să-l facă să se uite la ea când îi vorbea. Obosise sa se simtă mereu de parcă era invizibilă. Nu putea spune că Brand se purta rău cu ea, dimpotrivă, dar era atât de distant faţă de ea, încât uneori i se părea că el o consideră un fel de animal de casă pe care îl făceai fericit dacă-l scărpinai pe spate din când în când sau îl mângâiai pe cap.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă ea când Brand reveni în bucătărie îmbrăcat în blugi şi cu mânecile de la cămaşa albă ridicate până la coate.

— Mmm?

El îi aruncă o privire de parcă uitase de existenţa ei.

— Nu, ca să fiu sincer, n-am avut o zi bună.

— Oh, îmi pare rău.

Deja învăţase că n-avea rost să-l întrebe ce nu-i mersese bine. N-ar fi făcut decât să mormăie şi să-i spună că se duce să-şi cumpere un ziar.

— Nu e vina ta.

El îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, privind prin ea, cum făcea de atâtea ori. Ea presupuse că era cu gândul dus la Mary, dar faţa lui era aspră şi încruntată, în loc să fie blândă şi să exprime regretul…

Isabella cedă unui impuls de moment, își trase un scaun și se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Brand, spuse ea, de ce nu poţi să vorbeşti cu mine? Sunt soţia ta.

El scutură din cap şi se trase înapoi, de parcă apropierea ei i-ar fi produs repulsie.

— Îţi dau tot ce pot, Isabella. Îmi pare rău că nu e de-ajuns.

Isabella îşi muşcă buza.

— Ba este de-ajuns, spuse ea, încercând să sune cât mai convingător.

Era prea devreme. Bineînţeles. Se aşteptase la prea mult. Mary nu murise decât de câteva săptămâni, Brand a spus că o aşteptase timp de patru ani, deşi de ce un bărbat cu sânge fierbinte ca al lui ar fi aşteptat pentru o creatură ca Mary…?

Ea trase aer în piept şi-şi pironi privirea pe braţele lui musculoase, puternice. Avusese mânecile suflecate la fel în ziua când îl văzuse prima oară, împreună cu soţia lui. Veniseră amândoi la *hacienda* tatălui ei şi întrebaseră cum puteau să ajungă la o cabană de pe munte. Absorbit cum era de drăguţa lui mireasă, Brand n-o observase pe fetişcana care îl devora din priviri din spatele unui spalier. El îi păruse cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată… dar, care avea cea mai insipidă nevastă.

Mary avea o faţă rotundă, banală, înconjurată de un nor de păr străveziu. O făcuse pe Isabella să se gândească la o budincă de lămâie.

— Brand, se face târziu, se plânsese ea, după ce Diego Sanchez le dăduse explicaţiile cerute şi le oferise câte

un ceai. Dacă se întunecă şi o să cad?

Brand îi zâmbise cu o drăgălăşenie care Isabellei îi făcuse greaţă.

— Nicio problemă. Tu eşti uşoară ca un fulg. Dar n-o să cazi. N-o să te las eu.

Îşi petrecuse braţul pe după talia ei.

Mary îi zâmbise cu un aer de martiră.

— Oh, foarte bine. Dar mergem de o veşnicie.

Brand o atinsese pe obraz.

— Nu-i adevărat. O oră nu înseamnă o veşnicie. Şi spuneai că-ţi place să mergi pe jos.

— Îmi place, dar…

— Chiar eşti obosită, iubito?

— Epuizată, oftase Mary.

— Atunci ne întoarcem la hotel, a spus Brand, dar Isabella a simţit că era dezamăgit.

— Bleago, mormăise ea la adresa lui Mary, atunci când trecuseră amândoi pe lângă spalierul unde era ascunsă.

Dar vorbise în spaniolă, aşa că, deşi Mary întorsese capul, văzând că nu era nimeni prin preajmă, dăduse din umeri şi ridicase ochii către Brand.

Peste mai puţin de o săptămână, avusese loc o alunecare de teren pe celălalt versant al muntelui şi ajunsese la *hacienda* vestea că murise un turist canadian, în ziua următoare, Isabella a fugit de-acasă. Dimineaţa aceea începuse destul de obişnuit; Juanita, servitoarea, îi adusese ceaiul de dimineaţă şi trăsese draperiile. Dar, imediat ce Isabella îşi terminase cornurile cu brânză, pe care familia le mânca de obicei pe veranda ce dădea spre munte, tatăl ei îi spusese să

vină în biroul lui. Îl urmase surprinsă.

Ce putea să însemne asta? Nu mai făcuse prostii majore din ziua când împlinise treisprezece ani, pe care o sărbătorise dând drumul cailor de curse ai tatălui ei. Repercusiunile acelei escapade fuseseră prea dureroase ca să încerce să le repete.

În schimb, de câte ori era posibil, nu făcea nimic din ce i se spunea în afară de cazul în care ordinele erau pe gustul ei. Tatăl ei spunea că majoritatea firelor lui albe i se datorau ei. El era obișnuit să i se dea ascultare, dar ea bănuia că tatăl ei se amuza în secret de micile revolte ale fiicei lui celei mai tinere. În orice caz, de cele mai multe ori îi ignora micile greşeli, poate fiindcă atunci când voia cu adevărat ca ea să fie supusă, obţinea ce voia. În decursul anilor, Isabella petrecuse multe ore încuiată în camera ei. Până la urmă se plictisea atât de tare de propria ei companie, încât ceda și făcea ce-i poruncise tatăl ei. De obicei, era vorba despre scrierea temelor date de guvernanta ei sau trebuia să-şi ceară scuze faţă de un musafir ale cărui maniere le criticase cu voce tare, sau faţă de una dintre surori, de la care împrumutase ceva fără să ceară permisiunea.

Dar nu mai fuseseră musafiri la *hacienda* de trei săptămâni, nu mai avea lecţii de făcut, iar surorile ei erau toate căsătorite. Așa că, de ce oare abordase tatăl ei aerul acela important și serios?

— Stai jos, Isabella.

Diego Sanchez a luat loc pe scaunul de piele din spatele biroului său și a început să-şi mângâie mustaţa mică, neagră.

Isabella s-a aşezat pe un scaun.

— Ce este, tată? a întrebat ea.

Diego a tușit să-și dreagă vocea.

— În privința căsătoriei tale… a început el.

— Care căsătorie?

Ea și-a încleştat mâinile pe braţele scaunului şi a rămas cu gura căscată de uimire.

— Eu nu mă căsătoresc. Toţi bărbaţii pe care-i cunosc sunt însuraţi cu surorile mele.

— Nu și José Velasquez, a spus Diego.

— José Velasquez? Boşorogul ăla chior? Dar are cel puţin cincizeci de ani și are astm și întotdeauna mă ciupeşte când crede că nu-l vede nimeni.

— Te-a cerut în căsătorie, Isabella, şi este vecinul nostru. Când te vei mărita cu el, pământurile noastre se vor uni. Copiii tăi vor moşteni o proprietate uriaşă.

— Eu nu am niciun copil. Şi nu avem nevoie de pământ.

Vocea Isabellei căpătase o nuanţă de panică. Tatăl ei era obsedat de lărgirea proprietăţii. În tinereţe, el aparţinuse clasei mijlocii, dar, cu trecerea anilor, îşi sporise mereu averea, iar acum era un bărbat foarte bogat, un bărbat pe care familiile din clasa conducătoare nu-l mai puteau ignora. Nu avea nevoie de pământ mai mult, dar el credea că are. Spunea că făcea asta pentru a asigura viitorul soției și al celor șase fiice ale lui, dar Isabella ştia că el era cel care voia să fie asigurat.

— O să ai copii cu José i-a explicat Diego, de parc-ar fi vorbit cu o fetiță care credea că bebelușii vin dintr-o fabrică.

— Ugh! Dar nu l-aş putea suporta lângă mine. Tată, te

rog. Nu-l iubesc. Nici măcar nu-mi place de el…

— Destul.

Diego a ridicat mâna în sus.

— Dragostea, draga mea, este pentru romancieri şi pentru visători. Aşa că vei face ce ţi se spune, aşa cum au făcut şi surorile tale. Ştii, este spre binele tău. José va avea grijă de tine. Este un om bun…

— Ba nu este. Este un individ oribil. Nu vreau să mă mărit cu el, tată, nu vreau.

Diego închise ochii ca pentru rugăciune.

— Isabella, eşti fiica mea cea mai mică. Toate surorile tale s-au căsătorit cu bărbaţii pe care l-am ales eu şi niciuna nu s-a plâns de alegerea făcută de mine.

— Dar eu nu sunt surorile mele. Tată, te rog să înţelegi.

Nu putea să creadă. Tatăl ei pe care îl iubise şi în care crezuse toată viaţa ei nu putea să vrea cu adevărat s-o căsătorească cu boşorogul acela dezgustător. Trebuia să înţeleagă că era imposibil.

Dar Diego nu fusese niciodată omul care să înţeleagă ceea ce nu voia să înţeleagă. Lumina soarelui care răzbătea prin fereastră făcuse să strălucească inelul de aur cu sigiliu de pe mâna lui când se aplecase către ea şi rostise apăsat:

— Înţeleg că eşti foarte tânără. Şi trebuie să accepţi că eu ştiu ce este mai bine pentru tine. Acum, du-te şi vorbeşte cu mama ta. Ea o să te ajute să alegi rochia şi florile şi… mă rog, toate nimicurile acelea care vă fac vouă, femeilor, plăcere.

Văzând că Isabella nu se ridică să plece, fluturase mâna către ea şi spusese nerăbdător:

— Haide, du-te. Am de lucru.

Isabella se ţinuse tare.

— Dacă încerci să mă obligi să mă mărit cu el, tată, o să fug de-acasă.

Diego era mai obişnuit să facă doar ce voia decât Isabella. Dar chiar şi el îşi putea da seama că acceptarea căsătoriei cu José – era oarecum altceva decât acceptarea unei dorinţe părinteşti oarecare. Nu se putea aştepta ca ea să cedeze uşor de data asta. Iar dacă se aştepta, atunci n-o cunoştea prea bine.

Diego a făcut ochii mari.

— Ce-ai spus? a întrebat el, încruntându-se.

— Am spus că o să fug de-acasă.

— Înţeleg. În cazul acesta, va trebui să avem grijă să nu ai posibilitatea s-o faci.

El îşi încleştase degetele pe masă.

— Da. În mod sigur se poate aranja ca celebrarea căsătoriei să aibă loc săptămâna viitoare. În felul acesta, nu va fi nevoie decât să stai încuiată în camera ta pentru câteva zile. După aceea, responsabilitatea îi va reveni prietenului nostru Velasquez.

— Nu! Nu poţi să faci asta!

— Nu voi permite ca dorinţele mele să fie nesocotite, Isabella. Îmi pare rău, dar mai târziu ai să-mi mulţumeşti.

Acum intervenise mândria şi respectul de sine al tatălui ei. Prea târziu, Isabella îşi dăduse seama că, împotrivindu-se, cu atâta îndrăzneală, făcuse o gravă greşeală tactică. Ar fi trebuit să plângă, să-l implore, să apeleze la sentimentele tatălui ei. Acum el n-avea să mai dea niciodată înapoi.

Dăduse să se ridice, dar tatăl ei luase clopoţelul de argint de pe masă şi sunase de câteva ori. Un bărbat cu faţa suptă şi cu palme uriaşe apăruse imediat din camera învecinată cu biroul.

— Du-o pe señorita Isabella în camera ei. Şi încuie uşa în urma ei, poruncise Diego.

Omul clipise nedumerit.

— Să încui uşa? repetase el.

— Exact.

— Si, señor.

Isabella se trezise apucată de cot de mâna uriaşă a servitorului, scoasă din birou şi împinsă în sus pe scări.

— Miguel, te rog…

Încercase să protesteze.

— Doar n-ai de gând să faci ce-a spus tata. N-are niciun drept…

— Are cu siguranţă tot dreptul.

Miguel adoptase un ton de scuză.

— Am nevoie de slujba asta, señorita. Nu pot să nesocotesc ordinele tatălui tău.

Era adevărat. Isabella îl cunoştea pe secretarul tatălui ei de ani de zile. Nu avea rost să caute ajutor la el.

Când ajunseseră în capătul scărilor, Miguel o împinsese cu fermitate în camera ei, murmurase ceva despre regretul de-a fi nevoit să facă asta, apoi trântise uşa cu putere, pentru ca tatăl ei să audă. După aceea ea auzise zgomotul cheii în uşă şi paşii lui care coborau scara. Tremurând de furie, dar şi de frică, Isabella se repezise la fereastră.

Trebuia să existe o cale de scăpare. Numai că trebuia s-o găsească.

— Isabella?

Ciocănitul uşor şi vocea timidă a mamei ei ajunseră la ea prin ceaţa lacrimilor de furie şi neputinţă. O clipă mai târziu, se arunca la pieptul larg al mamei sale, Constanza Sánchez.

— Haide, haide, a spus Constanza, bătând-o uşor pe fiica ei pe umăr. Haide, haide. N-o să fie chiar aşa de rău. José este un om bun şi te iubeşte.

— Nu mă iubeşte. Nu vrea decât să mă vadă în patul lui. Mamă, te rog, nu l-ai putea face pe tata să înţeleagă?

— Nu, micuţa mea. Nu pot. Va trebui să accepţi că face asta numai spre binele tău. Ţine foarte mult la tine, ştii asta.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că mama ei nu o să-i fie de mai mare ajutor decât Miguel. Dulcea şi blânda Constanza îşi lăsase demult voinţa subjugată de cea a soţului ei. Poate că Isabella îi era foarte dragă tatălui ei, dar, când era vorba de pământ, el era incapabil să accepte alt punct de vedere în afară de al lui.

Constanza arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi, aşa că Isabella o sărutase şi-i spusese să nu-şi facă griji.

După plecarea mamei sale, se întorsese la fereastră, să facă planuri de evadare. Auzise în spatele ei un declic uşor. Mama ei îşi făcuse datoria şi o încuiase la loc.

Acoperişul care dădea în curte era foarte abrupt. Dacă încerca să coboare pe-acolo, cu siguranţă s-ar fi ales cu un picior rupt. În ce priveşte încercarea de a coborî pe cearceafuri… era posibil, mai mult ca sigur, ca cearceafurile să se rupă. În orice caz, nu erau suficient de lungi.

Clocotind de frustrare şi aproape disperată, Isabella se aruncase pe pat şi-şi îngropase faţa în pernă. Rămăsese acolo, nemişcată, până ce venise Juanita să-i aducă prânzul.

— Te rog, tu trebuie să mă ajuţi, strigase Isabella, rostogolindu-se pe spate, când tânăra servitoare o atinsese pe umăr. Juanita, tu ai putea să te măriţi cu bărbatul acela?

Juanita scuturase din cap.

— Nu, señorita. Este bătrân şi nu e deloc drăguţ.

— Atunci vrei să mă ajuţi?

Juanita îşi frământase şorţul în mâini.

— Aş putea uita să încui uşa, dar…

— Dar ai avea necazuri. Ştiu.

Isabella îşi încreţise fruntea.

— Ascultă, dacă mi-ai da cheia şi ai lăsa uşa deschisă chiar înainte de siestă, aş putea să mă strecor afară, să încui uşa la loc şi să-ţi dau cheia înapoi în timp ce toţi ceilalţi dorm. Nimeni n-o să mă vadă şi putem face să pară că am fugit pe fereastră.

— N-or să creadă niciodată…

— Ba da.

Isabella sărise în picioare, plină de speranţă.

— N-o să le treacă prin cap că ai îndrăznit să nesocoteşti ordinele tatei. Nimeni nu îndrăzneşte în afară de mine. Aş putea să atârn cearceafurile pe fereastră. Nu ajung până jos, dar vor crede că am sărit. Juanita, te rog…

Juanita încuviinţase din cap.

— Da. Poate că în locul tău şi eu aş face la fel. O să te ajut.

Isabella o îmbrăţişase fericită.

— Eşti o prietenă bună. Oh, Juanita, îţi promit că n-o să te uit niciodată. Când o să fiu în siguranţă şi o să am destui bani, o să-ţi trimit… o să-ţi trimit o recompensă. Îţi promit.

— Nu este nevoie.

Dar Isabella ştia că era nevoie. Ca mulţi alţii din ţara ei, familia Juanitei era disperat de săracă, ceea ce făcea ca riscul pe care şi-l asuma să fie de două ori mai curajos. Merita o recompensă şi într-o zi, într-un fel, avea s-o primească.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când toţi ai casei se odihneau sau dormeau, Isabella îşi împachetase într-o sacoşă câteva fotografii, câteva piese de lenjerie preferate şi toţi banii de buzunar pe care nu îi cheltuise încă. Apoi, cu multă precauţie, deschisese uşa, o încuiase în urma ei şi se furişase pe scări până la camera Juanitei.

Nimeni n-o văzuse plecând, în afară de Juanita, care îl făcuse semn cu mâna de la un balcon în timp ce tânăra ei stăpână traversa grăbită curtea şi pornea pe cărarea şerpuită care ducea la şosea.

Acum, când se gândea la ziua aceea, Isabella se mira de îndrăzneala ei. La numai şaptesprezece ani, crescută în puf, ea habar n-avea cum să îşi poarte de grijă pe străzile oraşului mare şi murdar spre care se îndrept tase, ajutată de un şofer de camion bătrân, care o transportase până acolo în schimbul celei mai mari părţi din banii ei, dar fără a pune întrebări.

Mai pe urmă, după ce se trezise singură în oraş, îl zărise pe José. Părea furios şi puţin cam beat. În timp ce

căuta din ochi disperată un loc să se ascundă, îl văzuse pe Brand şi, recunoscându-l pe prinţul romantic din visurile ei recente, ştiuse imediat că găsise refugiul pe care îl căuta.

Se dovedise a fi o decizie norocoasă.

Brand îi zâmbise fără să pară că o vede cu adevărat, dar o luase de braţ şi o condusese într-un bar. Îşi petrecuse seara cu el, plină de recunoştinţă pentru protecţia pe care i-o oferea, dar profund afectată de suferinţa lui. Mai târziu, el spusese că se duce sus şi nu obiectase când ea se luase după el – probabil că nici nu observase. Înainte ca ea să urce în pat lângă el, în parte pentru că voia să-i ofere alinare şi în parte pentru că nu avea alt loc unde să se întindă, el adormise din cauza băuturii.

Spre dimineaţă se trezise şi făcuse dragoste cu ea cu extrem de mare tandreţe. O strigase „Mary”.

În zori, Isabella devenise sigură, cu încrederea celor şaptesprezece ani ai ei, că Brand era bărbatul cu care trebuia să se mărite.

José nu o găsise şi a doua zi, la insistenţele lui Brand, trimiseseră o scrisoare părinţilor ei, în care le spunea că era sănătoasă şi că era pe mâini bune. După aceea, merseseră să găsească un preot.

Brand se foi pe scaun. Isabella, care rămăsese cu privirea aţintită pe cureaua lată de piele de la ceasul lui, îl văzu cum strânge încet pumnii, apoi cum întinde degetele, la fel de încet. Ce era cu el? Regreta oare chiar aşa de mult că se căsătorise cu ea? Poate că de aceea era întotdeauna atât de închis în sine, de aceea uneori se

purta de parcă nici n-o cunoştea. Sau simţea oare că orice semn de afecţiune pe care i-l arăta noii sale soţii era un act de trădare faţă de cealaltă?

Isabella îşi ridică ochii. El stătea cu capul plecat şi cu braţele rezemate de masa de lemn care, oricât ar fi lustruit-o, tot nu arăta altfel, dar, în timp ce-l privea, muşchii umerilor i se încordară.

— Ce miroase? întrebă el, întorcând capul către aragaz. Doar nu te-ai apucat să găteşti din nou?

De când arsese tocana, urmată de friptura de pui scorojită şi de un peşte tare ca piatra, Brand insistase ca el să gătească pentru amândoi. Era un bucătar competent, chiar dacă lipsit de imaginaţie, care învăţase să gătească de pe vremea când era burlac, spusese el şi când, între două zboruri, se plictisea în apartamentele prin care locuia.

Isabella ridică nasul şi adulmecă.

— Nu este decât un sufleu, spuse ea. Mariette, bucătăreasa noastră, ne gătea deseori sufleu. Nu cred că are ce să iasă rău la nişte ouă cu brânză.

Brand gemu.

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine să gătesc. Nu puteai, măcar o dată, să faci ce ţi se spune?

— Eşti nedrept. Eu…

Tăcu văzând că Brand se ridică şi se duce să vadă ce este în cuptor. Cum el nu spunea nimic, întrebă:

— Arată bine?

— Numai dacă îţi plac clătitele cu consistenţa unui burete uscat, răspunse Brand.

El scoase mâncarea din cuptor şi o aşeză pe aragaz.

Isabella se ridică să vadă cu ochii ei.

— Dar… ar fi trebuit să crească, protestă ea. Nu înţeleg…

— Nu trebuie să înţelegi, mormăi el supărat, decât că de-acum încolo eu o să mă ocup de gătit. Nu ne putem permite să aruncăm tot mereu mâncarea la gunoi.

Isabella se înfurie simţind că lacrimile îi năvălesc în ochi.

Brand întoarse spatele către aragaz şi o văzu pe soţia lui stând în picioare în mijlocul bucătăriei, cu mâinile încleştate pe piept şi cu buza de jos tremurând ca a unui copil gata să plângă. Oftă, puse jos furculiţa cu care se pregătea să înţepe sufleul şi o luă în braţe.

— E-n ordine. N-are importanţă, spuse el împăciuitor. Ştiu că ai vrut să faci ceva bun.

Ea se lăsă în braţele lui ca un copil, dar reacţia lui fu cea a unui bărbat faţă de iubita lui. Era o senzaţie la care nu se aşteptase şi care nu-i făcu plăcere

— Nu, spuse el, când ea începu să suspine pe umărul lui. Nu plânge. Mergem din nou să mâncăm pizza, îi simţi braţele urcând spre gâtul lui.

— Nu, spuse el, apucând-o de mâini şi îndepărtând-o de ei.

Ieşiră – din nou – să mănânce pizza dar, de data aceasta, Brand era tăcut, iar Isabella îmbufnată.

Când ajunseră acasă, Isabella îi aruncă o privire îndurerată şi-l întrebă ce făcuse de-l supărase.

— Nimic, spuse el. Nu ai făcut nimic.

— Atunci de ce nu vorbeşti cu mine?

Brand oftă şi se aşeză pe canapea.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Isabella se încruntă.

— Nu ştiu. Despre nimic în special.

— Bine, spuse Brand, ridicându-se în picioare. În cazul acesta, ce-ar fi să discutăm despre vreme? Eu cred că plouă.

Isabella îi aruncă o privire furioasă şi fugi în dormitor, aşteptând ca el să vină după ea şi să-şi ceară scuze. Văzând că ei nu vine, îşi aruncă hainele pe podea şi se culcă.

În seara următoare, Brand veni acasă aproape la fel de ameţit şi de aerian ca în seara când se întâlniseră prima oară.

Uitând de supărare şi neştiind ce altceva să facă, Isabella se repezi către el şi îl cuprinse pe după talie.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea. Brand, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

O dezlipi de el cu blândeţe, trânti o pungă de hârtie maro pe masă şi scoase din ea o sticlă de whisky.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva. Te rog… lasă-mă să te ajut.

— Tu? Să mă ajuţi pe mine?

Nu cruzimea neintenţionată a cuvintelor lui, ci râsul acela straniu care urmă o făcu să se înfioare.

— Aş vrea să te ajut, şopti ea. Dacă ai vrea, te rog, să-mi spui ce s a întâmplat…

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? Bine, o să-ţi spun ce s-a întâmplat. Mi-am pierdut autorizaţia de pilot, asta-i tot.

El deşurubă dopul sticlei şi se ridică în picioare.

— Şi asta, mica şi răsfăţata mea soţie, pe lângă că mă lasă fără posibilitatea de a exercita singura meserie la

care mă pricep, înseamnă că tu şi cu mine nu vom mai putea în curând să locuim în luxul acesta cu care ne obişnuiserăm.

El descrise un cerc cu mâna, arătând către pereţii crăpaţi şi către grinzile strâmbe, după care se duse la dulap să îşi ia un pahar.

Capitolul 3

Isabella se apropie încet de masă şi se aşeză pe un scaun. Despre ce vorbea bărbatul acesta care reprezenta stânca de care se agăţa în această lume ciudată? Nu putea să fi rămas fără singurul mijloc prin care îşi câştigau existenţa. Nu putea. Precis că glumea.

Brand închise dulapul şi se întoarse. Faţa lui descompusă îi spuse că, în inima ei, ştiuse că vorbele lui erau adevărate din clipa când el intrase pe uşă. În momentele lui mai bune, Brand o tachina câteodată. Dar nu ar fi glumit niciodată în legătură cu slujba lui.

Tatăl lui fusese şi el pilot, iar tânărul Ryder crescuse, practic, pe aeroport. Îi spusese mai demult că niciodată nu-şi dorise altceva decât să încalţe cizmele de zbor ale tatălui său. Transportarea tăietorilor de lemne şi a geologilor la locurile lor de muncă, aprovizionarea celor care locuiau şi munceau în comunităţile izolate de pe teritoriul provinciei însemnau toată viaţa lui. Pilotase întâi avioane mici, deşi nu acestea erau pasiunea lui. Isabella ştia că lui îi plăcea în mod deosebit să zboare în

condiţii vitrege de vreme, când trebuia să transporte pasageri care aveau nevoie urgentă de intervenţii medicale.

El nu ar renunţa niciodată de bună voie la viaţa pe care o iubea. Aflase asta atunci când făcuse greşeala să-i propună să-şi găsească o slujbă la sol.

— Mary nu mi-ar fi cerut niciodată una ca asta, îi spusese el.

Nu, probabil că Mary nu i-ar fi cerut-o. Mary n-ar fi avut nici curajul să zboare cu el. Isabella ar fi avut curajul, dar Brand nu făcuse decât să râdă când ea îl întrebase dacă ar putea să-l însoţească atunci când avea zbor.

Dar acum Brand nu rândea. Îşi turna whisky în pahar.

— Brand? De ce? Ce-ai făcut? şopti ea, temându-se să vorbească mai tare din cauza reacţiei lui.

Brand îşi trase un scaun, îl întoarse cu faţa la perete şi se aşeză întinzându-şi în faţă picioarele lungi.

— Ce-am făcut? Nu am făcut nimic.

— Oh!

Ea îşi netezi fusta cu palmele care i se umeziseră brusc.

— Atunci de ce… ce?

— De ce nu mai pot să zbor? Asta aş vrea să ştiu şi eu.

El aruncă o privire piezişă către conţinutul paharului, apoi îl trânti pe masă. Lichidul maroniu se clătină, dar nu se vărsă.

— Brand, te rog…

El îşi ridică privirea către ea, se încruntă, apoi îşi coborî din nou privirea către conţinutul paharului.

Neştiind ce să facă sau unde să se ducă, Isabella luă

ceainicul şi se apucă să-l umple cu apă.

De obicei, când o vedea că se apucă să lucreze ceva, în bucătărie, Brand îi spunea să se potolească. Acum, însă, nu spuse nimic, ci continuă să stea la masă şi să privească fix la paharul de whisky, dar nu-l bău.

În cele din urmă, Isabella se aşeză pe canapea, cu mâinile în poală şi cu ochii ţintă la faţa lui.

Motivul pentru care Brand îşi pierduse autorizaţia părea să-l fi luat pe nepregătite şi să-l fi găsit fără apărare. Dar, dacă nu voia să vorbească cu ea, dacă nu-i accepta înţelegerea şi nu admitea că problema lui era şi problema ei, nu ştia ce ar fi putut face.

Către miezul nopţii, Brand se ridică brusc de la masă şi se duse la culcare.

Isabella veni după el.

— Brand? şopti ea cu voce nesigură către silueta ghemuită sub cuvertură. Brand, te simţi bine? Aş putea face ceva?

— Da, mormăi el. Poţi să taci şi să te culci.

Cu ochii grei de lacrimi, Isabella se strecură în patul ei şi tăcu. Dar nu putu să doarmă. Câteva ore mai târziu, era tot trează şi-i pândea respiraţia. Dimineaţa, când se trezi, Brand plecase deja.

În seara aceea, el se întoarse acasă puţin după ora şapte, cu braţul plin de cărţi de afaceri şi de contabilitate. Le puse pe masă fără să spună nimic. Apoi se apucă să citească.

Pentru prima oară, Isabella simţi un val de indignare. La naiba, nu avea dreptul s-o trateze astfel. Era soţia lui, nu pisica gospodăriei şi nu era vina ei că nu se numea Mary.

— Brand, zise ea, rezemându-se cu palmele de masă, nu e cinstit să procedezi aşa. Am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat. Eu sunt… eu sunt…

— Soţia mea, încheie el, închizând cartea cu un pocnet şi ridicându-şi privirea. Da. Ai dreptate.

Ea îi susţinu privirea şi, pentru o clipă, ea văzu, dincolo de expresia de calm pe care încerca s-o afişeze, că în el se dădea o luptă. După aceea, el îşi trecu mâna prin păr şi ea-i zări forma ciudată a urechilor.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate, desigur. Nu are rost să-mi vărs amarul asupra ta. Din nefericire s-a întâmplat să-mi stai în cale. Motivul pentru care mi-am pierdut autorizaţia este că fiecare blestemat de doctor care m-a consultat a declarat că am ceva ce ei numesc o problemă cu urechea interioară. O formă uşoară, dar tot aia este. Ştii ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu poţi pilota avioane, răspunse Isabella.

— Bingo.

Brand zâmbi cu amărăciune.

— Direct la ţintă, ca de obicei. Asta îmi place la tine, Isabella. Ştii cum să spui lucrurilor pe nume.

— Mă bucur că-ţi place ceva la mine.

Ea îşi desprinse mâinile de pe masă i-şi întoarse capul, pentru ca el să nu-i vadă ochii umezi.

— Oh, *bellezza.*

Vocea din spatele ei era răguşită acum şi mai blândă decât înainte.

— Am fost chiar aşa o brută?

Isabella stătu nemişcată. Simţi ceva în păr şi, când îşi întoarse capul, văzu că Brand răsucise o şuviţă din părul

ei pe degete şi o trăgea încet către el.

— *Bellezza?* repetă ea, surprinsă şi emoţionată. *Bellezza?* Frumoaso?

Spaniola lui Brand era stâlcită, dar cu siguranţă ştia cum s-o folosească.

— Nu, nu ai fost o brută, îl asigură ea. Ştiu că viaţa ta nu a fost uşoară de când…

Tăcu. Mary nu avea să-şi facă loc în această conversaţie. Nu atunci când, pentru prima oară, Brand părea că o vede pe ea şi părea că-i place.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, sperând că această întrebare nu avea să-i schimbe atitudinea faţă de ea.

— Să fac?

Brand ridică din umeri.

— Nu pot să fac decât un singur lucru. Din moment ce ar fi ajuns la capătul unei cariere, n-am decât să încep alta. Întotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea să conduc propria mea companie aeriană, că atunci când n-o să mai pot zbura eu însumi, o să-i angajez pe alţii să facă asta pentru mine. Numai că nu mă aşteptam să se întâmple atât de curând.

— Ai de gând să conduci o companie aeriană?

Isabellei i se tăie respiraţia.

— Dar… o să poţi? N-o să fie nevoie de bani? Iar noi n-avem bani. Şi dacă dă faliment…

— N-o să dea faliment. Ai încredere în mine.

— Dar de unde o să iei banii?

Oare pierderea autorizaţiei îl făcuse pe Brand s-o ia razna?

— Am cunoştinţe în domeniu. Şi am de gând să încep

cu puţin. Numai câteva avioane şi rute cunoscute. Nimic spectaculos la început. Banca pare să mă considere solvabil.

Zâmbi pentru prima oară în ultimele zile.

— În plus, managerul a fost bun prieten cu tatăl meu. Nu ai motive să-ţi faci griji, te asigur.

Isabella îl crezu pe cuvânt. De ce nu l-ar fi crezut? Poate că Brand era irascibil, distant şi uneori de-a dreptul tiranic, dar era totodată prinţul şi protectorul ei. Ştia că el n-o s-o dezamăgească.

În săptămânile care au urmat, Brand a muncit ca un sclav ca să pună pe picioare compania *Ryder Airlines.* Rareori îşi găsea timp să stea de vorbă cu Isabella, dar ea presupunea că lucrurile merg bine.

Când era acasă, el ori gătea ceva rapid, ori vorbea la telefon, ori manevra butoanele computerului portabil pe care îl instalase pe masa din dormitor. Nu schimbase cu nimic felul în care dormeau şi, când se punea în pat la sfârşitul fiecărei zile, adormea aproape instantaneu.

Dacă n-ar fi fost prietenia cu Judy, tânăra mamă de la etaj, Isabella era sigură că ar fi înnebunit de singurătate în acest oraş străin. Toţi oamenii vorbeau prea repede şi tot nu se obişnuise cu vremea şi-n plus nimeni, nici măcar Brand, nu părea să îşi dea seama că ei trebuia să-i poarte cineva de grijă. Nu era obişnuită cu atâta independenţă. Acasă, cei din familia ei consideraseră întotdeauna că era dreptul şi obligaţia lor să-i conducă viaţa.

Tocmai când credea că nu mai poate suporta această existenţă plină de frustrare şi de singurătate nici măcar

o singură zi, mama lui Brand a dat telefon de acasă, din Kelowna, să-i anunţe că venea să le facă o vizită.

Isabella o întâlnise pe *soacra* ei o singură dată, la funeraliile lui Mary – un eveniment la care prezenţa ei nu era tocmai potrivită. Mairead Ryder plecase imediat după încheierea ceremoniei.

Acum, la mijlocul lunii aprilie, venea din nou.

Isabella întoarse subsolul cu susul în jos, încercând să-i dea un aspect cât decât acceptabil. Nu era posibil, desigur și, când mama lui Brand apăru în pragul micii lor bucătării cu aproape o oră mai devreme decât era aşteptată, Isabella amuţi preţ de o clipă.

Mairead, o femeie cu privirea scormonitoare, minionă, îmbrăcată în mătase cu nuanţe de purpuriu şi roz, abia trecuse de șaizeci de ani. Cu părul ei argintiu prins în jurul capului ca nişte fuioare de fum, Isabellei îi părea că seamănă cu o specie de păsări tropicale exotice din ţara ei natală.

— M-am gândit că e bine să vă las să vă obişnuiţi unul cu altul înainte să-mi vâr eu nasul în familia voastră, anunţă Mairead de cum intră.

Ochii ei negri măsurară bucătăria minusculă.

— Hmm.

Trecu apoi la inspectarea dormitorului.

— Oricum, văd că nu aveţi loc pentru un nas în plus. Bine că mi-am luat cameră la Sheraton.

Brand zâmbi forţat.

— Foarte înţelept din partea ta, mamă. Dacă n-ai fi procedat aşa, ai fi fost nevoită să mănânci mâncarea gătită de mine la prima oră a dimineţii.

Mairead se cutremură ostentativ, apoi aruncă o

privire scurtă către Isabella.

Isabella roşi.

— Brand zice că eu gătesc mai rău decât el, explică ea pe un ton defensiv.

— Brand este un prost.

Mairead îi tăie fiului ei dreptul la replică fluturând o mână delicată.

— Foarte bine. După câte se pare, sunt nevoită să vă invit pe amândoi la cină. Este un restaurant pe care vreau să-l încerc la Grădinile Van Dusen. Am auzit că au rododendroni. Îmi plac foarte mult rododendronii.

— Nu sunt în meniu, spuse Brand. Îmi pare rău, mamă, dar aştept un telefon de la *un* client. Trebuie să stau lângă telefon.

— Bine.

Mairead îşi luă poşeta.

— În felul acesta o să am ocazia s-o cunosc mai bine pe Isabella. Hai să mergem, draga mea. Este evident că fiul meu preferă să stea singur decât să meargă cu noi.

— Nu este adevărat.

Brand era mai puţin lipsit de menajamente decât mama sa.

— Din păcate, nu am încotro.

— Bancuri, i-o reteză Mairead.

Isabella se gândi să protesteze, dar Brand zâmbea, aşa că nu văzu ce rost mai avea. În plus, Mairead, care părea o fire foarte hotărâtă, deja ieşise să cheme un taxi.

Restaurantul avea într-adevăr grădină şi era plin de lumină şi de culoare în această seară frumoasă de primăvară. La început, Isabella fusese încordată, dar după ce au fost conduse la o masă retrasă aflată lângă

una dintre ferestrele mari, s-a trezit subjugată de farmecul soacrei ei. Deşi energică şi plină de simţ critic, Mairead nu era deloc scorpia nemulţumită de care se temuse ea, ci o sursă nesecată de farmec şi înţelepciune.

— Nu-l lăsa pe fiul meu să facă numai ce-l taie capul, o sfătui ea în timp ce întindea unt pe un corn. A avut de suferit, ştiu. Dar este rezistent. La fel ca tatăl lui. Şi încăpăţânat. O să răzbată, nu-ţi face probleme. Iar tu trebuie să ai grijă de tine. Hai să bem nişte şampanie.

— Încerc să am grijă de mine.

Isabella îşi plimbă un deget pe marginea de marmură a mesei.

— Dar…

Tăcu. Soacra ei comandă şampanie unei chelneriţe blonde. După încheierea tranzacţiei, se întoarse din nou către Isabella.

— Zici că încerci?

Ochii ei negri arătau înţelegere.

— Eşti sigură?

— Da, eu…

Mairead zâmbi şi rezerva Isabellei se spulberă.

— Încerc. Dar el încă o iubeşte pe Mary.

— Mary? Ah, da. Era dulce fata, dar puţin cam răsfăţată. Dar cred că tu eşti tot la fel. Nu te poţi aştepta ca un bărbat să-şi revină după o asemenea pierdere în numai trei luni. Nici n-ar fi decent din partea lui.

— Nu, dar el este întotdeauna atât de ocupat şi niciodată nu pare să aibă timp să stea de vorbă…

— Nu prea are încotro, draga mea. Având în vedere că trebuie să asigure traiul familiei lui.

— Familie?

Isabella izbucni într-un râs amar.

— Nici nu poate fi vorba despre asta, doamnă Ryder. Ați văzut dormitorul…

— Da, dar asta nu înseamnă… Oh. Hmm. Înțeleg.

Mairead bătu cu degetele în masă.

— Atunci va trebui să ai răbdare. Nu este uşor, ştiu. Dar tu eşti foarte tânără. Crede-mă, draga mea, într-o zi vei fi o soţie minunată pentru fiul meu.

— Şi el va fi un soţ minunat?

Isabella îşi încleşta degetele pe şerveţelul verde din poală şi-şi aţinti privirea pe lujerii de kiwi agăţaţi pe spalierul din faţa ferestrei.

Mairead începu să râdă.

— Aşa te vreau. O să reuşeşti. Da, o să-ţi fie un soţ bun. Dacă n-o să fie, o să am eu un cuvânt de spus în treaba asta. Ei, hai să terminăm de mâncat şi să aruncăm o privire la rododendronii ăia înainte să se întunece.

Terminară de mâncat într-o atmosferă relaxată şi, cincisprezece minute mai târziu, bine dispuse de la şampanie, ieşeau din restaurant să admire rododendronii lui Mairead.

În timp ce se plimbau pe cărarea presărată cu petale, printre tufele de rododendroni şi de azalee colorate în toate nuanţele de purpuriu până la roz, Isabella îşi aminti de apusurile de soare de-acasă. Trase în piept aerul parfumat şi zâmbi.

Mama lui Brand era de părere că o să reuşească. Poate că încă putea să mai spere.

Următoarele câteva zile au fost cele mai fericite din viaţa Isabellei de când se măritase cu Brand. Fusese

împreună cu Mairead la cumpărături, stătuseră de vorbă, cutreieraseră orașul și râseseră amândouă când Brand se încruntase și o acuzase pe mama lui că o răsfăța prea tare pe soția lui.

— Hah, exclamă Mairead. Nu cumva învață oul pe găină?

Isabella nu înțelesese prea bine ce voise ea să spună, dar a zâmbit văzându-l pe Brand că roșește și ocolește privirea mamei lui.

Soacra ei era total diferită de mama ei atât de tăcută și de tradițională. Dar asta nu o deranja deloc. În scurt timp, se crease între ele o legătură de încredere și afecțiune reciprocă.

După plecarea lui Mairead, subsolul părea și mai tăcut și pustiu decât înainte. Preocupat de afacerea lui, Brand avea prea puțin timp pentru soția lui.

Se ducea deseori în vizită la Judy, care începuse s-o învețe și să gătească, pe lângă engleză, dar nu putea să-și petreacă tot timpul la vecina ei de la etaj. Judy avea copil mic, avea familie și propriul ei cerc de prieteni. Isabella, care crescuse într-o familie numeroasă, simțea uneori că nu mai poate să îndure singurătatea.

Apoi, într-o zi, se ciocni cu Gary în holul îngust dintre ușile lor.

— Nu prea l-am văzut pe Brand în ultima vreme, remarcă el.

— A fost foarte ocupat, recunoscu ea. Nici eu nu l-am văzut prea mult.

După aceea, Gary a început să apară la ușa ei sub un pretext sau altul. Când a constatat că începe să-i aștepte vizitele, Isabella a hotărât că era timpul să înceteze să

mai aştepte o mişcare din partea soţului ei şi să îşi conceapă un plan de acţiune.

— Isabella?

Brand, care ajunsese acasă mai devreme ca de obicei, se opri în prag când simţi în nări un miros ademenitor.

— Da

Afişând un zâmbet nevinovat, soţia lui îşi ridică privirea de deasupra cratiței care fierbea pe aragaz.

— Arăţi de-a dreptul minunat în costumul acela. Nu te aşteptam atât de devreme.

Dumnezeule mare! Brand închise ochii. Când îi zâmbea astfel, Isabella arăta ca un înger. Dacă n-ar fi fost aşa de tânără… Dacă n-ar fi vrut de la el mai mult decât îi putea da… Se abţinu să nu geamă.

Dacă Isabella ar fi fost Mary…

— Văd şi eu că nu mă aşteptai, spuse el. Gătești. Isabella, parcă ţi-am spus…

Ea îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Aşteaptă. Nu spune nimic până nu guşti.

El oftă. Chiar aşa îmbrăcată în blugi şi cu tricoul acela roşu, arăta ca un copil. Un copil care abia aştepta să spună un secret. Fără îndoială că era în legătură cu grozăvia aceea care fierbea pe aragaz. În ciuda rezervelor sale, Brand nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Este obligatoriu? întrebă el. Să gust, vreau să spun.

— Da. Gustă.

Ea trase un scaun de sub masă.

— Stai jos.

— Nu acum. Aş vrea să mă schimb mai întâi.

Isabella scutură din cap.

— Nu este nevoie. Eşti frumos aşa.

— Nu frumos, *bellezza.* Bărbaţii nu sunt frumoşi.

— Tu ești, spuse ea cu simplitate, tăindu-i încă o dată răsuflarea cu zâmbetul ei nevinovat – zâmbetul acela care îi luase minţile din prima clipă când se uitase la faţa ei.

— El își masă ceafa cu palma.

— Totuși, aş vrea să mă schimb. Ai grijă să nu te arzi, bine?

Când să intre în dormitor, Brand auzi în spatele lui un zgomot care semăna a chicotit. Se opri în loc să asculte. Oare nimfa aceasta își dădea seama ce efect avea asupra lui? În ultimele luni se îngropase în muncă – nu numai pentru că era nevoie de multă muncă, dar și pentru că era singurul lucru care îl împiedica să repete răul pe care i-l făcuse. Pe care trebuia să-l evite cu orice preţ. Îi datora asta nu numai ei, ci și memoriei lui Mary.

— De ce, Mary, de ce? murmură el zvârlind haina pe un scaun. La naiba, nu aveai dreptul să mori, nu aveai dreptul să mă lași la cheremul acestei ispite juvenile. Patru luni de rezistenţă sunt prea lungi și Dumnezeu mi-e martor că nu sunt un sfânt…

„Trebuie să fii, Ryder, își răspunse el. Ea este abia un copil. Un copil frumos care merită să fie lăsat să crească. Dacă pul mâna pe ea acum, o să fii cel mai mare ticălos care s-a însurat vreodată cu o femeie pe care n-o iubeşte. Şi ai făcut deja destul rău."

Când se întoarse în bucătărie, Isabella, aşeza supa pe masă.

El gustă. Era bună. Îi spuse.

Fata ei se aprinse ca o stea.

— Chiar îţi place?

— N-aş fi spus că-mi place dacă nu era adevărat. Ştii asta.

Ea se întristă.

— Da. Asta aşa este. Ultima oară când am gătit ai spus că mâncarea mea arată ca un burete cu aromă de brânză.

— Deci am spus adevărul.

O văzu cum trage aer în piept.

— Mai am ceva. Îţi place peştele, nu-i aşa?

— Depinde.

Ea se întristă din nou, aşa că el se grăbi se adauge:

— Dacă este gătit cum trebuie…

Se îndoia că peştele pregătit de Isabella putea să fie altfel decât uscat şi fără niciun gust. Dar ea voise să-i fie pe plac, chiar dacă el îi spusese să nu mai încerce. Nu era mare greutate să fie amabil – cu condiţia să găsească o cale să-i tempereze elanul pe viitor.

Dar, spre surprinderea lui, peştele pe care i-l puse în farfurie nu era uscat. Era fraged şi acoperit cu un fel de sos. Rondelele de morcov, mazărea şi cartofii de lângă el erau bine pregătite şi gustoase. Desertul care încheie masa era un vis.

— Totul a fost foarte bun, spuse Brand, după ce termină de mâncat. Isabella, mă uimeşti. Unde… cum…

— M-a învăţat Judy. Eu am rugat-o să mă înveţe. A zis că după ce am prins tehnica, restul e chestiune de talent.

— Talent la ce?

— La gătit, spuse Isabella cu o siguranţă care-l făcu să

râdă. Dar nu îndrăzni să râdă de felul în care gătea Isabella. Nu acum. Nu încă o dată. Ea lua lucrurile prea în serios.

— Eşti cu adevărat talentată, o asigură el pe un ton serios.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Vino aici.

Îi întinse mâna, iar ea sări de pe scaun şi veni lângă el, primind mâna lui întinsă ca pe un dar.

Acum, că era atât de aproape de el, nu ştia prea bine ce ar fi trebuit să facă, dar Isabella hotărî în locul lui. Fără să ceară voie, se aşeză pe genunchii lui şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

Valuri de foc îi incendiară stomacul şi-i urcară în plămâni. Nu putea să respire; se sufoca de mireasma părului ei, de frumuseţea de necrezut a trupului ei…

— Isabella, îngăimă el. Isabella, pentru Dumnezeu. Dă-te jos.

Cum ea se mulţumi să-i zâmbească precum o pisică în faţa unei farfurii cu smântână, Brand o prinse de umeri şi o ridică în mâini, desprinzându-i picioarele de podea.

— Să nu mai faci asta niciodată, spuse el, apoi o lăsă jos şi-i întoarse spatele, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Nu ţi-a plăcut? întrebă a cu o voce atât de slabă încât îl făcu să se simtă ca un ticălos.

Îi venea să se întoarcă şi s-o strângă în braţe.

În schimb, se forţă să vorbească pe un ton calm, de parcă n-ar fi fost pe punctul s-o trântească pe masă, în mijlocul farfuriilor şi al resturilor rămase de la cină.

— Nu contează dacă mi-a plăcut sau nu. Numai… să

nu mai faci asta, bine?

Cum ea nu răspunse, Brand se forţă să-şi ridice privirea.

— O, Doamne, gemu ei. Arăţi ca un pui care a scăpat din cioc ultima firimitură. Îmi pare rău, Isabella, dar…

Gesticulă neajutorat, incapabil să continue.

Ea clipi mărunt din gene, apoi rosti pe un ton acru:

— N-are de ce să-ţi pară rău. Nu voiam firimituri.

„Nu, se gândi Brand, făcând un efort pentru a-şi înfrâna cinismul. Voiai, toată bucata. Şi, ca să spun drept, era cât pe-aici s-o capeţi."

De-acum încolo va trebui să fie mult mai atent când se afla în preajma Isabellei Ryder.

— Haide, spuse ei. Avem nevoie… eu am nevoie, de aer curat. Hai să mergem la o plimbare.

Ea încuviinţă fără entuziasm şi se duse să şi aducă un pulover de care nu avea nevoie.

Briza de mai sufla uşor, aerul era cald şi înmiresmat, iar pomii de peste stradă erau încărcaţi cu flori albe şi roz. Încetul cu încetul, pulsul lui Brand reveni la normal.

Când Isabella îşi strecură mâna în palma lui, el n-o respinse.

Acum, Isabella se ocupa de gătit. Îi plăcea să gătească, în ciuda stării deplorabile în care se afla bucătăria lor. În primul rând, avea acum o ocupaţie. În al doilea, lui Brand părea să-i placă mâncarea pregătită de ea. Judy avusese perfectă dreptate. Avea talent, dar mai întâi trebuise să înveţe cum se respectă o reţetă, după care începuse să experimenteze. Într-o zi, hotărâse ea, i-ar plăcea să gătească pentru o familie numeroasă, nu

numai pentru ei doi. Dar asta era undeva în viitor.

Acum prezentul era preocuparea ei principală şi prezentul nu era deloc strălucitor.

Brand petrecea acasă şi mai puţin timp decât înainte şi cu toate că, de obicei, venea să mănânce acasă, rareori venea la timp. De multe ori continua să lucreze şi în timp ce mânca îşi nota câte ceva sau rămânea cu privirea pierdută în gol, de parcă ar fi plănuit ridicarea unui imperiu, nu a unei linii aeriene de mărime mijlocie.

Poate că trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că el nu uita niciodată să-i adreseze complimente politicoase ia adresa mâncării pe care o gătea, de parcă era angajata lui, se gândea uneori Isabella. Dar nu i era recunoscătoare, pentru că, de cele mai multe ori, pleca din nou după ce o ajuta să strângă masa şi nu se întorcea până spre ziuă. Dacă o găsea pe Isabella aşteptându-l, aşa cum făcea de multe ori, se încrunta şi-i spunea că trebuia să se fi culcat deja.

— Nu vreau să mă culc, se răsti ea într-o seară, după ce el întârziase trei seri la rând şi venise acasă mirosind neplăcut a whisky. Nu singură. Şi-mi pare rău că găseşti compania mea aşa de plictisitoare.

— Nu găsesc că eşti plictisitoare, spuse el obosit. Hai, fugi de-aici.

— Nu fug nicăieri.

Isabella ţâşni de la masă şi bătu cu piciorul în podea.

— Asta este şi casa mea. Nu sunt obligată să mă duc la culcare dacă nu vreau.

— Vorbeşti ca o fetiţă răsfăţată.

Brand scutură din cap către ea.

— Bine, n-ai decât să stai trează, dacă ai chef, dar eu

nu am timp să îţi ţin de urât. După o zi întreagă de discuţii cu clienţii, mai am încă multă treabă de făcut.

Brand puse servieta pe masă şi se aşeză pe un scaun.

— Porcule! ţipă Isabella, prea obosită şi rupea derutată ca să mai ţină cont de bunele maniere şi de promisiunea de a-şi păstra calmul. Dacă aş fi Mary, ai avea timp să-mi ţii de urât, nu-i aşa?

Brand îşi ridică privirea spre ea. În ochii lui se citea o durere fără margini.

— Mary? Mary nu mi-ar fi cerut aşa ceva. Ţi-am mai spus asta. Ea ar fi înţeles că dacă nu muncesc pe brânci nu mă pot aştepta ca *Ryder Airlines* să prospere. Şi dacă nu prosperă, ce dracu' crezi că o să mâncăm? Viaţa a fost prea uşoară pentru tine, Isabella. Întotdeauna ai avut lângă tine pe cineva care să te ridice când cazi. Dar în lumea mea, o existenţă confortabilă se câştigă numai prin muncă şi efort susţinut.

Scoase un stilou din buzunarul de la piept şi continuă pe un ton aspru:

— Îţi sugerez să încetezi să te mai uiţi la mine de parcă ai vrea să mă tragi în ţeapă şi să te duci să te odihneşti. Sau, dacă domnia ta nu eşti de acord cu propunerea mea, fii fată cuminte, ia-ţi o carte şi citeşte. Ţi-aş cumpăra un televizor, dar încă nu ne putem permite. Şi-acum, dacă nu te superi, trebuie să verific cifrele astea.

Spre furia crescândă a Isabellei, Brand scoase din servietă un teanc de dosare şi se apucă să le aranjeze pe categorii. Cum îndrăznea s-o trateze ca pe o povară pe care o adusese acasă din greşeală? Cum de îndrăznea? Dacă voia, putea să fie la fel de dulce şi de docilă ca

plângăcioasa aceea de Mary la care se gândea el atât de mult. Dar dne voia să fie ca ea? Bine, trebuia să muncească mult. Într-un fel, era de acord e asta. Dar asta nu însemna s-o trateze pe ea ca pe o servitoare.

— Porcule, zise ea din nou. Eşti un porc, Brandon Ryder. Un porc bătrân și nesuferit.

— Bine, spuse Brand fără să-şi ridice capul. În cazul acesta, promit să nu te mai plictisesc de-acum încolo, cu condiţia să nu mă plictiseşti nici tu.

— Oh!

Isabella ridică piciorul să bată iarăşi în podea, dar îşi aminti că asta n-ar face decât să-i întărească lui Brand convingerea că ea nu era altceva decât un copil răsfăţat, care stătea mereu în calea treburilor importante ale adulţilor.

Brusc, puterea de a se certa îi dispăru. Cu umerii căzuţi, se răsuci să plece în dormitor.

— Isabella.

Vocea lui Brand, obosită, dar poruncitoare, o opri în prag.

— Da? răspunse ea cu spatele întors către el.

— Isabella, ştiu că uneori îţi este greu să trăieşti într-o ţară străină, izolată de toţi cei pe care îi iubeşti, de tot ce îţi era cândva drag. Şi-mi dau seama că nu sunt destul de răbdător cu tine, că nu petrec destul timp împreună cu tine…

— Nu de toţi cei pe care îi iubesc, spuse Isabella.

— Poftim?

— Nu sunt izolată de toţi cei pe care îi iubesc.

— Ce vrei?… Oh! înţeleg. O, Doamne!

Nota de disperare amestecată cu furie o făcu să se

răsucească spre el. Stătea rezemat de spătarul scaunului, uitându-se la ea cu o privire în care ea citi consternarea. Frigiderul din colţul bucătăriei începu să bâzâie. Trebuia reparat cât de curând.

— Nu-i nimic, spuse Isabella. Ştiu că tu nu mă iubeşti pe mine.

Ea îl privi cu o anumită detaşare și-i văzu pieptul tresăltând când trase aer în piept.

— Ţin foarte mult la tine. Uneori. Şi ştiu că şi tu ţii la mine sau, în orice caz, ai nevoie de mine. Dar nu ai nici optsprezece ani, Isabella. Habar n-ai ce înseamnă să iubeşti.

— Presupun că Mary ştia.

— Da. Sunt sigur de asta, din moment, ce se căsătorise cu mine.

— Și eu sunt căsătorită cu tine.

— Cu tine este altceva. Tu nu ai avut de ales. Ai fi putut să ai un copil.

— Asta nu a influențat cu nimic alegerea mea.

— M-a influenţat pe mine.

Brand se rezemă de spătarul scaunului și pentru câteva clipe rămase cu privirea aţintită la petele din tavan. Când își întoarse din nou privirea către ea întrebă de parcă i-ar fi propus să bea o ceaşcă de ceai:

— Vrei să pleci acasă, Isabella?

Inima ei se contractă dureros.

— Nu pot. Sunt căsătorită cu tine.

— Doar asta nu înseamnă o condamnare pe viaţă. Nu eşti însărcinată. Părinţii tăi te-ar primi înapoi. Nu crezi?

— Ba da, dar nu vreau eu să mă duc. Tata s-ar aștepta să fac tot ce-mi porunceşte.

Brand zâmbi de parcă nu s-ar fi putut abţine.

— Nu acelaşi lucru îl aştept şi eu de la tine?

Ea îi zâmbi.

— Femeile au mai multă libertate aici. În *ţara* mea, trebuie sa facem exact ce ni se spune. Mă rog... de cele mai multe ori. Dacă m-aş întoarce acum, tata ar crede că m-am hotărât să-i dau ascultare. Ar vrea să mă căsătoresc cu José Velasquez, după ce căsătoria cu tine ar fi anulată.

— Anulată?

Bâzâitul frigiderului încetă brusc.

— S-ar putea aranja.

— Înţeleg. În concluzie, aşa necioplit şi plictisitor cum sunt, reprezint răul cel mai mic pentru tine. Nu-i aşa?

Oare i se părea că situaţia asta este amuzantă? Şi, nu, nu era aşa. Oare n-o să înţeleagă niciodată că sentimentele ei pentru el erau mult mai profunde? Că nu erau sentimentele unui copil care obişnuia să facă numai ce-l tăia capul? Oftă. Probabil că protestele ei permanente la întârzierile şi lipsa lui de atenţie nu prea contribuiseră la schimbarea acestei păreri. Dar era prea târziu. Trebuia să găsească o cale să-l facă s-o considere femeie. O femeie pe care s-o dorească.

Dar mai întâi trebuia să-l convingă să n-o trimită acasă. Inima i se strânse din nou numai la gândul acesta.

— Te rog, nu mă trimite acasă.

Făcu ochii mari şi îi adresă cel mai atrăgător zâmbet de care era în stare – cel care îi plăcea aşa de mult lui José Velasquez.

— Vreau să rămân aici cu tine.

Brand închise ochii şi ea îi auzi respiraţia chinuită.

— Foarte bine. N-o să te trimit acasă.

Îşi trase scaunul la masă şi se întoarse la hârtiile lui.

Isabela îşi împreună mâinile şi adresă o rugăciune fierbinte de mulţumire lui Dumnezeu. Dacă l-ar fi presat pe Brand prea tare? Dacă ar fi trimis-o acasă?

N-ar fi putut să îndure. Numai gândul acesta îi umplu ochii de lacrimi.

Se răsuci pe călcâie şi intră grăbită în dormitor. Dacă izbucnea în plâns, cel puţin să nu mai îndure umilinţa de a plânge în faţa lui Brand.

Închise cu grijă uşa în urma ei şi se trânti îmbrăcată pe pat. Dar nu plânse. Frigiderul începu să bâzâie din nou şi zgomotul monoton o adormi.

Când se trezi, toate luminile din casă erau stinse şi cineva o învelea cu pătura.

— Brand? șopti ea somnoroasă.

— Sssst.

Mâna lui o mângâie pe obraz.

— Da, eu sunt. Culcă-te.

Nu era sigură, dar avu impresia că simte atingerea buzelor lui pe frunte. Pe urmă, patul de lângă ea scârţâi şi după un minut auzi respiraţia adâncă, regulată, a lui Brand.

Zâmbi prin întuneric. Trecu un timp până ce adormi din nou.

— Bella, ai putea să-mi ţii puţin copilul? Numai pentru o oră? Este cam răcit şi nu aş vrea să-l scot în ploaie. Altfel l-aş fi dus la mama.

Isabella o privi mirată pe femeia care stătea în pragul

ei ţinând în braţe un ghemotoc înfăşurat într-o pătură albastră.

— Să ţin copilul? repetă ea. Dar, Judy, eu nu mă pricep deloc la copii.

— Nu contează. Doarme. Nu e nevoie decât să-l scoţi afară de-aici, dacă ia casa foc. Am primit un telefon de la agenţie şi s-ar putea să capăt o slujbă.

Isabella observă că prietena ei era îmbrăcată cu o fustă şi o bluză curată, în locul obişnuitului ei tricou pătat de lapte. Fostul soţ al lui Judy îi trimitea pensia regulat, dar ea se străduia cu disperare să își găsească o slujbă şi să se întreţină singură.

— Şi cine o să aibă grijă de Billy dacă îți iei o slujbă? întrebă Isabella cu evidentă îngrijorare.

Judy începu să râdă.

— Nu-ţi face probleme. Mama o să aibă grijă de el. Zău, este vorba numai de o oră. Te rog?

Cum ar fi putut să refuze? Judy, nu Brand, o ajutase pe Isabella să își perfecţioneze engleza, îi arătase unde să meargă la cumpărături, o învăţase să gătească, iar Judy era cea care o asculta când se plângea de Brand. Era singura prietenă pe care o avea Isabella.

— Da, bineînțeles, acceptă ea, întinzând mâinile să primească ghemotocul din braţele lui Judy. Ce să fac cu el?

— Bella, eşti sigură că vrei să-l primeşti?

Judy căpătă brusc un aer îngrijorat.

— Sigur că da. Ne descurcăm noi.

Îi adresă lui Billy un zâmbet care spera s-o liniștească pe Judy.

— O să-l pun în pat, e bine?

Faţa lui Judy se însenină.

— Da, pune-l. Sunt sigură că n-o să se trezească. Mulţumesc mult, Isabella.

Isabella îi zâmbi şi îi ură noroc.

Se dusese în bucătărie, având grijă să nu facă vreun zgomot când, după zece minute, cineva bătu puternic în uşă. Isabella se repezi să deschidă, dar copilul începu să plângă.

Ciocănitul se repetă.

Mormăind înciudată, Isabella duse degetul la gură şi deschise uşa.

Gary stătea în prag cu un braţ de garoafe roşii.

— M-am gândit să te mai înveselesc puţin.

Faţa lui radia de bucurie.

— Brand nu prea stă pe-acasă, nu-i aşa?

— Este ocupat.

Isabella îi luase apărarea în mod automat. Cum Billy începu să protesteze cu toată forţa plămânilor săi, Isabella adăugă iritată:

— Ai trezit copilul.

— Tu nu ai copil, o contrazise Gary.

— Nu.

Isabella îşi puse mâinile în şolduri.

— Atunci de unde vine zgomotul acela?

— Copilul lui Judy? Mă primeşti înăuntru? Astea ar trebui puse în apă.

— Oh! Da, bineînţeles. Mulţumesc. Foarte drăguţ din partea ta.

Ştiu că mulţumirile ei nu sunaseră prea convingător, dar în momentul acela era preocupată mai degrabă de ţipetele care veneau din dormitor decât de

sensibilitatea îndoielnică a lui Gary.

În timp ce el căuta prin bucătărie un recipient potrivit pentru flori, Isabella intră în dormitor să vadă ce putea să facă pentru Billy.

Constată imediat că nu putea să facă nimic. În clipa când văzu că ea nu era mama lui, Billy se declară total nemulţumit. Şi se apucă să-şi declare nemulţumirea.

Gary îşi făcu apariţia în uşa de la dormitor.

— Ce are de ţipă? întrebă el.

— Nu ştiu. Tu ai idee ce trebuie să fac?

— Habar n-am.

Isabella se aplecă deasupra lui Billy şi decolteul de la bluză lăsă să se vadă o porţiune delicioasă din sânii ei.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Gary, traversând încăperea cu privirile aţintite în jos cu modestie.

Când Isabella observă că Gary nu se uita, de fapt, la copil, se îndreptă de spate şi luă copilul în braţe. Pătura cu care era învelit era umedă şi mirosul care îi înţepa nările nu era deloc plăcut.

— Cred că a făcut ceva, spuse ea speriată.

— Probabil.

Tonul lui Gary nu era deloc încurajator.

— Poate că dacă îl pui în pat o să adoarmă.

— Adineauri dormea. Dacă nu băteai tu…

— Am venit să-ţi aduc flori.

Gary păru atât de jignit, încât Isabella îşi dori să nu se fi plâns. El o plăcea, îşi dorea atât de mult compania ei… ceea ce nu se putea spune despre soţul ei.

— Da, bineînţeles, spuse ea. Sunt foarte frumoase.

Billy începu să ţipe şi mai tare.

— Gary, ce crezi că ar trebui să fac?

— Probabil că ar trebui să-l schimbi. Poate că aşa o să tacă, iar noi o să putem sta de vorbă.

— Da. Trebuie ca Judy să-mi fi lăsat un scutec curat pe undeva…

Dădu la o parte un colţ de pătură.

— Vai de mine. Totul este ud, inclusiv cuvertura de pe patul meu. Gary, du-te în baie şi adu un prosop. Te rog.

Între timp, Isabella luă pătura şi o aruncă pe podea. Ocupantul patului, roşu la faţă, izbucni într-un nou val de ţipete, isabella trase aer în piept şi se apucă să-i desfacă scutecul, strâmbând din nas.

— Aminteşte-mi să nu fac copii, mormăi ea către Gary, care se întorsese cu prosoapele.

— O să încerc să ţin cont de asta, răspunse el. Numai să-mi dai ocazia.

Isabella nu se uită la el, dar ştiu că zâmbeşte. Îşi dori să nu fi făcut remarca de mai înainte.

Scoase şi cearceaful de pe pat. Gemu când văzu ce rămăsese pe saltea şi se aşeză pe pat. Billy obiectă cu voce tare şi Gary se aşeză cu promptitudine lângă ea. Îi simţea respiraţia în urechi şi braţul lipit de spatele ei.

— Vai de mine, zise ea din nou, cu ochii ţintă la scutecul cu o coloratură dubioasă. Gary, nu ştiu ce să fac.

— Poate ştiu eu, spuse Gary, aplecându-se asupra ei aşa încât braţele lui îi înconjurau umerii. Pentru tine, frumoasa mea doamnă, aş face orice.

— După părerea mea, ai făcut destul, remarcă o voce caustică din prag. Tu ce părere ai, Isabella?

Isabella, care tocmai încerca să scoată şi ultimul

scutec de pe Billy, se îndreptă de spate atât de brusc, încât îl lovi pe Gary cu capul în bărbie.

Capitolul 4

Gary își masă bărbia şi se întoarse cu faţa către uşă.

— Brand! Salut, Tocmai îi dădeam fermecătoarei tale soţii o mână de ajutor cu micuţul ăsta.

— Văd. Atunci de ce nu termini tu treaba? Nu cred că Isabella este foarte pricepută la copiii mici, aşa că dacă vrei s-o ajuţi…

— Nu, nu, se bâlbâi Gary, ridicându-se în picioare. Încercam şi eu, dar… mmm… dacă ai venit tu să…

Tuşi să-şi dreagă vocea.

— E timpul să plec.

Brand încuviinţă din cap şi se dădu politicos la o parte.

— Faci cum vrei.

Gary se strecură pe lângă el cu aerul că se aştepta să primească o răsplată după cap dintr-un moment într-altul. Brand zâmbi cinic şi îl lăsă să plece.

Îl cunoştea pe Gary Roseboy de destul timp ca să știe că singurul motiv pentru care vecinul lui obsedat de sex se oferise să o ajute pe Isabella să aibă grijă de micul Billy era faptul că spera să ajungă în patul ei. Ce părere avea soţia lui despre asta, nu ştia exact. Ea stătea cu spatele la el şi avu impresia că îl ignora în mod deliberat, în timp ce se prefăcea că se concentrează asupra bebeluşului care țipa şi se zbătea pe pat.

Brand se rezemă de tocul uşii, urmărind cu interes strădaniile Isabellei. După părerea lui, ea îşi dădea toată silinţa. Dar era oare posibil să fie chiar atât de nepricepută?

Ea continuă să se agite, iar micuţul continuă să ţipe. Brand scutură din cap şi, înfundându-şi mâinile în buzunare, încercă să înţeleagă ce anume îl deranja la această scenă – în afară, bineînţeles, de stângăcia Isabellei.

Ah! Dădu din cap. Da, asta era. Gary Roseboy era sursa nemulţumirii lui. Campania dusă de vecinul lui pentru a-i seduce nevasta ar fi trebuit să-i trezească porniri atavice. N-ar fi trebuit să simtă nevoia de a-l provoca pe tânărul Romeo la duel sau să-i taie beregata?

Necazul era că nu simţea nicio astfel de pornire. Nu voia decât să o trezească pe Isabella la realitate, fiindcă ea nu părea să observe ce se petrece.

Totuşi, nu putea să o acuze de nimic. Deşi era întotdeauna politicoasă cu Gary şi îl trata ca pe un vecin cumsecade, niciodată nu-l încurajase în mod activ. Cel puţin din câte îşi dădea el seama. Dar chiar şi aşa, ea nu ar fi trebuit să-i permită accesul în dormitorul lor cu cele două paturi separate.

— Ce naiba faci? întrebă el, văzând că Isabella nu mai reuşeşte să descurce scutecul. Trebuie să scoţi scutecul acela, dacă vrei să-l schimbi. Şi copilul n-o să înceteze să ţipe, dacă nu îl schimbi.

— Nu ştiu cum să-l schimb, recunoscu ea. Şi, oricum, Judy nu mi-a lăsat un scutec curat. Mi-a spus că n-o să se trezească.

Brand detectă o nuanţă de panică în vocea ei. Dumnezeule, câteodată era atât de neajutorată. Poate că nu prea avusese de-a face cu copiii mici, dar cu siguranţă că orice femeie cât de cât inteligentă… orice persoană cât de cât inteligentă… ar putea să schimbe un scutec. Până şi Gary părea capabil.

Gândul la Gary îl determină să acţioneze.

— Poftim, spuse el, petrecându-şi mâinile pe după braţele Isabellei şi trăgând-o spre capătul patului. Tu stai şi uită-te. Mă ocup eu de el.

Văzând, că apare o faţă nouă şi simţind prezenţa unor mâini care păreau să ştie ce fac, Billy tresări şi îşi reduse volumul protestelor la nivelul unor suspine slabe.

— Gata, tinere, spuse Brand, îndepărtând scutecul cu pricina şi înlocuindu-l cu unul dintre prosoape. Isabella, adu-mi nişte ace.

Un minut mai târziu, când ea se întoarse cu câteva ace cu gămălie, Brand îşi pierdu răbdarea.

— Ce naiba, femeie, se răsti el. Ai de gând să omori copilul? Vezi că sunt nişte ace de siguranţă într-o cutie din sertarul meu.

Isabella plecă să le aducă şi, când trecu cu braţul pe lângă umărul lui, Brand avu impresia că aude un suspin care nu venea dinspre Billy.

La naiba, doar nu avea de gând să se pună pe plâns? Nu voise s-o facă să plângă, dar nimeni, nici măcar Isabella, nu putea fi atât de proastă, încât să prindă scutecele unui copil cu ace cu gămălie.

Ea îi întinse acele de siguranţă fără să spună o vorbă, iar el le prinse cu îndemânare, după care luă copilul în

brațe.

— Mai adu un prosop, porunci el. Unul mai mare. Nu avem pături destul de mici pentru amicul nostru.

Așteptă, pândind cu urechea zgomotele făcute de Isabella în baie. Când se întoarse cu un prosop verde, brodat cu flori galbene, ochii ei arătau suspect de umezi.

Dumnezeule, parcă n-ar fi avut o zi destul de grea. Acum trebuia s-o mai vadă și pe Isabella plângând.

— Hei, spuse el, înfășurând copilul în prosop. Nu te uita la mine de parcă te-aș fi pălmuit. Bănuiesc că nu știi prea multe despre copiii mici fiindcă toate surorile tale au avut bonă la copil.

Brand se forță să zâmbească.

— Problema este că, în general, nu se înfig ace în ei. Se pare că nu prea le place.

Isabella îi zâmbi cam în silă.

— Nu mi-am dat seama. Adică… m-am gândit că acele alea sunt bune… că ai putea să le îndoi cumva… sau cam așa ceva.

— Nu așa se face, spuse el cu o voce care i se păru un model de stăpânire de sine. Poftim, vrei să-l ții în brațe?

Se vedea că nu voia deloc, dar îl luă totuși. Ca să-i facă lui pe plac? se întrebă el. De multe ori încerca să-i facă pe plac. Acum o văzu uitându-se la copil de parcă s-ar fi așteptat ca acesta să izbucnească în plâns în orice moment. Când văzu că bebelușul nu îi adresează decât un zâmbet știrb, Isabella se însenină și se duse cu el în bucătărie.

Brand luă cuvertura și cearceaful murdar și le duse în baie. Când se întoarse, Isabella stătea pe colțul canapelei cu Billy în brațe. Brand nu putea să-i vadă

ochii, pentru că părul ei lung îi acoperea faţa, dar ea părea că examinează degetele de la picioare ale copilului.

— Madona cu copilul, murmură el.

Un fulger dureros îi străbătu pieptul, deşi nu ar fi putut spune din ce motiv.

Isabella îşi ridică ochii spre el.

— Ce ai spus?

— Nimic. Eu…

Încercarea de a spune ceva fu întreruptă de o bătaie în uşă.

— Judy!

Isabella se repezi să i-l înmâneze pe Billy mamei sale, cu o uşurare evidentă.

— Vai de mine. Am fost sigură că n-o să se trezească, exclamă Judy, văzându-l pe fiul ei înfăşurat în prosopul verde. Nu îmi imaginez ce s-a putut întâmpla. Întotdeauna doarme bine după-amiaza.

— Cred că din cauza lui Gary, murmură Brand. Întotdeauna apare pe aici şi deranjează.

— Da. Am obţinut-o! Ce zici, nu este minunat? Nu este mare lucru, dar este un început. Hei, îţi mulţumesc încă o dată, Bella. Trebuie să plec. Mama abia aşteaptă să-i spun ce-am făcut.

Isabella încuviinţă din cap.

— Bineînţeles.

— Observ că nu ai spus: „Poţi să-l laşi când mai ai nevoie”, remarcă Brand după ce soţia lui închise uşa în urma lui Judy.

Isabella scutură din cap.

— Nu. Ai zis chiar tu că nu mă pricep la copiii mici.

— Este adevărat.

— Mi s-a părut că tu te pricepi.

Tonul ei era acuzator, de parcă ar fi enervat-o competenţa lui.

— Este şi normal.

Brand se rezemă de colţul mesei.

— Am transportat de multe ori copii mici la spital cu avionul. Odată chiar am ajutat la o naştere. A fost o experienţă grozavă.

— Mai mult ca sigur.

Isabella lăsă buza de jos să-i atârne şi el îşi dădu seama că o supăra ceva.

— Presupun că îţi plac copiii, murmură ea.

— Da, îmi plac.

— Nu înţeleg de ce.

— Pentru că tu eşti încă un copil.

— Nu sunt! Nu ai dreptul să spui asta. Numai pentru că…

El ridică mâna împăciuitor.

— Bine, bine. Îmi pare rău. Retrag ce-am spus. Ascultă, Isabella. Am avut o zi lungă.

— Nu-i adevărat. Ai venit acasă devreme.

— Bine, atunci, am avut o zi rea.

— Nu foarte rea.

Se aplecă spre el şi trase aer în piept.

— Ai băut. Miroşi a băutură.

— Da. Am invitat un potenţial client la masa de prânz. A mâncat tot ce era trecut în meniu, după care m-a refuzat. Ce reprezintă asta? Crimă de gradul trei?

Ea ocoli răspunsul.

— Întotdeauna bei când iei prânzul cu clienţii?

— Numai dacă beau şi ei. De ce?

— Ai mai mirosit şi altă dată. Nu-mi place asta.

— Isabella…

El îşi încrucişă braţele şi o privi cu seninătate în ochi.

— În clipa de faţă, nu îmi pasă prea tare ce îţi place sau nu. Dar, dacă are vreo importanţă, să ştii că beau cât pot de puţin. Ca să spunem lucrurilor pe nume, chiar dacă aş vrea să beau mai mult, nu ne-ar ţine buzunarul. Şi-acum, crezi că ai putea să pui masa? Mi-e foame şi cel puţin la asta te pricepi şi tu.

— Vrei să spui că este singurul lucru la care mă pricep, nu-i aşa?

Vocea ei trăda indignare.

Brand tresări surprins,

— Eu am vrut să-ţi fac un compliment.

Cuvintele erau mai mult sau mai puţin adevărate. Nu prea avea dispoziţia necesară să facă acum complimente.

Isabella îl privi pieziş. Acesta era încă unul dintre lucrurile la care se pricepea. Când privea aşa, arăta teribil de pasionată, de focoasă… şi incredibil de atrăgătoare.

Brand îşi masă ceafa cu palma, se depărtă de masă şi declară brusc:

— Este prea cald aici. Ies să iau puţin aer.

Isabella strânse pumnii când auzi uşa trântindu-se şi paşii lui Brand urcând scările în fugă.

De ce de fiecare dată când deschidea gura în prezenţa lui o făcea să se simtă ca o idioată juvenilă. Dacă l-ar putea determina să n-o mai considere o povară, dacă l-ar putea face să o vadă ca pe o femeie, o femeie care

voia cu disperare să-i fie soţie în toate privinţele, atunci poate el și-ar da seama că era mai mult decât o simplă bucătăreasă.

Mormăind cuvinte pe care le folosea Brand când credea că ea nu îl aude, Isabella se duse la dulap şi scoase un pachet de spaghete.

Aşadar, îi plăceau copiii. Ei bine, dacă spera să aibă şi el unul, atunci trebuia să-şi schimbe obiceiurile din dormitor. Până şi ea ştia asta, deşi mama ei se ferise de subiectul acesta ca de foc.

Cum ar fi să aibă un copil? Copilul lui Brand? Pe neaşteptate, gândul acesta îi produse o senzaţie de căldură în corp. Dar senzaţia trecu aproape instantaneu, lăsând în urmă un sentiment de nemulţumire.

Se apucă să umple o cratiţă cu apă. Îi săriră pe mână câţiva stropi fierbinţi. Greşise robinetul. Se strâmbă. Vorba e că, dacă o să aibă copiii, ei nu vor fi ai lui Brand. Nu dacă el refuza să împartă patul cu ea.

Cratiţa se lovi de chiuvetă, marcând concluzia acestei cugetări. Oh, Dumnezeule! Dacă Brand voia copii şi nu voia să-i aibă cu ea, însemna… Nu. Nici nu voia să se gândească la asta. Trebuia să găsească o modalitate să-l facă s-o iubească. Pentru că, altfel, mai devreme sau mai târziu, o să se trezească singură într-o ţară străină. Şi nu ar putea suporta. Brand era totul: viaţa, siguranţa ei… inima ei…

Încetul cu încetul, Isabela îşi regăsi curajul şi-şi îndreptă umerii.

— O să găsesc o cale, se adresă ea dulapului de bucătărie. O s-o găsesc, o s-o găsesc, o…

Auzi uşa deschizându-se şi tăcu. Brand se întorsese,

— Cu cine naiba vorbeşti? o întrebă el, rotindu-şi privirea în jur, de parcă s-ar fi aşteptat s-o găsească plină de oameni pe care nu avea chef să-i vadă. L-ai ascuns pe prietenul nostru Gary sub pat?

— Vorbeam singură.

Ea aruncă o privirea cercetătoare spre faţa lui. Îi pusese întrebarea din pură curiozitate, nu pentru că l-ar fi interesat în mod deosebit.

Asta din cauză că nu îi pasă, *hotărî* ea, după ce-i zări sprâncenele arcuite a ironie. Nu era îngrijorat din cauza lui Gary. Deloc. Privirea lui de speranţă era îndreptată către aragaz. Totuşi ca să-l pună la încercare, ea spuse:

— Gary mă place, dar nu este serios. Vine să mă vadă numai fiindcă se plictiseşte.

— Nu fi proastă.

Isabella *duse o mână* la gât.

— Nu sunt. Ştie că sunt căsătorită.

Brand ignoră spusele ei şi arătă către garoafele pe care Gary le pusese într-o cană de apă şi le lăsase pe masă.

— De unde sunt florile?

— Oh! Gary le-a adus. Ca să mă înveselească.

Brand scutură din cap către ea şi-şi ridică ochii spre tavan.

Isabella se încruntă.

— Nu te deranjează că vine în vizită la mine, nu-i aşa?

— De ce m-ar deranja?

Brand se duse la chiuvetă şi se apucă să se spele pe mâini.

— Numai să ai grijă, asta-i tot. Când este vorba despre femei, Gary Roseboy ştie exact ce vrea.

— Şi crezi că eu nu ştiam?

El închise robinetul și se șterse cu un prosop de bucătărie.

— Cred că tu eşti foarte tânără. Şi mai mult decât puţin credulă.

— Ce înseamnă *credulă?* întrebă Isabella.

Brand rămase nemişcat cu prosopul în mână, se uită la faţa ei încruntată a nedumerire şi, după o clipă, se răsti:

— Drăguţă.

Apoi își dezbrăcă haina.

Isabella nu îl crezu.

A doua zi dimineaţa, după ce el plecă la lucru, luă dicţionarul și căută cuvântul.

Credul citi ea cu voce tare, rotunjind cu grijă silabele. *Inocent, naiv, încrezător.* Deci asta crede despre mine. Dar nu era deloc naivă. Ştia foarte bine ce era în mintea lui Gary. José o privea la fel ca el. Dar îi spusese lui Brand că vecinul lor era inofensiv pentru că, în ce o privea pe ea, era inofensiv. De ce ar fi o femeie interesată de Gary, când îl avea pe Brand?

Dacă îl avea pe Brand. Hmmm. Isabella se sprijini cu coatele pe masă şi îşi rezemă bărbia în palme. Brand îi spusese de câteva ori să fie precaută când era în compania lui Gary. Oare asta însemna că ținea la ea? Măcar puţin…

Închise dicţionarul şi îl duse la loc în dormitor, arborând o expresie preocupată. Toţi îi spuneau că este prea tânără. Mai întâi cei din familia ei, apoi Brand… chiar și Mairead. Dar, tânără sau nu, trebuia să facă neapărat ceva în privința relaţiei dintre ea și soţul ei.

Ştia asta mai de mult. Întrebarea fusese mereu ce anume?

Acum, poate… poate avea răspunsul.

Zilele răcoroase, schimbătoare de iulie, se transformară în zile fierbinţi de august. Brand, care nu părea deranjat de căldură, continua să muncească pe brânci. Isabella continua să sufere din cauza pasiunii lui pentru compania aeriană şi din cauza lipsei de atenţie din partea lui. Apoi, într-o zi, el se întoarse acasă cu părul ciufulit, cu cravata strâmbă şi cu o licărire ciudată în ochi.

— Brand! Ce s-a întâmplat? Nu-ţi merge afacerea… vreau să spun… nu ai necazuri, nu-i aşa? întrebă ea, bâlbâindu-se din cauza emoţiei.

Spre uimirea ei, în loc să îi ignore întrebarea, Brand îi zâmbi cu gura până la urechi şi îi cuprinse talia în

— Palme. Apoi o ridică în aer şi începu să o învârtească prin bucătărie. Picioarele ei loviră un scaun şi îl răsturnară şi atunci el o puse jos.

— Nu, spuse el. Nu, Bellezza, *Ryder Airlines* nu are probleme. Dimpotrivă, ne merge bine. Să mai treacă vreo două luni şi o să putem pleca din pivniţa asta umedă.

— Grozav.

Râzând, cu răsuflarea tăiată, Isabella se simţi brusc plină de speranţă.

— Asta înseamnă că o să poţi petrece mai mult timp acasă, cu mine, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Brand dispăru şi el se arătă aşa de dezumflat, de parcă cineva i-ar fi înţepat visurile cu un ac într-o clipă de neatenţie.

— Eu nu aş conta pe asta, spuse el, apoi dispăru în dormitor.

În clipa aceea, Isabella hotărî să-şi pună planul în aplicare.

Brand urmări micul hidroavion până ce îl văzu dispărând în nori, după care se uită la ceas. Era şase. Nu mai putea întârzia mult. Trebuia să se ducă acasă.

Isabella se supărase cu o zi în urmă pe el şi nu ştia dacă o să fie întâmpinat cu zâmbete, cu acuzaţii sau cu îmbrăţişări. Ea nu spusese prea multe, dar Brand ştia că o supărase când îi spusese că n-o să petreacă mai mult timp împreună cu ea după ce se mutau. Nu avusese de gând să o supere. La naiba, trebuia să înţeleagă şi ea… Nu. Dacă se gândea mai bine, cum era să-l înţeleagă? Uneori nu se înţelegea nici el. Un singur lucru ştia cu siguranţă: că, din ce o vedea mai mult pe Isabella, din aia trebuia să-şi repete mai des că ea nu avea decât şaptesprezece ani.

Ridică din umeri enervat şi se apucă să pună hârtiile într-un sertar. Într-una din zilele acestea, foarte curând, va avea şi el un fişier cumsecade şi un birou în care să aibă loc să se mişte.

După o jumătate de oră, cu un zâmbet întins pe buze, Brand deschise uşa de la apartament. Nu fu întâmpinat de mofturi şi cu acuzaţii, ci de mirosul apetisant care venea dinspre aragaz… şi de Gary Roseboy, aşezat pe canapea, lângă Isabella.

Ea chicotea. Zâmbetul îndulcit şi felul în care îşi flutura genele l-ar fi făcut pe Brand să râdă, dacă nu şi-ar fi dorit atât de tare s-o ia în braţe, să-i ardă una la

fund şi să-i şteargă zâmbetul acela cretin cu un sărut.

Pupilele lui Gary erau vizibil dilatate… şi genunchii lui se atingeau de genunchii Isabellei.

— Bună seara, Gary, spuse Brand, înfrângându-şi cu mare greutate pornirile primitive. Ce ai venit să ceri împrumut?

În timp ce aştepta un răspuns, îşi dădu seama că era ceva nou. Soţia lui părea să răspundă la curtea asiduă pe care i-o făcea Gary. Până acum, ea îl ţinuse la distanţă, cu zâmbete nevinovate şi prefăcându-se că nu îşi dă seama de intenţiile lui.

Brand îşi încleştă pumnii, văzându-l pe Gary că-şi face de lucru cu nasturii de la manşetele cămăşii, în timp ce Isabella păru brusc interesată de modelul linoleumului. Vasul de pe aragaz clocotea vesel. Brand se îndreptă către masă, puse servieta pe ea şi îşi dădu haina jos.

Gary sări de pe canapea ca împins de un arc.

— Aaaa… eu… era o vizită ca între vecini, îngăimă el. M-am gândit că poate Isabella se simte prea singură.

— Foarte drăguţ din partea ta, murmură Brand. Nu-i aşa, Isabella?

— O, da, foarte drăguţ, aprobă ea, abandonând inspecţia linoleumului. Gary este întotdeauna atât de drăguţ.

— Aşa zic şi eu.

Brand deschise uşa politicos, iar vecinul lor se grăbi s-o șteargă. Adevărul era că avea toate motivele să se grăbească. În cel mai bun caz, se putea aştepta la un picior în spate, dacă mai continua să-i facă Isabellei curte. Dar Gary Roseboy nu merita efortul. În schimb, Isabella…

Brand aruncă o privire către faţa ei tânără. Isabela stătea senină pe canapea, îmbrăcată într-o rochie albastră şi arăta de parcă l-ar fi apucat pe Dumnezeu de picior. Nu semăna nici pe departe cu Mary. Dar, Dumnezeule, era minunată. Şi când se uita la el cu ochii aceia incredibil de mari, uneori, în ultima vreme, aproape îl făcea să uite cât de mult îi era dor de Mary.

Dar nu avea voie să uite. Mary fusese totul pentru el. Nimeni nu putea să-i ia locul, chiar dacă şi nu avea rost să nege – chiar dacă această sirenă adolescentă, îmbrăcată ca un înger, care stătea acolo, pe canapea, o să merite într-o zi dragostea lui.

Gândul acesta îl făcu să tresară. Isabella era foarte frumoasă. Dar încă nu era femeie. Şi când va fi, va rămâne aceeaşi răsfăţată care se aştepta ca el să-i ia în seamă smiorcăielile.

Era, totuşi, ciudat. Văzând-o cum îşi flutura genele alea lungi către Gary, avusese chef să îi facă tot felul de lucruri care nu ar fi – şi nici nu trebuia să fie – tolerate de curţile de judecată. Era ciudat, pentru că, de fapt, nu era cazul să se împiedice de asta. Căsătoria lor nu devenise reală numai pentru că o ţinuse pe Isabella Sanchez în braţele sale într-o noapte, visând că era soţia lui.

— De ce te încrunţi la dulapul de pâine?

Vocea Isabellei, subţire şi nevinovată ca mieunatul unei pisicuţe, îi întrerupse şirul gândurilor şi îl făcu să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Nu este curat?,

— Mă încruntam? Nu mi-am dat seama.

De ce avea impresia că această pisicuță avea şi

gheare?

Isabella nu-i răspunse, ci se ridică, zâmbi încântată şi se duse să amestece mâncarea care clocotea pe aragaz.

Oare planul ei dădea rezultate? se întrebă ea. Brand nu păruse deranjat de faptul că o găsise flirtând cu Gary. Data viitoare va trebui să fie mai ostentativă. Atunci poate el o să-şi aducă aminte că ea era soţia lui și o să facă eventual ceva pentru ca lucrurile să rămână astfel. În ţara ei, niciun bărbat nu ar sta cu mâinile încrucişate văzând că soţia lui îi face ochi dulci altui bărbat. Isabella strivi cu furie un cartof de marginea cratiţei. Problema era că asta nu era ţara ei, iar Brand nu părea să observe că ea face ochi dulci altui bărbat.

Era foarte derutant.

În următoarele cinci zile, temperatura de afară crescuse într-una şi, într-o după-amiază, când căldura din apartamentul de la subsol devenise insuportabilă, Gary bătu la uşă şi o întrebă pe Isabella dacă nu i-ar face plăcere o plimbare cu maşina.

— Am putea să mergem în parcul Queen Elisabeth, propusese el. O să fie mai răcoare pe iarbă, la umbra copacilor. În plus, o să miroasă mai bine. Aici jos, este de-a dreptul sufocant.

Avea dreptate. Era sufocant. Căldura reușise să sporească mirosul de vechi şi de mucegai, iar ea simţea că i se face rău.

— Aş vrea să merg la plimbare, îi spuse ea lui Gary. Dar Brand…

— Lasă-i un bilet.

— Oh!

Isabella îşi muşcă limba, gânditoare. Da, putea să-i lase lui Brand un bilet în care să-i scrie că plecase în parc cu Gary, ca să mai scape de căldură. El o să remarce ironia. Şi poate că asta o să-l convingă în sfârşit că alţi bărbaţi o considerau atractivă pe soţia lui, chiar dacă acei alţi bărbaţi nu însemna decât Gary. El era singurul pe care îl avea la îndemână, aşa că trebuia să-l exploateze cât mai bine.

— Bine, acceptă ea. Hai să mergem.

În parc, aerul era proaspăt şi răcoros, iar zgomotul străzii abia se distingea în liniştea după-amiezei de vară.

Se plimbară o vreme prin parc, admirând panorama oraşului, munţii din jur. Vizitară şi sera, despre care Isabella spuse că îi amintea puţin de casă. După aceea, Gary zise că este prea cald ca să se mai plimbe, aşa că se întoarseră la pantele înverzite din vale. Zărind un copac sub care se putea sta la umbră, Isabella se aşeză pe iarbă. Se rezemă cu spatele de copac şi închise ochii.

— Parcă ai fi o driadă, o nimfă, cu rochia asta drăguţă, verde, spuse Gary, aşezându-se lângă ea. Sper că bătrânul Brand apreciază comoara pe care o are.

Isabella se prefăcu că nu-l aude.

— Doar n-ai de gând să dormi aici, protestă el.

— Poate o să aţipesc puţin.

— Dar eu vreau să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce?

— Despre cât eşti de frumoasă.

Ea deschise ochii.

— Mulţumesc. Gary…

— Da, frumoasă doamnă?

— Nu ai şi tu o prietenă cumsecade? Nu vorbesc despre femeile alea pe care…

Tăcu stânjenită.

— Vreau să spun… arăţi bine şi…

Tăcu din nou. Gary o mângâie pe braţ.

— Crezi? Gary continua să o mângâie. Da, am avut o mulţime de prietene cumsecade. Dar niciuna nu era frumoasă ca tine.

— Oh.

Ea nu ştia ce replică să-i dea. Nu era primul bărbat care-i spunea că e frumoasă, dar până acum frumuseţea nu-i adusese prea multe lucruri bune. Brand nici măcar nu băga de seamă şi frumuseţea ei fusese cea care îl atrăsese pe José. Dacă ar fi fost mai puţin frumoasă, ca alte fete…

Nu, asta n-ar fi folosit la nimic. Dacă ar fi fost mai puţin frumoasă, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Brad.

Brand… Isabella îşi îngustă ochii şi încercă să privească în direcţia soarelui. Avea vedenii? Silueta care se îndrepta către ei îi părea tulburător de cunoscută. Dar… oare o urmărise prin parc? Văzând că ea nu este acasă, nu se apucase să pregătească cina? Nu se apucase să lucreze, cum făcea de obicei?

Nu. După toate aparenţele, nu făcuse niciuna, nici alta. Bărbatul care se oprise lângă ea, cu buzele strânse şi cu ochii ca nişte oglinzi cu o singură faţă, era cu siguranţă Brand.

— Bună, spuse ea, clipind către el. Cred că ai găsit biletul pe care ţi l-am lăsat.

— L-am găsit

El se rezemă cu mâna de trunchiul copacului şi privi

în jos către ea.

Isabella tocmai începea să se întrebe dacă el avea de gând să stea acolo până seara, când el se aşeză lângă ea pe iarbă, îşi întinse picioarele acelea lungi şi zise:

— Şi când aveai de gând să te întorci acasă?

— Nu ştiu. Probabil după cum hotăra Garry.

— Mda.

Brand îşi petrecu mâna pe după umerii ei.

— Ei bine, acum sunt eu aici, aşa că poţi să mergi casă când hotărăsc eu.

Vorbise de parcă Gary, care stătea în stânga soţiei lui, ar fi fost invizibil şi complet surd.

— Da, bineînţeles.

Pielea Isabellei se înfioră de atingerea lui. Prezenţa lui acolo, lângă ea, o tulbura, dar o şi speria puţin, iar atitudinea lui posesivă era un afrodisiac şi un nou izvor de speranţă.

Oare faptul că Brand venise după ea însemna că, în sfârşit, el începea să se gândească la ea ca la o posibilă companie în pat şi nu ca la o păpuşă de porţelan?

Gary tuşi să-şi dreagă vocea şi mormăi ceva despre faptul că trebuia să plece.

— N-am vrea să te reţinem, spuse Brand.

— Nu. Mulţumesc.

Gary se ridică în picioare şi porni cu paşi grăbiţi spre maşină.

Brand făcu o grimasă de dispreţ.

— Prietenul tău pare deodată foarte grăbit.

— S-a speriat de tine, spuse Isabella cu îndrăzneală. Dar o să se întoarcă.

— Nu mă îndoiesc. Să ceară cu împrumut gem de

prune, bănuiesc. Se pare că rămâne mereu în pană de gem de prune.

Să-l ia naiba pe Brand. Oare nu putea face nimic să-l sperie? Ştia că nu-i producea repulsie. Singura noapte pe care o petrecuseră împreună dovedea asta. Chiar dacă el crezuse că era cu Mary…

În drum spre casă, pe care îl parcurseră în noua *Jetta* a lui Brand – vânduse vechiul *Beetle* cu o lună în urmă – Isabella se apucă să-i închine osanale lui Gary.

— Este aşa de amabil şi de atent, îl lăudă ea. Întotdeauna gata să dea o mână de ajutor…

— Nu mă îndoiesc că este, o aprobă el pe un ton indiferent. Numai că depinde unde vrei să pună mâna respectivă… şi presupunând că acesta este genul de atenţie pe care ţi-l doreşti.

Isabella nu avea obiceiul să scrâşnească din dinţi dar, dacă în clipa aceea ar fi putut să şi-i înfigă în Brand, fără să-i fie teamă că o să iasă cu maşina de pe şosea, ar fi făcut-o.

Când ajunseră acasă, Isabella pregăti cina ca de obicei şi, ca de obicei, Brand îi spuse că era bună.

— Mai pleci undeva? îl întrebă ea după ce terminară de mâncat.

— Nu. Pot să lucrez ce am şi acasă. Nu am niciun ’ client de distrat în seara asta.

— Nu, spuse Isabella. Ai numai o soţie.

Brand oftă.

— Isabella, am făcut tot ce am putut. Ţi-am cumpărat un televizor săptămâna trecută. Peste câteva luni, când o să ne mutăm, poate o să poţi urma nişte cursuri, ceva… şi atunci, după cum ai spus chiar tu, s-ar putea să

am mai mult timp să te scot în lume. Dar, deocamdată, trebuie să înţelegi că Ryde*r Airlines ocu*pă primul loc.

— Da, spuse Isabella. Înţeleg.

De data asta, Isabella reuşi să-şi muşte limba, în loc să întrebe dacă Mary ocupa încă primul loc. Fir-ar să fie, blonda aceea leşinată era moartă de şapte luni. Nu era posibil să o jelească şi acum. Nu-i aşa?

Pe măsură ce lunile treceau, începea să creadă că era posibil. Pentru că nimic nu se schimbase.

Gary continua să apară la uşa ei sub tot felul de pretexte, dar acum Isabella îl lăsa să între numai când ştia că mai e puţin timp până la venirea lui Brand.

Bănuia că Gary îi ghicea planurile, dar continua jocul, în speranţa că insistenţele lui aveau să dea rezultate. Acum, ea devenise nu doar o femeie pe care voia să o aducă în patul lui, ci o adevărată provocare. Dar continua să-şi găsească treburi urgente în altă parte în clipa când auzea cheia lui Brand răsucindu-se în broască.

Isabella aştepta, plină de speranţă, un rezultat. Dar Brand nu spunea nimic. Era sigură că ca el observase că se întâmpla ceva, aşa că probabil nu-i păsa de vizitele amoroase ale vecinului lor.

În cele din urmă, se duse să-i ceară sfatul lui Judy.

— Nu mă iubeşte, se văită ea. Cred că încă o iubeşte pe pricăjita aia de Mary.

Judy se arătă neîncrezătoare.

— S-ar putea. Dar acum te are pe tine şi nu poate să tânjească după ea la nesfârşit.

Se apleacă să-l ia în braţe pe Billy, care tocmai învăţase să meargă de-a buşilea şi se îndrepta către castronul cu

lapte al pisicii.

— Se spune că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac. Eu nu sunt convinsă de asta. Fostul meu soţ nu mânca decât friptură arsă şi două fire de salată. Totuşi, ar trebui să încerci să pregăteşti nişte budincă sau ceva mai special. Nu se ştie niciodată ce rezultate se pot obţine.

Isabella se îndoia că poate obţine ceva cu budinci, dar încercă, totuşi.

Brand mânca tot ce gătea ea şi avea grijă să laude felurile de mâncare pregătite de ea. Uneori chiar o răsplătea cu câte un sărut dat în fugă pe obraz. Dar nu însemna nimic. Dincolo de aceste demonstraţii ocazionale de aprobare, continua să o trateze ca pe o soră mai mică, devotată, dar care îi dădea bătaie de cap.

— Nu se poate una ca asta, mormăi Isabella încet într-o dimineaţă, în timp ce spăla vasele rămase de la micul dejun. Este un bărbat cu sânge fierbinte. Ştiu că este. Şi felul în care trăim nu este normal. Dacă o ţine tot aşa, o să înnebunesc.

Puse ultima farfurie în suportul de vase şi scoase dopul de la chiuvetă cu o smucitură nervoasă.

— Brand, gemu ea, aplecându-se deasupra apei murdare. Cum aş putea să te fac să mă doreşti?

Chiar în dimineaţa aceea, când el trecu pe lângă ea să iasă pe uşă, Brand mirosea atât de irezistibil a săpun şi a loţiune după ras şi arăta atât de bine, în costumul lui elegant, încât Isabella îşi încolăci braţele pe după talia lui şi exclamă:

— Brand, te rog. Nu pleca. Ai uitat ceva.

El făcu o figură nedumerită şi se încruntă. Apoi se

însenină, se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Pe neaşteptate, stomacul i se contractă şi începu să tremure din tot corpul. Brand ridică fruntea de parcă l-ar fi tras cineva de păr. Văzându-l că ezită, încruntat, ea crezu pentru o clipă că el o să rămână, că o s-o ia, în sfârșit, în braţe și o s-o ducă în pat.

Nu-l cunoştea suficient de bine.

Îi spuse scurt „La revedere, Isabella” şi se îndreptă grăbit către uşă.

— S-ar putea să întârzii puţin în seara asta, adăugă el peste umăr, când ajunse în prag.

Întotdeauna întârzia puţin

Tulburată, furioasă și încă tremurând de dorinţa nesatisfăcută, Isabelle scoase limba la el și căută cu privirea ceva cu care să arunce după el.

Nu găsi nimic, în afară de o pernă de catifea pe care le-o dăruise Mairead. În plus, ar fi fost un gest inutil când, de fapt, ea își dorea să-l ia în braţe, să-l trântească în dormitor şi să-l forţeze să-i dea ce își dorea. Din păcate, era prea solid ca să-l ia pe sus. Lua-l-ar naiba!

Aruncă o privire furioasă spre uşa pe care el o închisese în urma lui cu un pocnet şi-şi înfipse degetele în talia pantalonilor.

Planul ei cu Gary nu dădea rezultate. Şi durase, cu siguranţă, destul.

Era timpul să încerce metode mai drastice.

Brand se opri în uşa apartamentului. Doamne, ce obosit era! Avusese o zi îngrozitoare. Se simţea de parc-ar fi alergat prin nisipuri mişcătoare şi ar fi fost pus la uscat în ploaie. Dar cel puţin eforturile lui

dăduseră roade. Managerul băncii se lăsase convins să mărească împrumutul pentru extinderea liniei aeriene, cei doi piloţi care ameninţaseră că-şi dau demisia se răzgândiseră şi contractul cu o companie minieră, pe care îl crezuse pierdut se încheiase în ultimul minut.

Îşi trecu o mână peste frunte, numără până la zece şi se strădui să alunge semnele de încordare de pe faţă. Dacă Isabella ar detecta cumva o fisură în armura lui, o cât de mică urmă de vulnerabilitate, ar încerca imediat să profite de ea. Nu putea să spună exact care erau planurile ei, dar presupunea că ele cuprindeau patul şi o implicare pentru care nu era pregătit. De fapt, nu avea dreptul să se implice.

Auzi paşi de cealaltă parte a uşii şi i se păru că aude şi nişte arcuri scârţâind. Trase aer în piept şi intră în bucătărie.

În seara asta nu-l întâmpinară în prag mirosuri îmbietoare şi nici silueta aceea, chipurile domestică, nu stătea lângă aragaz, agitându-se pe lângă crătiţi. Brand îşi roti privirea prin încăperea mică şi neprimitoare, pe care Isabella se străduise atât să o înfrumuseţeze. Masa era pusă, tacâmurile străluceau şi şorţul roşu pe care îl purta ea uneori atârna într-un cuier de lângă uşă. Totuşi, ar fi putut să jure că o auzise mişcându-se prin casă puţin mai înainte de a intra.

— Isabella? strigă el. Unde eşti? Ai păţit ceva?

— Sunt aici, răspunse vocea ei din dormitor.

Probabil că era bolnavă. Numai asta îi lipsea.

„Nu fi ticălos, Rayder, se admonestă el, îndreptându-se către dormitor. Doar nu e vinovată că e bolnavă. Biata…”

Oh! Nu! încremeni în loc. Nu! Nu era… nu putea… Nu în seara asta. Își ridică ochii spre tavan a implorare, dar de sus nu primi niciun semn care să-i rezolve problema. Iar asta era o problemă cu adevărat gravă. Una pe care trebuia s-o rezolve, ca de obicei, fără ajutor din partea divinității.

— Isabella, spuse el. Dă-te jos imediat. Arăţi ca o prostituată.

Ea stătea lungită pe pat, îmbrăcată într-un neglijeu negru transparent, care îi făcea imaginaţia s-o ia razna. Nu că ar fi dus lipsă de imaginaţie, atunci când era vorba de Isabella. Închise ochii, sperând că atunci când îi va deschide din nou, imaginea aceea se va dovedi o festă pe care i-o jucase lumina.

Dar bineînţeles că nu era o festă.

Tânăra lui soţie se ridicase într-un cot şi trăgea cu mişcări lascive neglijeul în sus, dezvelind o porţiune delicioasă de coapsă. Muşchii stomacului i se contractară şi fruntea i se îmbrobonă de sudoare.

— Am spus să te ridici de-acolo, repetă el, înfrânându-și enervarea – și o anumită parte a anatomiei sale – printr-un efort uriaş,

Isabella flutură din gene și-și arcui gâtul, făcând valurile de păr negru să-i cadă pe umeri ca o cascadă. Arăta ca o copie nereușită a scenei în care Delilah încearcă să-l seducă pe Samson.

— Ridică-te, rosti Brand printre dinţi.

Isabella îi dărui însă surâsul pe care-l credea, probabil, cel mai reușit.

— Dragul meu, rosti ea tărăgănat. Nu eşti prea drăgăstos. Vino în pat. Pari obosit.

— Se poate, răspunse el, fiindcă sunt obosit. Şi-acum ai de gând să faci ce ţi-am spus, sau trebuie să…

— Vino și ridică-mă tu, îi sugeră Isabella, întinzând mâna și râzând.

„Dumnezeule, dă-mi răbdare… și o doză dublă de autocontrol.” Brand înghiţi în sec.

O rafală de vânt zgâlţâi fereastra de deasupra paturilor. Isabella tresări.

Aha. Aşadar, nu era chiar aşa de sigură pe ea, cum voia să pară. Şi era emoţionată. Foarte bine. La naiba, oare frumoasa asta mică şi proastă nu putea să înţeleagă că el n-avea chef de glume proaste şi n-avea timp pentru farsele ei juvenile?

— Vin să te ridic, spuse el. Dar dacă mă obligi să fac asta, s-ar putea să nu-ți placă.

— Şi eu sunt obosită, se alintă ea.

Furia, dar şi frustrarea pe care şi-o ţinea în frâu de câteva săptămâni îi străpunseră stomacul ca un fier înroşit. De ce, din toate zilele, Isabella trebuise s-o aleagă tocmai pe aceasta? Se săturase. Îi era de-ajuns. Mai mult decât de-ajuns. Mai mult decât era dispus să accepte.

— Bine, spuse el. Faci cum vrei, Isabella. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Fără a mai sta să se gândească, Brand se apropie de pat, o apucă pe Isabella de mână şi o trase jos pe podea.

Când ea se dezechilibra, Brand încercă s-o sprijine, dar ea îl atinse cu mâna pe coapsă. Brand încetă să mai respire.

— Ce este? Ce faci? gemu Isabella. Brand, ești bărbat… Eu sunt soţia ta. Te rog… vino în pat.

Isabella se apucă de cureaua lui.

Cu un geamăt, Brand îi dădu drumul de mână şi se dădu înapoi.

Îi simţise nota de disperare din voce, îi văzuse expresia de nedumerire din ochi din clipa când înţelesese că el o respingea. Asta avu darul să-l înfurie şi mai rău.

— Eu nu împart patul cu târfe adolescente îmbrăcate în furou negru.

Fata frumoasă, proaspătă ca petalele unei flori, păru să se ofilească şi să-şi piardă strălucirea. Brand se strădui să-şi reprime senzaţia acută de vinovăţie. De prea multe ori se simţise vinovat în faţa acestei fiinţe pretenţioase şi atrăgătoare cu care se însurase. Singurul lucru de care avea nevoie acum era puţină linişte. Trebuia s-o facă să înţeleagă că mariajul lor nu putea să meargă decât dacă ea îi accepta limitele, cel puţin pentru următorii câţiva ani. Şi dacă era nevoie s-o rănească pentru a o face să înţeleagă… ei bine, avea s-o facă şi pe asta.

Îşi lărgi nodul la cravată. De ce trebuia ca ea să se uite la el cu ochii aceia trişti, enormi şi să-l facă să se simtă ca ticălosul cel mai mare din lume?

— Du-te şi te-mbracă, îi spuse el pe un ton obosit.

— Te urăsc, explodă Isabella.

Cu mişcări încete, îşi lăsă bretelele furoului să-i alunece de pe umeri şi rămase goală până la brâu. Apoi se scutură şi materialul diafan alunecă, înfăşurându-se uşor pe glezne.

Brand îl privi cum alunecă.

Isabella îl aşteptă să-şi ridice privirea şi-l înfruntă,

provocându-l să reacţioneze. Dar el se mulţumi să bage mâinile în buzunar şi să-i susţină privirea cu buzele strânse. Suprimându-şi un oftat, Isabella se aplecă să-şi culeagă furoul de pe jos. După aceea, se întoarse cu spatele la el şi se apucă să se îmbrace cu toată demnitatea posibilă în împrejurările acelea.

Singura ei consolare fu aceea că, înainte ca Brand să închidă uşa, i se păru că-l aude gemând.

Dar poate că numai i se păruse.

Se uită îndelung la patul lui rămas intact, aflat la numai o lungime de braţ de patul ei răvăşit. Aşadar, acesta era sfârşitul. Sfârşitul speranţelor ei. Epuizase toate trucurile la care se putuse gândi. Doar dacă… Nu, n-ar ajuta la nimic.

Poate într-o zi, în viitor, timpul şi faimoasa lui putere de a vindeca vor reuşi să-i estompeze amintirile lui Brand despre Mary şi *Liniile Aeriene Rayder* vor înceta să mai fie o obsesie. Când… şi dacă… ziua aceea va veni vreodată, poate că el se va orienta, în sfârşit, către femeia cu care se însurase nu din dragoste, ci din cauza sentimentului de vinovăţie.

Probabil că atunci va fi bătrână. Bătrână şi urâtă. Dar cel puţin nu va mai putea s-o acuze că era prea tânără.

Cu un ţipăt care era în parte disperare, în parte frustrare, Isabella se aruncă pe pat. Rămase acolo, cu faţa îngropată în pernă, până ce Brand intră şi-i spuse că făcuse supă şi că, dacă îi era foame, ar face bine să se scoale din pat.

Nu-i era foame, dar făcu ce i se spusese. Nu îl ura. Ar fi vrut să-l poată urî. Dar, cum îi era imposibil, singurul lucru care îi rămăsese, era să aştepte.

Dar Isabella nu ştia să aştepte.

Trei săptămâni mai târziu, în timp ce Brand dormea, îşi prinsese la mână brăţara pe care i-o dăruise el, apoi îşi pusese lucrurile în valiza ei şi îl părăsise.

Capitolul 5

— Veronica! Ce-ai făcut cu servieta mea?

Isabella depărtă receptorul de la ureche, atunci când o voce bărbătească, puternică şi nerăbdătoare o întrerupse pe cea cu care vorbea în mijlocul propoziţiei.

— Scuzaţi-mă. Puteţi să aşteptaţi o clipă?

Femeia de la celălalt capăt al firului părea, după voce, hotărâtă, eficientă şi resemnată. Nu aşteptase un răspuns din partea ei, dar, oricum, n-ar fi contat.

În micul birou, pe care şi-l aranjase într-unul din dormitoarele apartamentului închiriat, Isabella stătea cu mâna încleştată pe receptor. Rămăsese cu privirea aţintită la el, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă izbucnind flăcări din el. Cu mâna liberă, îşi şterse fruntea pe care îi apăruseră brusc broboane de sudoare.

Ar fi recunoscut vocea aceea bărbătească oriunde, oricum, în orice secol… chiar dacă n-o mai auzise de cinci ani. Inflexiunile acelea profunde, melodioase erau încrustate în inima ei la fel de adânc şi de proaspăt ca pasiunea pentru posesorul acelei voci.

Dar nu în felul acesta visase să audă din nou vocea aceea.

Ceaţa fierbinte din faţa ochilor ei începu să se risipească pe măsură ce îl auzea răcind instrucţiuni cu privire la servieta lui. Veronica urma să revină în curând la telefon pentru a relua conversaţia din punctul unde rămăseseră.

Veronica. Cine era? Prietenă, amantă, angajată? Şi de ce telefonase la Furnizorul Ideal? Isabella îşi răsuci, gânditoare, o şuviţă pe deget.

— Vă rog să mă sculaţi că v-am făcut să aşteptaţi. Sunteţi *Furnizorul ideal?*

Veronica părea cam nemulţumită, dar cel puţin revenise pe fir.

— Da, spuse Isabella, surprinsă de propriul calm. Sunt Isabella Sanchez, proprietara companiei. Cu ce vă pot fi de folos, doamnă…

— Dubois. Veronica Dubois. Lucrez pentru domnul Ryder, de la *Ryder Airlines.* Domnul Ryders organizează o cină înainte de Crăciun şi caută un furnizor. Acasă la el…

— Cât de mare este petrecerea? o întrerupse Isabella.

Nu-i venea să creadă. Reuşea să aibă un ton plăcut şi profesional şi nu credea că se cunoştea că prima limbă pe care o vorbise fusese spaniola, nu engleza.

— Cam douăzeci de persoane. Sunt invitaţi câţiva dintre clienţii firmei, împreună cu soţiile lor. Credeţi că v-aţi putea ocupa de cină, doamnă Sanchez? Am primit recomandări călduroase la adresa companiei dumneavoastră, dar am înţeles că nu sunteţi în afaceri de multă…

— Am lucrat un an în Edmonton şi patru luni în Vancouver, spuse Isabella.

— Da?

Urmă o tăcere scurtă, după care Isabella își dădu seama că doamna Dubois aştepta un răspuns. Putea să facă faţă? Nu voise ca Brand să afle în felul acesta că se întorsese la Vancouver, dar… poate că soarta prelua, în sfârșit, conducerea. Sau era vorba de influenţă mai pământeană a foştilor ei patroni, din Edmonton? Nu avea importanţă. În următoarele câteva secunde trebuia să se hotărască.

Uşa se deschise şi o fetiţă păşi în biroul improvizat, ţinând în braţe un hipopotam roz de pluş, cu ochi purpurii.

Isabella respiră adânc. Nu suferise niciodată în viaţă de nehotărâre şi nu avea de gând să înceapă să sufere acum numai pe motiv că Brandon Ryder îi făcuse inima să bată nebuneşte şi-i pompa aerul afară din plămâni. Trebuia să accepte această ofertă, de dragul lui Connie.

— Da, bineînţeles că pot să mă ocup, spuse ea. Aţi dori să discutăm meniul, doamnă Dubois?

Gata. O făcuse. Zarurile erau aruncate. Şi, deşi nu îi spuse asta Veronicăi, știa că s-ar fi ocupat de organizarea acestei cine chiar dacă ar fi trebuit s-o facă gratis. Nu avea de ales, fiindcă viaţa ei nu avea să decurgă lin până ce legăturile trecutului nu aveau să fie distruse, ori întărite.

De dragul lui Connie, dar şi pentru binele ei, era timpul să nu mai plutească în derivă şi să acţioneze.

Casa lui Brand se găsea în Richmond, la numai câteva mile depărtare de aeroport. O perdea de copaci o ascundea vederii, dar cum singura alee ce pornea din

şosea ducea către ea, Isabella reuşi s-o găsească fără prea mare greutate. Îi veni greu numai să nu caşte gura de uimire când parcă furgoneta pe pietrişul din spatele casei.

Casa era uriaşă. Era o reşedinţă în stil mediteranean, aşezată în mijlocul unei grădini de vis. Pereţii albi şi acoperişul plat îi aminteau de casa în care crescuse, aflată departe, undeva sub cerul fierbinte al Americii de Sud. Dar casa aceasta era mai mare şi mai impresionantă decât oricare dintre reşedinţele familiei ei.

Isabella scutură din cap. Cine ar fi crezut că bărbatul cu care trăise în subsolul acela sufocant din partea de est va fi, după numai cinci ani, proprietarul bogat al unei reşedinţe cum era Marshlands?

Dar Brand spusese întotdeauna că *Liniile Aeriene Ryder* vor fi prospere.

Brand îşi merita succesul. Ea ştia cel mai bine cât de greu muncise el ca să reuşească.

Încă tulburată, se apucă să descarce primul pachet din furgonetă când auzi o uşă deschizându-se în spatele ei. Încremeni. Cineva se oprise în prag şi o aştepta să între. Trupul i se încordă până la ultimul muşchi în aerul rece de decembrie.

— Doamna Sanchez?

Vocea aparţinea unei femei. Isabella simţi cum sângele i se revarsă din nou în vene. Bineînţeles, doar nu se aştepta ca Brand s-o întâmpine la uşa din spate. Trecuse vremea aceea.

— Da, spuse ea, lăsând jos cutia cu alimente şi întorcându-se cu faţa. Eu sunt Isabella Sanchez. Sper că

am ales intrarea potrivită.

— Aţi ales bine.

Pentru o clipă, femeia elegantă, cu păr roşcat, tuns băieţeşte, care părea să aibă cam patruzeci de ani, păru la fel de încremenită cum fusese Isabella. Apoi îşi înclină capul cu graţie în semn de salut și rosti cu răceală:

— Scuzaţi-mă. N-am ştiut că sunteţi aşa de… tânără. Sunt Veronica Dubois, menajera domnului Ryder şi mâna lui dreaptă. Bine aţi venit în Marshlands, doamnă Sanchez.

Menajeră? se gândi Isabella, în timp ce descărca proviziile. Femeia aceasta îmbrăcată în rochie elegantă de mătase gri nu prea corespundea imaginii pe care o avea ea despre menajere. Se forţă să zâmbească politicos, întrebându-se în sinea ei cam ce cuprindea lista de obligaţii a slujbei pe care o deţinea Veronica Dubois. Trecuseră cinci ani. Brand era bărbat, un bărbat cu foarte multă voinţă. Nu prea credea…

Îşi îndreptă umerii. În cei aproape douăzeci şi trei de ani de viaţă, se confruntase cu o singură situaţie pe care nu reuşise s-o schimbe. Nu avea motive să mai permită existenţa altei situaţii de genul acela.

În prima jumătate de oră pe care o petrecu în casa lui Brand, în timp ce îşi desfăşura cu eficienţă activitatea în bucătăria uriaşă, modernă, Isabella nu se putu abţine să nu arunce mereu priviri neliniştite în direcţia uşii, Dar singura persoană care trecu pe-acolo fu Veronica. Văzând că treaba merge bine, aceasta o lăsă să-şi vadă; liniştită de treburile ei.

La ora opt, veniră două servitoare tinere, care se ocupară să ducă mâncarea la musafiri. Isabella începu

să se relaxeze. Se părea că nici nu avea să dea cu ochii de bărbatul care îi tulburase visele atâţia ani. Zâmbi cu amărăciune. Îşi făcuse griji degeaba.

Îi era cald, îi era sete şi se simţea oarecum caraghioasă. Se aşeză la masa albă, imaculată. Fu nevoie să înghită un pahar întreg de apă până ce nodul care-i strânsese stomacul toată seara să se destindă.

Cât de diferită era această bucătărie curată, imaculată, de cealaltă. Cea cu linoleum verde şi cu pereţii crăpaţi unde, de câteva ori, cunoscuse o fericire mail mare decât în anii care trecuseră de-atunci.

— Scuzaţi-mă. Isabella tresări. Cât stătuse oare acolo, cufundată în vise şi în amintiri?

Una dintre servitoare stătea în prag, mototolind în mână colţul de la şorţ.

— Doamnă Sanchez m-a trimis doamna Dubois. A zis să vă spun că cina a fost excelentă şi vă roagă să veniţi în sufragerie să primiţi mulţumirile invitaţilor.

Nodul din stomac apăru din nou.

— Da, bineînţeles.

Mai luă o înghiţitură de apă, se ridică şi-şi netezi cu mâna rochia neagră pe care o purta întotdeauna la lucru.

— Vreţi să-mi arătaţi drumul?

Ieşi în urma fetei afară în hol, trecură pe lângă un pom de Crăciun sub care se aflau cadouri împachetate în hârtie lucioasă, apoi de-a lungul unor coridoare nesfârşite, pardosite cu lemn lăcuit. Până să ajungă la o pereche de uşi de stejar sculptat, Isabella devenise atât de încordată încât nu reuşi să distingă faţa nici uneia dintre persoanele aflate în încăpere, cu excepţia

bărbatului care îi însoţise gândurile până atunci.

— Doamna Sanchez, anunţă fata pe un ton piţigăiat şi murmurul conversaţiilor încetă brusc.

Isabella fu vag conştientă că se îndrepta cineva către ea. Veronica Dubois, desigur.

— Brand, aceasta este doamna căreia îi datorăm mulţumiri, doamna Sanchez, care a pregătit mâncărurile delicoase pe care le-am servit. Doamnă Sanchez, domnul Ryder a insistat să vă mulţumească personal.

Veronica o atinse pe braţ şi o conduse către o siluetă aşezată în capătul mesei.

— Brandon Ryder, preşedintele *Liniilor Aeriene Ryder,* anunţă menajera, de parcă anunţa un rege.

Pentru o clipă, tăcerea îi sparse timpanele. Apoi, vocea pe care nu avea s-o uite niciodată spuse cu o limpezime de gheaţă.

— Da. Doamna Sanchez şi cu mine ne cunoaştem. Bună seara, Isabella. Nu prea te-ai schimbat de când ne am văzut ultima oară.

Brusc, imaginea încăperii se limpezi şi Isabella îşi ridică ochii să se uite la umerii largi ai bărbatului a cărui existenţă o atrăsese înapoi în Vancouver la fel de inevitabil cum se întorceau rândunelele în Capistrano. Îşi înălţă privirea mai sus şi se opri asupra buzelor pline care abia lăsau să se vadă şirul dinţilor albi. Din colţul acelor buze pe care şi le amintea atât de bine, porneau două şanţuri subţiri către nările dilatate. În cele din urmă, Isabella îşi dădu capul pe spate ca să privească, plină de îndrăzneală, în ochii adânci, furioşi.

Brand se schimbase. Părea mai matur şi asta îl făcea

să arate şi mai atrăgător decât şi-l amintea. Purta acum părul ceva mai lung, să-i ascundă forma neobişnuită a urechilor. Câteva bucle îi coborau ademenitor pe ceafă. Dar văzându-i furia pe care se lupta să şi-o controleze, Isabella ştiu că nu felul în care s-o ademenească era exact lucrul la care se gândea acum preşedintele *Liniilor Aeriene Ryder.*

De fapt, niciodată nu încercase, îşi aminti ea cu o strângere de inimă.

— M-am schimbat, Brand, spuse ea încet.

— Mă îndoiesc.

Cuvintele fuseseră rostite printre dinţi, dar invitaţii care stăteau în imediata lui apropiere tot le auziră.

De parcă simţind dezastrul iminent, Veronica o luă de braţ pe Isabella şi rosti pe un ton de veselie forţată.

— Ce plăcut! Doamnă Sanchez, vă mulţumim mult pentru cina oferită. Ne-a plăcut foarte mult, nu-i aşa?

Se întoarse cu faţa numai zâmbet către musafirii, care păreau să aştepte izbucnirea unei drame drept desert la cină. Murmurară dezamăgiţi mulţumiri. În timp ce Isabela era condusă afară din încăpere.

— Aşadar, tu şi cu Brand sunteţi… mmm… prieteni?

Veronica tatona terenul cu delicateţe.

— Nu mi-am dat seama de asta atunci când am făcut aranjamentele.

— Nu. Nu. Ştiu ca nu ţi-ai dat seama.

Isabella studie cu atenţie linia buzelor celeilalte femei.

Menajera rămăsese în pragul uşii de la bucătărie.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Pentru că mă îndoiesc foarte tare că Brand o să aibă timp să stea de vorbă cu

une în seara asta…

— Ba o să stea, se auzi o voce dură din spatele lor. N-aş pierde ocazia pentru nimic în lume. Veronica, du-te și ocupă-te puţin de invitaţii mei. Doamna Sanchez și cu mine avem ceva de discutat.

Aruncând o privire furişă către patronul ei şi una bănuitoare către Isabella, Veronica îşi ridică bărbia şi plecă să facă ce i se spusese. Brand o luă pe Isabella de braţ nu cu foarte mare blândeţe, o împinse în bucătărie şi închise uşa.

— Şi-acum, zise el, spune-mi ce naiba pui la cale. Ce ai vrut să obţii dând naştere la o scenă în faţa invitaţilor mei.

Isabella îşi frecă instinctiv braţul şi se aşeză la masa instruită din mijlocul bucătăriei. Picioarele îi tremurau prea tare ca să o susţină.

— Nu pun nimic la cale, spuse ea, fără să-și ridice privirea, pentru că nu putea suporta să vadă expresia acuzatoare din ochii lui. Și nu am avut intenţia să dau naştere la o scenă.

— Nu-mi servi mie gogoşi de-astea. Când nu ai încercat tu să manipulezi oamenii? Şi pot să-ţi spun ceva, domnişoară. Cu mine nu-ţi mai merge.

— Nu sunt domnişoară, replică Isabella. Sunt încă doamna Ryder.

Când îşi înălţă ochii spre el şi-i văzu expresia feţei, Isabella îşi dădu seama că amănuntul acela nu avea nicio relevanţă. Încercă din nou.

— Brand. Nu mai sta în picioare, scoţând fum pe nări. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, stai jos ca un om civilizat. Poate în felul acesta am reuşi să discutăm ca nişte

oameni civilizaţi,

— Ce vreau eu să-ţi spun n-o să-mi ia prea mult timp, zise Brand, rezemându-se de masă cu pumnii strânşi şi aplecându-se deasupra ei. Şi, în ce te priveşte pe tine, nu mai încerc de mult să fiu civilizat. Îţi aminteşti ce bine mi-a prins ultima oară când am încercat. Şi-acum, vrei să-mi spui şi mie de ce eşti aici? Dacă nu, am dincolo nişte musafiri care mă aşteaptă.

Isabella îşi umezi buzele cu limba şi simţi cum i se strânge inima. Nu aşa visase că se va desfăşura întâlnirea lor. Iar acum, când Brand se uita la ea ca la o insectă pe care ar fi vrut să o strivească sub talpa pantofului, îşi dădu seama că nu era nici timpul, nici locul, pentru a limpezi lucrurile. Ar fi trebuit să-şi urmeze instinctul și să-i telefoneze lui Brand înainte să vină, să-l avertizeze. Dar șansa de a-i demonstra că devenise o femeie independentă și capabilă, care avea propria ei afacere, o tentase prea tare ca să o rateze.

— Am într-adevăr ceva să-ţi spun, zise ea, păstrându-și vocea calmă cu mari eforturi. Dar nu acum. Ai dreptate, n-ar fi trebuit să vin. Îmi pare rău că am făcut-o. Aşa că, te rog, când crezi că eşti dispus să stăm de vorbă, dă-mi un telefon. Domnișoara Dubois are numărul meu în agendă.

Văzând expresia de pe faţa lui Brand, îi veni să se bage sub masă. Dar, cu multă vreme în urmă, fugise de un bărbat foarte diferit, care o înspăimânta mai mult decât Brand şi jurase atunci să nu se mai lase niciodată influenţată de teamă. Acum, când cineva încerca să o sperie, se ţinea tare şi răspundea prin luptă.

Dar acum nu avea de ce să lupte. Brand continuă şi se

uite urât la ea preţ de câteva secunde.

— Tu, Isabella, ai nevoie de…

Vocea i se frânse şi mai mormăi ceva despre faptul că nu voia să fie închis pentru crimă. Apoi îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie.

Privindu-l cum dispare pe coridor, Isabella simţi lacrimile înţepându-i ochii şi se înfurie. Se strădui din răsputeri să şi le înăbuşe. Nu mai plânsese de aproape cinci ani și nu avea rost s-o facă acum. Lacrimile nu aveau să-i rezolve dilema. Avea nevoie de o minte limpede și de hotărâre.

Se îndreptă de spate, se ridică şi se apucă să-şi împacheteze lucrurile. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă acum era să-şi vadă de treburile ei şi să aştepte ca Brand să facă următoarea mutare. Dacă el rămăsese bărbatul pe care şi-l amintea ea, n-o să-i ia timp mult.

Brand se va simţi obligat să o caute.

Afară, aerul era rece şi umed. Tremurând, Isabella deschise uşa din spate a furgonetei şi încărcă în grabă obiectele cu care venise. Nu era nimeni să o ajute şi, până să încarce ultima cutie, îi îngheţaseră mâinile. Urcă apoi la volan, porni motorul şi aşteptă să i se dezmorţească puţin picioarele.

Ştiind că o să dureze un timp până ce s-o cuprindă căldura, îşi ridică gulerul paltonului. Frigul de aici era diferit de frigul cu care se obişnuise în Edmonton. Era mai umed, mai pătrunzător…

Noaptea în care se petrecuse ultima scenă dintre ea și Brand semăna foarte mult cu aceasta.

Îşi aminti aerul rece care îi biciuise faţa când ieşise pe uşa apartamentului în care locuiau. O făcuse să ezite o

clipă, în care căutase, probabil, un motiv ca să rămână. Dar claxonul unei mașini îi alungase nehotărârea și cu un curaj născut numai din ignoranţă pornise pe străzile pline de pericole din Vancouver către depoul de autobuze.

La intrare, dăduse peste un vagabond adormit. Păşise peste el, dar acesta nu se trezise.

Degetele Isabellei se strânseră pe volan şi privirea i se îndreptă spre casa uriaşă abia conturată în întuneric.

Casa lui Brand.

Totul părea acum atât de îndepărtat. Aproape o viaţă…

Motorul furgonetei torcea şi începuse să emane căldură. Isabella se strădui să întrerupă firul amintirilor. Dar ele i se revărsară în subconştient. Avea din nou şaptesprezece ani şi se îndrepta orbeşte către capătul căsătoriei ei.

Totul se petrecuse atât de brusc. Cu doar trei săptămâni în urmă luase hotărârea să aştepte răbdătoare ca Brand să-şi revină după pierderea suferită şi să înveţe s-o iubească.

Soarta şi Gary Roseboy îi schimbaseră hotărârea.

Brand lucrase, ca de obicei, târziu, în seara aceea când Isabella, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă şi în halat, auzise ciocănind şi deschisese uşa. Se aşteptase ca în prag să-l găsească pe soţul ei. Uneori ciocănea şi el – de obicei cu piciorul – când avea braţele încărcate şi nu putea să-şi deschidă singur cu cheia.

Dar în prag apăruse Gary.

— Bună, spuse el. Ai să-mi împrumuţi puţin zahăr?

— Da, am.

Isabella ştia că el voia de fapt, să împrumute soţia vecinului lui, dar ea hotărâse să-i dea, totuşi, drumul înăuntru, încrezătoare în abilitatea ei de a-l ţine la distanţă. Mai fusese de multe ori singură cu el și în seara aceea, fiindcă se apropia Crăciunul, se simţea cu deosebire singură şi neglijată. Era plăcut să se simtă luată în seamă şi admirată.

Tocmai turna zahărul când auzise cheia lui Brand în uşă. Gary nu o auzise. Era prea ocupat să-i facă ochi dulci gazdei sale. Isabella gândise repede, prea repede și, într-un impuls de moment, pusese cutia de zahăr pe masă şi se aruncase de gâtul lui Gary. După cum era de aşteptat, Gary îi aplicase cu mare plăcere un sărut pe buzele întredeschise.

Brand încremenise cu mâna pe clanţă. Isabella își dăduse imediat seama că nu-i mersese bine în ziua aceea. Arăta obosit și avea cearcăne. Dar când dăduse cu ochii de siluetele îmbrăţişate din faţa lui, Isabella văzuse cum oboseala se transformă într-o furie oarbă.

Isabella îşi înăbușise o exclamaţie de spaimă. Brand clătinase scurt din cap către ea şi buzele i se arcuiseră a dispreţ. Când se întorsese către Gary, Brand îşi recăpătase deja autocontrolul.

— N-aş vrea să crezi că sunt un vecin rău, rostise el tărăgănat, dar ţi-aş fi recunoscător, Gary, dacă pe viitor ai limita atenţia la conţinutul frigiderului meu. Pot să accept că rămâi uneori în pană de lapte, de zahăr sau de gem de prune. Dar ai naibii să fiu dacă o să ţi-o împrumut pe soţia mea.

Isabella făcuse un pas înapoi. După aparenţe, Brand nu părea periculos. Dar ea simţea focul de sub gheaţă și

îi zărise pumnii strânşi pe lângă coapse,

La fel îi zărise şi Gary. Isabella îl văzuse înghiţind în sec.

— Îmi pare rău, n-am vrut… m-a luat valul, ştii…

Gary începuse să-şi croiască drum către uşă. Brand o ţinuse deschisă şi, când Gary ajunse în dreptul uşii, îl apucase de guler, îşi proptise o cizmă în spatele lui şi îl împinsese cu aşa o forţă afară încât îl izbise de peretele din faţă. Îl văzuseră apoi cum se ridică şi pleacă împleticindu-se către apartamentul lui.

Brand închisese uşa şi se întorsese către Isabella.

— Nu era ce crezi tu, Brand, spusese ea grăbită. Nu am ştiut că o să… mmm… mă sărute…

Vocea i se frânsese. Brand o măsurase cu privirea de parcă ar fi fost o iapă de rasă îndoielnică scoasă la licitaţie.

— N-ai ştiut, draga mea?

Replica lui semănase cu cea a lui Rhett Butler. După aceea, Brand intrase în dormitor şi trântise uşa.

Isabella rămăsese încremenită în loc, cu ochii ţintă la pereţii care se cutremuraseră în urma impactului şi se întrebase dacă tocul putred o să reziste

Rezistase.

— Brand! strigase ea. Brand, te rog, ascultă…

Nu primise niciun răspuns. Se uitase la micul pom de Crăciun de pe colţul mesei, murmurase „Crăciun fericit” şi intrase în dormitor.

El stătea întins pe pat, peste cuvertura neagră, cu privirea aţintită în tavan.

— Ieşi afară, spusese el când o auzise intrând.

— Brand…

— Am spus să ieşi afară.
— Nu. N-o să ies. Sunt soţia ta.
— Chiar aşa?
El îşi aruncase picioarele peste marginea patului şi se repezise ia ea cu o viteză aşa de mare, încât nu văzuse decât când o apucase de umeri.
— Şi eu, care crezusem că ai uitat acest amănunt.
El se trăsese înapoi şi-i analizase cămaşa albă de noapte şi capotul demodat.
— Şi pari aşa de nevinovată, murmurase el. Nu e de mirare că m-am lăsat păcălit cu atâta uşurinţă.
Isabella nu se dăduse bătută.
— Nu ai fost păcălit, a spus ea. Nici măcar nu-mi place Gary. Şi nu…
Ezitase,
— Nu am vrut cu adevărat să mă sărute,
— Să te sărute? Vrei să spui că numai la asta aţi ajuns?
— Brand! Cum poţi?
Isabella simţise furia crescând în ea. Nu din cauză că Brand citise mai multe lucruri în scena dintre ea şi Gary decât erau în realitate. Nu putea să-l învinuiască pentru asta. Ci pentru că scena n-ar fi avut niciodată loc dacă el şi-ar fi dat osteneala să-i arate un interes cât de mic.
— Da, numai la asta am ajuns, ţipase ea. Şi este mai departe decât am ajuns cu tine în unsprezece luni. Suntem căsătoriţi, Brand. Sau poate că tu nu ai observat acest mic amănunt?
— O, ba da.
Brand încă era glacial.
— Am observat. Dar am observat şi felul în care

clipeşti din genele alea către vecinul nostru în care urlă hormonii. Şi, după cum îmi aduc aminte că ţi-am mai spus, eu nu mă culc cu târfe adolescente îmbrăcate în furou negru… sau în cămăşi de noapte aşa-zis inocente.

O smucise de gulerul capotului.

— Aşa că, dacă te-ai gândit…

Isabella încetase să mai gândească. Nu ştia decât că, brusc, nu-şi dorea altceva decât pe bărbatul acesta chipeş care tocmai o respinsese cu atâta răceală, mai mult decât îşi dorise vreodată ceva în viaţa ei. Şi îşi dorea să-l facă să-şi înghită cuvintele pline de cruzime.

Îşi umezise buzele şi, zâmbind, se pregătise să-i dea o palmă peste faţă.

El se trăsese înapoi şi mâna ei nimerise în aer. Isabella îşi pierduse echilibrul, apoi, furioasă se întorsese din nou să se repeadă la el. Dar el o prinsese de braţe ea se trezise lipită de trupul lui puternic… şi simţise ceva neaşteptat. Brand nu era chiar indiferent la farmecele ei.

Ridicându-şi capul, izbucnise într-un hohot nervos de râs şi începuse să-şi mişte şoldurile lent, erotic. După felul în care se dilataseră nările lui Brand, îşi dăduse seama că armura lui de oţel începea să cedeze.

— Încetează, Isabella, se răstise el cu voce răguşită.

Drept răspuns ea râsese din nou şi începuse să-i descheie nasturii de la cămaşă.

Pe urmă, brusc, el preluase conducerea.

Cu ochii umbriţi mai mult de furie decât de dorinţă, Brand o apucase de talie şi gemuse:

— Bine, Isabella. Dacă asta vrei…

Până să apuce să-şi tragă răsuflarea, se trezise

ridicată pe pieptul lui şi, după câteva secunde zăcea întinsă cu spatele pe patul lui.

El o posedase. Nu exista alt cuvânt pentru a descrie cele întâmplate. Pentru că asta era ceea ce voia, ea dăduse şi primise parte egală cu cea pe care şi-o luase el şi, în cele din urmă, furia pasiunii lor îi unise într-o conflagraţie de o asemenea intensitate încât, timp de câteva secunde, întreaga încăpere erupsese în flăcări.

Într-un târziu, Brand se liniştise. O înspăimântase tăcerea lui. Apoi spusese că îi părea rău. Ei nu-i părea rău şi i-o spusese.

— Oricum, n-ar fi trebuit s-o fac, răspunsese el, de parcă era vorba numai de el. S-ar putea să rămâi însărcinată.

— Dar asta ar fi… Oh!

Brusc, înţelesese la ce se gândea el. Dacă rămânea însărcinată, el n-ar fi fost convins că era copilul lui. Isabella îşi simţise inima scufundându-i-se în lacrimi.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Gary, a spus ea, stăpânindu-se să nu se repeadă cu pumnii la Brand. Nimic, Brand, trebuie să mă crezi.

El dăduse din cap şi o bătuse cu palma pe umăr.

— N-are importanţă dacă te cred sau nu. Eşti încă un copil, Isabella. Un copil drăguţ, dar necopt. Ai avut întotdeauna ce-ai vrut pe de-a gata şi mă tem că asta înseamnă că întotdeauna o să depinzi de câte un fraier, ca mine, care să aibă grijă de tine. Aşa că n-ai de ce să-ți faci griji. Din moment ce se întâmplă ca eu să fiu soţul tău, presupun că bărbatul acela aş putea foarte bine să fiu eu.

Oh! Cum putea să vorbească aşa? Oare asta însemna

ea pentru el? Un copil? După clipele pe care tocmai le petrecuseră împreună, asta credea?

— Nu, răspunsese ea, întristată, fără să se poată uita în ochii lui. Nici nu mă gândesc să-ţi fiu povară. Tu nu trebuie să-ţi faci griji. Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Spui prostii. Indiferent care vor fi urmările, eu va trebui să-mi asum responsabilitatea.

Ea nu-i răspunsese. Nu fusese sigură că ar fi putut să vorbească. După câteva minute, Brand se întorsese cu spatele la ea. Isabella crezuse că el se prefăcea numai că doarme, mai ales că începuse să vorbească singur. Dar puţin mai târziu, când îi auzise respiraţia regulată, se ridicase din pat şi se apucase să-şi împacheteze lucrurile.

Brand nu se trezise şi, cu mult înainte de ivirea zorilor, Isabella plecase.

Când ajunsese în Edmonton, îi trimisese o scrisoare lui Brand, fără adresă pe spate, în care îi spunea că nu era cazul să se apuce s-o caute. Îl asigurase că era bine şi că avea o slujbă care îi plăcea. Apoi îi mulţumise politicos pentru că se însurase cu ea, îi urase o viaţă fericită şi îl asigurase că nu urma să aibă un copil.

După o lună, când descoperise că urma să aibă un copil, ştiuse că era prea târziu să se întoarcă de unde plecase.

Capitolul 6

— Ce ai, mami? De ce eşti tristă?

Isabella zâmbi către fetiţa care mergea alături de ea pe stradă, sărind într-un picior.

— Nu sunt tristă, Connie, o asigură ea grăbită, aranjând mai bine cutia mare de săpun pe care o ducea în braţe. Sunt numai puţin obosită. Petrecerea pentru care am furnizat alimente seara trecută a ţinut până târziu. Tu te-ai simţit bine cu Edwina?

— Mmmm. M-a lăsat să mănânc o pungă întreagă de prăjituri.

E în stare, se gândi Isabella, observând încântarea din ochii fiicei ei.

Edwina fusese maestru cofetar, iar acum ieşise la pensie şi avea grijă de Connie atunci când ea trebuia să se ocupe de organizarea unei petreceri. O iubea mult pe fetiţă, dar, cum ea rămăsese fără dinţi de la douăzeci de ani, nu vedea care era avantajul unor molari sănătoşi. Isabella era de altă părere şi ţinea ca punctul ei de vedere să fie respectat. Oftă. Edwina nu voia să renunţe fără luptă la cultivarea *cariilor* în beneficiul profesiei de dentist.

Connie o privi atent pe mama ei.

— Eşti supărată şi tristă, insistă ea.

— Da, sunt supărată din cauza prăjiturilor, admise Isabella. Dar cum să fiu tristă într-o zi aşa de frumoasă, când bate vântul şi soarele străluceşte, când mi-am făcut cumpărăturile pentru o săptămână întreagă şi mă plimb pe plajă cu fiica mea preferată?

— Nu ştiu. Dar eşti tristă.

Isabella scutură din cap. Connie observa prea multe pentru un copil de patru ani.

Era oare tristă? Era tulburată, desigur şi suferea de o prea bine cunoscută iritare din cauza preşedintelui *Liniilor Aeriene Ryder.*

Brand nu dăduse telefon. Crăciunul, pe care îl petrecuse împreună cu Edwina şi cu numeroasa ei familie, venise şi trecuse. Acum erau la jumătatea lui februarie şi refuza să-l aştepte la nesfârşit. Îi dăduse şansa să se apropie de ea în condiţiile alese de el. Acum era rândul ei. Aşa că hotărâse să-l mai vadă o singură dată. După aceea, o să se forţeze să-l uite şi o să-şi trăiască viaţa. O viaţă care urma să-l includă pe Felix Napier, care abia aştepta să-i fie tată lui Connie.

Îşi dădu la o parte de pe faţă părul răvăşit de vânt. Da, Brand avusese o şansă. Întotdeauna avusese în gând să se întoarcă la el la momentul potrivit, nu pentru că spera prea tare că se schimbase ceva, ci pentru că socotea că era datoare faţă de ei amândoi şi faţă de Connie ca Brand să afle. Iată, acum trebuia să accepte adevărul.

Sentimentele lui Brand, faţă de ea erau aceleaşi ca în noaptea în care îl părăsise.

Nu o voia. Era foarte simplu. Şi acum nici ea nu mai era la fel de sigură că îl voia pe el. De ce l-ar fi vrut pe un bărbat care, în trecut, o socotise un copil speriat are avea, întâmplător, trup de femeie. Avusese pe jumătate dreptate în privinţa asta. Iar acum o privea ca pe un fel de vrăjitoare vicleană. Se însurase cu ea numai pentru că crezuse că era de datoria lui. Nu îi găsise prea mare

vină pentru că nu avusese sentimente mai bune faţă de albatrosul juvenil pe care fusese obligat să-l aducă acasă după tragedia suferită în luna de miere, în America de Sud.

Dar Brand era puternic şi, deşi chinuit de durere, încercase, trebuia să recunoască, să fie bun cu foarte tânăra lui soţie.

Isabella se muşcă de buză. Ştia că ea fusese cauza multora dintre problemele lor. Fusese atât de nebuneşte îndrăgostită de el, încât inima ei de adolescentă refuzase să înţeleagă că el avea nevoie de timp să-şi revină după pierderea lui Mary.

Mută cutia de săpun în mâna cealaltă. Da, mintea ei tânără nu judecase corect, altfel ar fi trebuit să ştie că nu era bine să se aştepte ca un bărbat văduv, de douăzeci şi şase de ani, să se îndrăgostească pătimaş de o fetişcană de numai şaptesprezece ani, care aştepta să primească firimituri de atenţie din partea lui, ca un pui de pasăre ce aşteaptă să fie hrănit.

Amintindu-şi de puiul acela nerăbdător, Isabella schiţă o grimasă. Dar când, împreună cu Connie, dădu colţul străzii Point Grey, pe care locuiau, o pală de vânt le împinse înapoi şi se trezi zâmbind.

Connie râse şi Isabella o prinse de mână.

— Haide, spuse ea. Să tragem o porţie de fugă, înainte ca vântul să ne sufle tot drumul înapoi până la plajă.

Connie începu să fugă împreună cu ea apoi, brusc, se opri.

— Mami? Cine este bărbatul care aşteaptă lângă uşa noastră? Se uită la noi cam ciudat.

Isabella îşi ridică ochii pe care îi ţinea în jos din cauza

vântului. Erau acum aproape de casă. Şi, într-adevăr, un bărbat stătea pe scările apartamentului lor de la parter.

Isabella rămase cu gura deschisă, simţi cum îi fuge sângele din obraji şi pentru o clipă privirea i se înceţoşă.

În clipa aceea, Isabella Sanchez, care nu leşinase niciodată în viaţa ei, călcă pe o piatră de pe trotuar, scăpă cutia cu săpun din mână și căzu, fără urmă de demnitate, la picioarele bărbatului care, după lege, era soţul ei.

Brand se rezemă cu umerii de peretele din cărămidă cenuşie de la intrare şi-şi propti un picior de peretele din faţă.

Le privise în timp ce fugeau către el, femeia tânără, zveltă şi copilul şi, pe neaşteptate, o durere îi străbătu măruntaiele.

Ea era la fel de frumoasă cum o ştia, dar anii dăduseră frumuseţii ei o strălucire aparte şi o nuanţă de răceală pe care n-o avusese mai înainte. Oare sălbatica sirenă sud-americană crescuse, în sfârșit? Lui aşa îi părea, văzând-o cum aleargă veselă alături de copilul care râdea.

Brusc, pentru o clipă, se simţi tentat să iasă din umbră şi s-o cuprindă în braţe. Dar tentaţia dispăru aproape imediat. Frumoasa Isabella îi dăduse destulă bătaie de cap pe când era adolescentă. Acum, că era femeie în toată firea şi părea plină de încredere în sine, era lesne de imaginat ce dureri de cap ar fi putut să-i dea.

Brand se luptă să-şi recapete autocontrolul. Nu se chinuise şase săptămâni până să ia hotărârea să vină s-o

vadă, sau mai exact, să vadă ce punea ea la cale, numai ca să-i dea apă la moară din clipa în care dădea ochii cu ea.

O, da, Isabella îi dăduse multă bătaie de cap. Se uită încruntat la faţa ei pe care se citea hotărâre. Îi adusese necazuri din clipa aceea când se trezise, cu ani în urmă, şi o găsise în patul lui. Învăţase din experienţă că Isabella era o problemă pe care era mai bine s-o întâmpini cu armura pe tine. Dacă acum, din cine ştie ce motiv diabolic, ea hotărâse că voia iarăşi ceva de la el, trebuia s-o convingă că era mai bine să renunţe. Pentru că, dacă nu proceda astfel, fără îndoială că, mai devreme sau mai târziu, ea avea să se ivească din nou acolo unde nu trebuia şi când nu trebuia. După toate aparenţele, acesta era un obicei la ea.

O pală de vânt se repezi pe după colţul străzii şi el îşi ridică gulerul de la haină. De ce se întorsese Isabella? Viaţa lui decurgea atât de liniştit, afacerile îi mergeau bine şi nu avea nevoie de prezența ei derutantă în viaţa lui. Dacă ar fi fost mai înţelept şi dacă n-ar fi fost aşa de ocupat cu afacerile lui, ar fi avut grijă ca legătura dintre ei să fie retezată cu mult timp în urmă.

Brand băgă mâinile în buzunarele blugilor. Acum era aproape de el. Se simţea puţin iritat de prezenţa copilului. Cine era fetiţa? Pe vremuri, Isabella nu prea era încântată să aibă grijă de copiii altora. Neîndemânarea de care dăduse dovadă atunci, cu Billy, fusese de-a dreptul hilară. Îşi ţuguie buzele. Nu se mai gândise la incidentul acela de ani de zile. Oricum, nu era ceva important. Important era că, dacă Isabella nu ducea copilul părinţilor chiar atunci, prezenţa lui o să-l

cam stânjenească.

Brand tocmai se gândea să amâne confruntarea, pentru că nu era de acord cu scenele neplăcute în fața copiilor, când Isabella își ridică ochii și-i întâlni privirea.

Abia reținându-și un hohot de râs o văzu pe Isabella căzând la picioarele lui ca o păpușă de cârpă.

— Exact acolo unde mi-am dorit întotdeauna să te văd, murmură el, după câteva secunde de tăcere uimită, în care văzu cum pielea ei își schimbă culoarea. Păcat că nu te-ai gândit la asta mai demult.

— Ticălosule, mormăi Isabella.

Brand înălță sprâncenele și lăsă un zâmbet să-i treacă peste față.

— Ai rămas fără cuvinte, Isabella? Ce ciudat pentru tine!

Lucrurile mergeau mai bine decât se așteptase. Îi întinse o mână, dar ea îl ignoră.

Brand își ridică din umeri, se aplecă să-i ia poșeta, și după ce găsi înăuntru o cheie, o culese de pe jos fără să-i mai ceară permisiunea. Ea se smuci să scape din brațele lui, așa că el întrebă pe un ton dulceag:

— Vrei să te car în spate?

Nu putea să spună dacă, atunci când ea se liniști, se simți ușurat sau îi păru rău. O duse înăuntru, în apartamentul curat, dar modest mobilat, în care se părea că locuia ea acum. Scuturând din cap, o depuse pe o canapea așezată într-unul din colțurile camerei.

Avu, brusc senzația că rămăsese cu mâinile goale.

Când se îndreptă de spate, observă că ea îl privea cu atâta atenție încât îl trecură fiorii.

Fetiţa se agăţase de gleznele lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură el. După ce se odihneşte puţin, prietena ta o să se simtă mai bine.

Întorcându-se către Isabela, adăugă în şoaptă:

— Dacă te mai uiţi mult la mine în felul acesta, s-ar putea să-ţi recomand un duş rece.

Ea tresări.

— Oh! încrezutule…

— Şi ticălos? îi sugeră Brand. Ştii, ar trebui să încerci să-ţi mai îmbogăţeşti puţin vocabularul, pentru că e cam limitat. Deşi, dacă stau să mă gândesc, cuvântul acesta parcă nu făcea parte din vocabularul tău. Am dreptate?

O auzi pe Isabella trăgând aer în piept să-i dea o replică usturătoare în timp ce ieşea în stradă să adune de pe jos cutia de săpun, care-i zburase din braţe când se izbise de trotuar.

Triumful lui fu de scurtă durată.

— Nu este prietena mea, anunţă fetiţa în clipa când el se întoarse în apartament. Este mămica mea.

Oh! Unu la zero pentru Isabella. Brand simţi şocul ca pe un pumn în stomac dar, fără să ezite, se îndreptă către masa care separa bucătăria strâmtă de sufragerie şi puse pe ea cutia de săpun cu mişcări măsurate.

Isabella îi cercetă spatele cu privirea, încercând să-i ghicească reacţia după atitudinea umerilor lui. Dar el îşi păstră ţinuta cu calmul natural pe care i-l admirase întotdeauna. Când se întoarse cu faţa, trăsăturile lui purtau amprenta politeţii şi a autocontrolului. Nimic mai mult. Părea că peste faţa lui coborâseră nişte obloane.

— Mama ta? o întrebă el pe Connie. N-am ştiut.

Apoi zâmbi și dacă asta îl costase un efort nu se putea spune.

— Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama, nu-i aşa? Semeni foarte mult cu ea.

Se întoarse către Isabella, care se ridică brusc în picioare și începu să se descheie la pardesiu.

— Ai fost foarte harnică în timpul de când nu te-am văzut, doamnă Sanchez.

Isabella observă că, de data asta, el îi rostise numele fără emfază, de parcă nu însemna nimic pentru el. Îşi puse mâna la cap, întrebându-se de ce i se învârtea. Nu putea să fie din cauza căzăturii. Numai demnitatea ei avusese de suferit. Aşadar, trebuia să fie din cauza lui Brand. El avusese întotdeauna puterea s-o tulbure. Dar cel puţin astăzi nu era îngrozitor de furios pe ea. Şocul revederii trecuse, evident. Asta era ceva. Ironia lui nu o deranja și putea chiar să râdă de ea.

Se foi pe canapea, dorindu-şi ca el s-o fi prevenit că vine. Pentru că mai avea o surpriză pentru Brand. Şi cum putea să-i explice existenţa copilului cu Connie de faţă, care stătea cu ochii mari şi asculta, copilul căruia îi spusese că tatăl ei, care o iubea, era undeva departe, dar că într-o zi avea să vină s-o vadă pe fiica lui dragă?

Fusese atât de sigură că Brand o s-o iubească pe fiica lui. El era bun cu copiii şi îi plăceau foarte mult. N-avea să uite niciodată cum venise în ziua aceea nefericită, în care Judy i-l lăsase pe Billy şi cum o ajutase. Totuşi în ochii lui nu se citea acum decât o detaşare aproape cinică.

Ceea ce înseamnă că habar n-avea că fetiţa era a lui.

— Da, spuse Isabella, înghiţind în sec şi străduindu-se să sune la fel de rece și detașată ca și el. Am fost foarte harnică. Vrei o ceaşcă de cafea? Sau ceva mai tare?

El încuviinţă din cap.

— Cafea. O fac eu. Tu ai face mai bine să-ţi scoţi pardesiul şi să te speli pe faţă.

Isabella nu-l contrazise. Se ridică şi făcu ceea ce-i sugerase el. Avea motive să se bazeze pe competenţa lui Brand în bucătărie. Putea avea încredere că el ştie să facă o cafea.

Ce bine că avea câteva minute la dispoziţie să respire. Intră în baie şi, aplecându-se, îşi rezemă fruntea de oglinda rece. Instantaneu, inevitabil, gândul i se întoarse la noaptea aceea, din urmă cu cinci ani, când căsnicia ei cu Brand luase sfârşit.

Fusese vina ei. N-ar fi trebuit să-i dea nas lui Gary, să încurajeze un bărbat ale cărui intenţii erau, în mod evident, neruşinate. O da, căutase cu lumânarea necazurile. Dar nu o făcuse intenţionat. Dumnezeu îi era martor.

Isabella luă un şerveţel să-şi şteargă faţa, apoi îl lăsă să-i cadă din mână. Îl iubea pe Brand aşa de mult… Şi el fusese bun cu ea când avusese timp. Mai ales la început. De ce, oh, de ce fusese aşa de proastă? Cum a putut să fie atât de nerecunoscătoare? Oare chiar trecuseră cinci ani de la noaptea aceea groaznică?

Parcă fusese ieri. Deşi acum avea propria ei afacere, Isabella se simţea acum aceeaşi adolescentă nebunatică şi aiurită care îl urmase pe un bărbat necunoscut într-o ţară străină.

Cum stătea acolo, pradă amintirilor, Isabella o auzi pe

Connie râzând în camera alăturată. Încet, aproape împotrivindu-se, reveni în prezent. Încă stătea cu capul rezemat de oglindă. O simţea rece. Se îndreptă de spate şi dădu drumul la robinet. Brand era aici, de cealaltă parte a uşii. El nu mai aparţinea de trecut.

Şi venise timpul ca el să afle adevărul despre Connie.

Isabella trase aer în piept şi-şi aranjă puloverul mov peste pantalonii negri, strânşi pe picior. Edwina va avea puţin grijă de Connie. Ea putea să-i explice fetiţei că mami avea afaceri importante de discutat cu bărbatul acela drăguţ. Connie înţelegea ce însemnau afacerile.

Oh, da, Connie o să înţeleagă. Mai puţin sigur era că Brand o să se poarte ca un bărbat drăguţ.

Isabella se spălă pe faţă de noroi, îşi dădu cu puţin parfum la încheietura mâinilor şi-şi îndreptă umeri. Când se întoarse în sufragerie, reuşi să arboreze un zâmbet curajos.

Brand pusese deja cafeaua pe măsuţa de lângă canapea. Se aşezase în singurul fotoliu din încăpere şi o ţinea pe Connie pe genunchi, în timp ce studiau împreună o carte despre hipopotamul roz.

Când Isabella intră în cameră, ridică scurt privirea către ea, apoi continuă să vorbească cu Connie.

— Connie, spuse Isabella, aşezându-se pe canapea. Cred că ar fi bine să te duci puţin până la Edwina. Îi dau eu telefon să o anunţ că vii…

— Vreau să rămân cu Brand.

Connie adoptă o expresie războinică şi, fără motiv, îi trase un şut în picior lui Brand.

— Hei, strigă el. Ai grijă, domnişoară. Nu e bine să dai aşa cu piciorul în oameni. Nu se ştie niciodată când poţi

să primeşti lovitura înapoi.

Aruncă o privire semnificativă către Isabella, care îşi feri ochii. Connie se uită neliniştită la el şi se lăsă să alunece de pe genunchii lui.

— Tu nu o să mă loveşti, nu-i aşa? întrebă ea când ajunse cu picioarele pe podea.

Brand scutură din cap.

— Promit. Dacă şi tu promiţi că nu mai faci asta altădată.

— Promit.

Connie dădu din cap cu solemnitate şi trăsăturile lui Brand se îmblânziră. Întinse mâna să-i îndepărteze o şuviţă de păr castaniu care-i alunecase pe faţă.

Isabella, care simţea în piept o durere crescândă pe măsură ce se uita la el şi la copil, văzu cum corpul lui devine brusc rigid. Un arc de ostilitate traversă încăperea şi o lovi cu forţa unui trăsnet. Dar când Brand îşi ridică privirea şi ea îi văzu ochii, îşi dădu seama că tot ceea ce simţise era puterea furiei pe care el abia şi-o putea stăpâni.

Cerule mare! Isabella îşi umezi buzele. Ce putea să spună? Se întâmplase atât de repede, atât de neaşteptat.

Avusese niciodată intenţia să-l facă să cunoască adevărul în felul acesta.

— Ce este, Brand? Eşti supărat pe mine?

Connie crezuse că ea l-a supărat.

Cu un efort evident, Brand reuşi să zâmbească.

— Nu, nu sunt supărat pe tine, spuse el pe un ton ce reuşea să fie aproape calm. Sunt puţin surprins, asta-i tot. Ştiai că ai urechi la fel ca ale mele? Sunt îndoite în afară ca nişte mânere.

— Ca al e tale?

Connie se căţără din nou pe genunchii lui şi îi dădu părul la o parte de pe urechi cu amândouă mâinile. Apoi se răsuci încântată spre mama ei şi anunţa fericită:

— Mami, aşa este. Brand are urechi la fel ca ale mele.

Isabella deschise gura, încercă să vorbească, dar nu-şi găsi cuvintele. Apos, văzând că tăcerea ei începe s-o neliniştească pe Connie.. Reuşi să îngaime.

— Da, draga mea. Se… se întâmplă uneori.

Brand se uită în ochii ei pentru prima oară de când văzuse urechile lui Connie.

— Se întâmplă, nu-i aşa? spuse el pe un ton care făcu să-i îngheţe sângele în vene. Mai ales oamenilor care poartă din întâmplare numele Ryder.

— Numele meu de familie este Ryder, spuse Connie. Şi al mamei la fel, dar în afaceri ea foloseşte numele Sanchez.

— Numai pentru afaceri, Isabella? întrebă Brand pe acelaşi ton.

Ea scutură din cap.

— Nu. O să-ţi explic mai târziu.

— Da, să-mi explici. Connie, mă tem că mami are dreptate. Chiar trebuie să discut… afaceri cu ea. Dar după ce terminăm o să te scot la o pizza dacă eşti cuminte.

— Merge şi mami?

Isabella îl văzu pe Brand cum trage aer în piept.

— Daca aşa vrei tu, spuse el.

Isabella ştia cât îl costase răspunsul acesta şi asta o duru.

— O sun pe Edwina, murmură ea.

Câteva minute mai târziu, Connie ieşea din apartament de mână cu Edwina. Rămaseră amândoi tăcuţi, evitând să se privească. În timp ce două perechi de paşi urcau treptele către apartamentul de la etajul al doilea.

Abia după ce auzi o uşă trântindu-se sus Isabella se întoarse cu faţa către bărbatul îmbrăcat în blugi şi cămaşă neagră, ai cărui ochi negri exprimau atâta furie şi durere încât, în nebunia ei, îi venea să se arunce în braţele lui şi să-i ceară iertare.

Se abţinu, pentru că ştia că nu va fi iertată. După felul în care o privea el acum, se putea aştepta mai degrabă să fie azvârlită pe podea. Aşa că se aşeză la loc pe canapea şi spuse încet:

— Începusem să cred că n-o să mai vii. De ce nu mi-ai dat un telefon mai înainte, Brand?

Brand se ridică şi se îndreptă către fereastră. Când se întoarse din nou cu faţa spre ea, Isabella observă că el îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Cred în elementul surpriză.

Marginile buzelor i se curbară în jos.

— Din motive evidente.

— Da. Întotdeauna ai crezut în asta.

Ea îi studie liniile aspre din jurul gurii şi adăugă încet:

— Îmi pare rău, Brand.

— Da? Şi eu ar trebui să consider că asta repară toate minciunile, toţi anii de înşelăciune?

Cuvintele lui tăiau ca lama unui cuţit. Aceasta fusese şi intenţia lui. Isabella rămase cu privirea aţintită la covorul ros, decolorat, ca să nu-i vadă expresia acuzatoare din ochi.

— N-am vrut să te mint, rosti ea. Şi nu am vrut să afli adevărul în felul acesta. Am crezut că o să vii mai devreme. Aveam de gând să-ţi explic…

— Am fost plecat în nord cu treburi. În parte pentru că aveam nevoie de timp ca să hotărăsc dacă am vreun motiv pentru care să vreau să te văd. Ia spune, ce fel de explicaţie aveai pregătită? Există o mare diferenţă între explicaţii şi scuze, Isabella. Fetiţa aceea este fiica mea.

Brand arătă cu degetul în sus, spre tavan.

— Ce plănuiai să-mi spui? Că este a lui Gary? Sau rezultatul unei aventuri de o noapte cu vreun alt biet fraier pe care l-ai cules de pe stradă, de care te-ai folosit şi pe care l-ai aruncat mai apoi la gunoi?

Când îl auzi izbind cu pumnul în pervazul ferestrei, Isabella îşi dezlipi ochii de pe covor. Nu voia să se uite la el. Îi era prea frică de ceea ce putea să vadă. După vorbe, Brand părea furios ca un taur, gata să-i facă praf micul apartament.

Dar când se uită ia el, îl văzu stând nemişcat, cu braţele încrucişate şi cu capul plecat. Nu reuşi să-i vadă ochii.

I se strânse inima. Oricât ar fi încercat să se ascundă în spatele scutului de furie, Brand suferea. Nu din cauza ei. Nu-i păsa de ea. Înghiţi în sec. Din cauza lui Connie.

— Nu a mai fost nimeni în afară de tine.

Îşi strânse genunchii şi se îndreptă de spate.

— Aveam de gând să-ţi spun că este a ta.

— Şi vrei ca eu să cred asta?

Brand îşi săltă capul şi-şi înfipse degetele la curea.

Isabella ridică privirea spre el. El arăta ca un înger al răzbunării așa cum stătea rezemat de pervazul

ferestrei, cu buzele strâmbate de un rânjet. Trebuia să încerce să-i învingă furia şi ostilitatea, să-l facă să înţeleagă. Îi înţelegea furia. Dar adevărul pe care el nu-l ştia şi pe care era convinsă că el n-o să-l accepte, era că, dacă el ar fi iubit-o atunci, cu ani în urmă, ea nu l-ar fi părăsit,

— Da, spuse ea. Ar trebui să crezi, pentru că acesta este adevărul. Întotdeauna am vrut ca tu să ştii Acesta este, în parte, motivul pentru care m-am întors la Vancouver.

— Ca să-i faci lui Connie cunoştinţă cu tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată?

Vocea lui trăda neîncrederea.

— Da. Acesta a fost unul dintre motive. Am hotărât că este timpul s-o fac.

— Timpul? O, înţeleg.

Brand se pocni cu palma peste coapsă.

— Vrei să spui că ai hotărât să acţionezi înainte să observ că viaţa trece pe lângă mine şi să fac mişcarea pe care ar fi trebuit s-o fac de la început? Înainte să mă căsătoresc din nou și să am un alt copil care să aibă în mod mai direct dreptul la averea mea care, ai descoperit, fără-ndoială, este considerabilă? Ce s-a întâmplat Isabella? Persoana care te întreţinea, aşa cum nu am reuşit eu să te întreţin, s-a săturat să mai fie luat de fraier?

Isabella îşi cuprinse genunchii cu braţele şi îi strânse atât de tare încât începu s-o doară. Nu avea încotro. Altfel ar fi sărit în picioare şi-ar fi încercat, zadarnic, să-i sfâşie faţa frumoasă a lui Brand. Lucru care nu i-ar fi adus niciun folos fiicei ei, a cărei soartă trebuia să fie

prima ei grijă.

— Ţi-am spus, rosti ea cu răceală. Nu a mai fost nimeni în afară de tine, Brand. Şi m-am întreţinut singură, muncind din greu, descurcându-mă cu ce aveam şi făcând eforturi uriaşe. După cum ar trebui să vezi şi singur.

Arătă cu mâna către camera cu mobilă funcţională, simplă, în care predomina culoarea maron.

Brand îi aruncă o privire ironică.

— Aspectul interior nu m-a interesat niciodată, Iar talentul tău în această privinţă era strict practic. Ce văd sunt câteva obiecte practice şi o adresă cât se poate de bună.

— Această adresă cât se poate de bună este foarte importantă pentru afacerile mele, spuse Isabella, stăpânindu-se să nu ţipe la bărbatul acesta chipeş, dar încăpăţânat, care era soţul ei.

— Câta încredere crezi că ar avea clienţii mei într-o companie cu sediul lângă calea ferată, care a fost singura adresă pe care mi-am putut-o permite când am venit în oraş?

Avu amara satisfacţie să-l vadă că se încruntă şi ştiu că, pentru o clipă, îi zdruncinase convingerea că ea încerca să-şi ascundă bunăstarea. Dar nu şi convingerea că ea era o vrăjitoare vicleană.

— Bine, spuse el. Să zicem că, pentru moment, te afli la strâmtoare, problemă pentru care vei găsi tu o rezolvare, dar nu folosindu-te de mine.

— Nu am nevoie de tine ca să-mi rezolv problemele, Brand. Afacerea mea începe să meargă destul de bine.

Isabella vorbise pe un ton obosit, dar plin de

mândrie. Îi trecuse cheful să ţipe la el. Acum era hotărâtă să-i arate lui Brand că se putea descurca foarte bine și fără ajutorul lui. Așa cum se descurcase, într-adevăr, timp de cinci ani.

— Am vrut numai să fac ce este mai bine pentru Connie. Ea… ea merită ceva ce eu nu am putut să-i dau. Ceva ce ai putea să-i dai tu…

— Bani?

Ea tresări la auzul notei de dispreţ din vocea lui şi, fără să vrea, sări în picioare.

— Nu! Nu bani, Brand. Connie n-are nevoie de bani. Ei îi trebuie… are nevoie de dragostea unui tată.

Faţa lui Brand, până atunci încremenită şi dură, deveni brusc, palidă.

— Ai tupeul să-mi spui mie una ca asta? Tu, care mi-ai scris că nu urma să fie niciun copil? Tu, care ai crescut-o pe fiica mea timp de cinci ani, fără măcar să mă anunţi că există? Dumnezeule, Isabella…

Îl văzu cum îşi înfundă pumnii strânşi în buzunare şi cum maxilarele i se încleştaseră încât părea că o să-i sfarme dinţii.

Pe urmă, el se răsuci pe călcâie şi porni către uşă.

Ştia că el pleacă, de teamă că, dacă rămânea, avea s-o lovească. Se repezi, totuşi, şi-i puse mâna pe umăr. Simţi cum muşchii de sub cămaşă i se încordează.

— Brand, îmi pare rău.

Vorbise încet, încercând să nu-şi trădeze tulburarea.

— Te rog să înţelegi. Nu am încercat s-o ţin departe de tine. Dar nu am putut să-ţi spun. Tu mă dispreţuieşti. De-asta te-am părăsit. Pentru că, într-un fel, te-am manipulat ca să te însori cu mine. Şi, după acea ultimă

noapte, când ai spus că o să-ţi asumi responsabilitatea unui copil, chiar dacă nu crezi că este al tău, mi-am dat seama că trebuia să-ţi dau şansa să-ţi trăieşti viaţa fără obligaţii faţă de o femeie pe care n-o iubeai şi de care nu-ți păsa…

— Ce?

Brand se răsuci brusc către ea și-i dădu mâna la o parte de pe umărul lui.

— Asta ai crezut? Că o să consider soţia şi copilul meu ca pe o obligaţie?

Ochii i se întunecară de neîncredere şi de ceva, mult mai profund, care îi acceleră pulsul.

— Isabella, copiii sunt un privilegiu, nu un amănunt care se negociază într-o căsătorie. Nu aveai dreptul să-mi ascunzi existenţa ei.

O apucase de mână şi o strângea cu putere.

— Nu am avut intenţia să-ţi ascund nimic, spuse Isabella, susţinându-i privirea cu stoicism. Când ţi-am scris, am fost convinsă că nu sunt însărcinată. Când am constatat că m-am înşelat, m-am gândit că nu e bine să-ți spun. Nu ai fi crezut că este copilul tău. În plus, eram foarte tânără. N-aveam decât nouăsprezece ani. Dacă ai fi ştiut, m-ai fi obligat să mă întorc…

— Poţi să fii sigură că te-aş fi obligat.

Isabella închise ochii.

— Ştiu. Dar nu puteam să mă întorc, Brand. Nu puteam să rămân într-un loc unde nu eram dorită și să-mi cresc copilul într-o atmosferă de ură și suspiciune.

— Nu te-am urât niciodată, Isabella.

Brand căpătă brusc un aer obosit.

— Poate erai o creatură răsfăţată.

Brand scutură din cap şi ea zări, cu uimire, umbra unui zâmbet amar.

— O răsfăţată inteligentă, totuşi. Ai dat gata limba engleză cu o rapiditate uimitoare.

O laudă? Din partea lui Brand?

— Avusesem guvernantă englezoaică, îţi aminteşti? Deja vorbeam engleza foarte bine.

Văzând că o priveşte pieziş, adăugă:

— Mă rog, nu la fel de bine ca un canadian. Dar am învăţat repede. Aş fi reuşit şi singură în numai trei luni.

— Dar n-ai reuşit. Am stat împreună mai mult de zece luni, îţi aminteşti?

Isabella deveni deodată conștientă de căldura mâinii lui care o strângea de braţ şi simţi cum o trec fiorii. Atingerea lui o tulbură. Un arc de foc îi străbătu trupul, dar, nu îşi retrase mâna.

— Da, aproba ea, cu voce puţin tremurătoare. Am stat. Nu am plecat pentru că… îţi eram recunoscătoare. Şi încă eram destul de tânără ca să cred că pot să te fac să uiţi.

Ei bine, cel puţin în parte, acesta era adevărul.

— Să uit? se încruntă el. Ce să uit, Isabella?

Ea refuză să răspundă. El era rănit deja. La ce bun să-i deschidă răni mai vechi? Dar, după linia buzelor lui, îşi dădu seama că trebuia să-i răspundă.

— Vorbeam despre luna ta de miere, spuse ea, lăsându-şi capul în jos, pentru a nu fi obligată să-i citească în ochii vechea durere. Despre moartea lui Mary…

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte.

Sarcasmul lui o sfâşie ca lama unui cuţit. Rămase cu privirea aţintită în podea. El lăsă să treacă mai bine de un minut înainte să întrebe:

— Chiar ai crezut că mă poţi face să uit?

Vocea lui avea o inflexiune ciudată, dar ea fu convinsă că el nu voia decât să pună sare pe rană.

— Ţi-am spus că eram tânără și proastă, rosti ea, înciudată de felul în care îi sunase vocea.

Spre surprinderea ei, Brand îi dădu drumul de braţ şi o atinse cu degetele pe bărbie.

— Uită-te la mine, Isabella.

Tonul lui era poruncitor, dar neaşteptat de blând.

Isabella îşi ridică privirea. Chiar şi atunci când trăsăturile îi erau asprite de furie, nu era neplăcut să te uiţi la Brandon Ryder. Era un bărbat chipeş. Dar Isabella nu aştepta nimic din partea lui. Brand n-o iubise niciodată. Şi nici n-o s-o iubească. Nu era vina lui, dar ea nu mai voia să se lase pradă atracţiei sexuale pe care o emana el.

— Isabella…

El părea să-și găsească greu cuvintele.

— Isabella, la douăzeci şi șase de ani, nici eu nu eram prea matur. Ştiu că mereu te comparam cu Mary. Nu a fost cinstit din partea mea. Şi, da, este posibil să te fi judecat greșit. Dacă este aşa, regret. Dar asta nu schimbă faptul că Connie este fiica mea şi faptul că ai ținut-o departe de mine, deși știai foarte bine că vreau să fac parte din viaţa ei.

Se opri, trase aer în piept și schiță un zâmbet.

— Ştiu că atunci când eram împreună eram ocupat cu afacerea mea, că nu aveam răbdare cu tine…

— Ba da, aveai.

Isabella îşi îndreptă ţinuta.

— Mi-ai mai spus că eram un copil adorabil, naiv, care era obişnuit ca alţii să-i poarte de grijă, aşa că voi depinde mereu de vreun fraier aşa cum erai tu. Şi că, dacă tot erai soţul meu, atunci puteai foarte bine să fii tu fraierul acela.

Brand îşi trecu mâna prin păr.

— Am spus eu asta?

Spre uimirea ei, Isabella zări pe buzele lui un zâmbet adevărat.

— Cam lipsit de tact, dar presupun că aveam ceva motive.

— Mie nu mi s-a părut.

Isabella îşi aranjă puloverul cu un gest reflex.

— Pentru mine a însemnat că, dacă exista vreo şansă pentru noi amândoi, aceea era să-ţi demonstrez că nu eram copil. Că pot să stau pe picioarele mele, că pot să-mi câştig singură existenţa… să devin o femeie pe care tu s-o poţi respecta. Dar dacă, între timp, ţi-ai găsit pe altcineva, atunci sunt datoare să-ţi redau libertatea.

Făcu o scutură pauză să respire.

— Nu ai găsit pe altcineva. Nu-i aşa?

— Nu.

Brand îşi strecurase o mână în gulerul cămăşii.

— Cred că nu te-ai gândit, dar cele două tentative ale mele de a mă căsători m-au făcut cam… să zicem, precaut faţă de această instituţie. În ce priveşte relaţiile trecătoare… Se cutremură. Am învăţat lecţia.

O tachina? Chiar o tachina?

— Chiar ai devenit? întrebă ea, reacţionând la

uimitoarea lui schimbare de spirit. Vreau să spun, precaut?

— Nu, răspunse el. Doar puţin mai prudent. Pe lângă asta, am fost prea ocupat ca să am timp de încurcături romantice. În plus, sunt deja însurat.

Oh! Aşadar, de-asta nu se obosise să dea de urma ei şi să-i ceară să divorţeze. Pe lângă faptul că era prudent, fusese prea absorbit de afacerile lui ca să aibă timp de asta. Dar acum, acum reuşise, era mai liniştit…

Dacă voia, avea tot timpul din lume să apeleze la avocaţi. După cum avea şi ea. Dacă ar fi vrut.

Da. De dragul lui Connie, era timpul să ia o hotărâre. Aşa spusese şi Felix, iar Felix avea dreptate. Ciudat, aproape că nu-şi mai amintea cum arăta individul…

Isabella studie trăsăturile aspre ale feţei lui Brand. Nu mai părea atât de înfricoşător, dar, oare, o s-o ierte vreodată? Avea vreo importanţă dacă n-o ierta?

Nu avea răspuns la întrebarea aceasta. Dar, oricum ar fi fost, ea trebuia să încerce să-l facă să înţeleagă.

— Brand, ţi-am spus că-mi pare rău în legătură cu Connie, începu ea. Sincer îmi pare rău. Dar dacă ţi-aş fi spus mai înainte, când mă descurcam atât de greu, poate ai fi încercat să mi-o iei. Oh, nu din răutate, adăugă ea grăbită, văzând expresia de pe faţa lui, ci pentru că ai fi socotit ca aşa este mai bine pentru Connie.

Brand îşi trecu cu greutate o mână peste frunte.

— Nu ştiu ce aş fi făcut. Nu am avut şansa să aleg, nu-i aşa? Dar nu sunt un monstru, Isabella.

Brand îşi dădu capul pe spate, îşi aţinti privirea spre tavan, de parcă ar fi căutat acolo un răspuns, după care

rosti brusc:

— Bine, ce-a fost, a fost. Este prea târziu să schimbăm trecutul. Dar nu este prea târziu, te avertizez, să schimbăm viitorul. Acum vreau să o cunosc pe fiica nea. Vrei să-i dai telefon lui Edwina, te rog, şi să-i spui s-o trimită jos pe Connie?

Fără să se uite la Isabella, trecu pe lângă ea şi se aşeză la loc pe scaun. Cu coada ochiului, ea îl văzu ţintind cu privirea o pată de pe perete.

Cu inima strânsă de o spaimă inexplicabilă, se apropie de telefon.

— Brand, cum se face că nu ţi-ai făcut populaţie la urechi când erai mic, întrebă Connie cu gura plină de pizza.

— *Populaţie?*

Brand o privi cu un zâmbet nedumerit.

— Vreau să spună operaţie, îi explică Isabella, aşezând cu grijă bucata ei de pizza pe farfurie.

— Înţeleg.

Brand îi aruncă o privire mustrătoare înainte să se întoarcă din nou către Connie.

— De ce să-mi fac operaţie? Nu crezi că sunt drăguţ cu urechile astea? Tu eşti drăguţă.

Îi zâmbi fetiţei, care chicoti fericită.

— Aiurea. Băieţii nu sunt drăguţi.

Nu. Iar Brand nu era băiat, se gândi Isabella. El era bărbat şi era la fel de chipeş ca întotdeauna.

Până atunci, cina decursese fără incidente. Brand fusese politicos cu Isabella, fermecător cu Connie, iar adversităţile care ar fi putut strica plăcerea copilului

fuseseră ţinute sub control de ambii adulţi. Isabella îşi dorea ca acest armistiţiu să dureze, dar nu-şi făcea prea mari iluzii.

— Eu îmi fac populaţie, spuse Connie. Săptămâna viitoare. Nu-i aşa, mami?

Isabella încuviinţă din cap.

— Poftim?

Brand lăsă furculiţa jos şi se încruntă către ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Isabella nu răspunse, dar Connie, reacţionând la tonul lui. Împinse bărbia în faţă.

— Pentru că râd copiii de la grădiniţă de mine, îmi pun că eu vin de pe altă planetă. Şi nu e aşa.

— Bineînţeles că nu e aşa,

Brand părea atât de furios, încât Isabella se bucura că nici unul dintre colegii lui Connie nu era prin preajmă.

— În plus, nici nu ţi se văd urechile, obiectă el. Sunt acoperite de părul tău frumos.

— Se descoperă când fug, spuse Connie. De ce nu vrei să-mi fac populaţie, Brand?

Brand trase aer în piept.

— N-am spus că nu vreau. Dar mie îmi place de tine aşa cum eşti.

— Fiindcă semăn cu tine?

Connie avea obiceiul să meargă direct la ţintă.

Brand zâmbi strâmb.

— Cred că da. În parte.

Isabellei nu-i plăcu felul în care sunase „în parte” şi ştiu că nu se încheiase subiectul privitor la „populaţia” lui Connie. Dar deocamdată, dacă Brand continua să-i

facă fiicei sale pe plac, restul serii va trece fără alte incidente. Cu puţin noroc.

Cum norocul se afla în mâinile lui Connie, nu trecu de partea ei.

Isabella stătea pe gânduri, cu privirea aţintită la veioza de pe masa lor şi asculta cum Brand îi povestea lui Connie despre un câine pe care îl avusese el când era copil, când o auzi pe fiica ei râzând şi spunându-i lui Brand:

— Când se întoarce tatăl meu, o să-l rog să-mi cumpere un câine. Mami nu-şi permite să mi-l cumpere acum.

— Vrei un câine? Îţi cumpăr eu un câine, se oferi Brand cu promptitudine.

Isabella tocmai se pregătea să intervină, când Connie spuse:

— O! Chiar o să-mi cumperi?

Puse jos bucata de pizza din care se pregătea să muşte şi adăugă pe un ton neutru:

— Cred că asta înseamnă că tu eşti tăticul meu. Mă gândeam eu că s-ar putea să fii tu.

Capitolul 7

Veioza de pe masă pâlpâi, apoi păru să explodeze într-o mie de scântei. Isabella închise ochii, dar îi deschise din nou, când auzi pe cineva tuşind.

Era Brand, care punea în grabă paharul pe masă, cu privirea ațintită asupra lui Connie. Surprindere,

neîncredere şi… oare încântare era ceea ce vedea ea în ochii aceia negri? Da, cu siguranţă. Brand era încântat că Connie ghicise că el era tatăl ei.

Dar, cu o voce care nu trăda nimic, el spuse numai:

— Ce te face să crezi asta, Connie?

— Păi, urechile tale sunt la fel ca ale mele. Şi ai zis că o să-mi cumperi un câine.

Văzându-l pe Brand că zâmbeşte nesigur, ea adăugă, puţin neliniştită:

— Eşti tăticul meu, nu-i aşa?

Brand îşi mută privirea asupra Isabellei şi ochii lui îi spuseră că el nu întreba, ci o anunţa că urma să-i spună lui Connie adevărul. Şi că, dacă ea avea vreo obiecţie, aceasta va fi trecută sumar cu vederea.

Isabella încremeni în scaun. Nu acesta era felul în care plănuise să-i spună fiicei ei. Dar Brand era dur şi nemilos, aşa cum nu fusese mai înainte. Nu avea rost să i se împotrivească. Şi nici nu avea rost să-şi mintă copilul.

Înclină încet, aproape imperceptibil, din cap.

— Da, spuse el, întorcându-se din nou către Connie. Eu sunt tăticul tău. Sunt mândru şi mă consider norocos pentru că tu eşti fiica mea.

— Atunci de ce ai plecat?

Privirea lui Connie era directă şi acuzatoare.

Brand se uită din nou la Isabella şi, când ea îl văzu că trage aer în piept, pregătindu-se să răspundă, spuse grăbită:

— Connie, Brand… tăticul tău, vreau să spun, nu a avut încotro. Ştii, s-a întâmplat ceva şi eu am fost cea care a plecat…

— Înţeleg, spuse Connie calmă. Vrei să-mi spui că v-aţi supărat unul pe altul şi aţi divorţat. La fel ca mămica şi tăticul lui Jimmy Prentice. Şi ai lui Louella Chomniak, şi ai lui Maggie şi John, şi ai lui Annabelle Maki…

— Nu, nu chiar aşa, rosti Isabella, întrerupând recitalul fiicei sale, care enumera căsătorii ratate. Eu şi tatăl tău nu am divorţat niciodată.

— Oh!

Connie stătu câteva clipe pe gânduri, apoi le dărui pe rând câte o privire fericită.

— Grozav! Atunci puteţi să fiţi din nou căsătoriţi, aşa cum trebuie să fie mamele şi taţii. Şi pot să am un câine.

Brand şopti ceva în barbă şi refuză să se uite la Isabella. Dar când zări nerăbdarea ce se citea pe faţa fiicei lui, spuse grăbit:

— S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor, iubito. O să vorbim despre asta mai târziu. Dar îţi promit că n-o să plec. Şi nici mami. Bine?

Tonul pe care Brand rostise „bine” nu prea lăsa loc la comentarii. Nici din partea fiicei lui, nici din partea soţiei. Aruncând spre el o privire furişă, Isabella văzu că încrederea în sine, pe care i-o cunoştea deja, era acum dublată de un aer autoritar şi plin de hotărâre. Nu va fi uşor să scape încă o dată de Brand… dacă el voia să o păstreze. Numai că, bineînţeles, el n-o să vrea. Nu prea erau şanse ca visul lui Connie să devină realitate. Îşi dădea seama din felul în care el îşi mutase privirea spre veioza de pe masă că ideea ca ei doi să devină părinţi, cum trebuie” nu prea îl entuziasma, aşa cum ideea de a fi un soţ „cum trebuie” nu-l încântase cu ani în urmă.

Isabella îşi şterse o urmă de sos de pe degetul mijlociu cu un aer gânditor, convinsă că planurile ei pentru un viitor fericit şi liniştit nu includeau viaţa alături de un bărbat dur şi hotărât. Nu de-acum înainte.

Două ore mai târziu, după ce se întorseseră acasă la Isabella şi Connie plecase, foarte, nemulţumită, să se culce, Brand se instală în fotoliu şi-i porunci brusc lsabellei să stea jos.

Ea trecuse de mult de stadiul în care refuza să facă ce-i spunea el numai de dragul de a-şi afirma independenţa, aşa că se aşeză pe canapea, strângând la piept una dintre pernele aurii. Prezenţa acesteia în braţele sale îi oferea sprijinul de care avea atâta nevoie.

— Bine, spuse Brand, întinzându-şi picioarele lungi şi sprijinindu-şi lejer palmele pe coapse. Noi doi avem de lămurit câteva lucruri. Mai întâi, ce este prostia asta cu operaţia lui Connie la urechi?

— Nu este o prostie. Ceilalţi copii o tachinează. Asta o necăjeşte.

— Pare destul de veselă. Şi pe mine mă tachinau copiii.

— Mda. Şi tu ce făceai?

Brand zâmbi strâmb.

— Aveam grijă ca şi trăsăturile lor să devină puţin ieşite din comun. Pentru o vreme.

— Şi aşa vrei să procedeze Connie? Să le turtească nasul celorlalte fetiţe?

Ochii lui Brand căpătară pentru o clipă o strălucire provocatoare.

— De ce nu? La mine metoda dădea rezultate.

— Nu mă îndoiesc, spuse Isabella. Dar eu nu o învăţ

pe Connie să fie bătăuşă. Sau răzbunătoare.

Brand înclină din cap.

— Îţi mulţumesc, rosti el cu seriozitate.

Isabella îi aruncă o privire bănuitoare. Oare se prefăcea că o înţelegea greşit numai ca să-i intre în voie? Dacă era aşa, se descurca de minune.

— Connie este hotărâtă să se opereze, insistă ea.

— Într-adevăr?

Brand zâmbi.

— Bine. Atunci sunt de acord cu operaţia.

Isabella îşi reprimă o replică usturătoare. Nu era cazul ca Brand să fie de acord cu ceva. În plus, avea senzaţia că el nu avusese deloc intenţia să se opună la operaţia lui Connie. Nu făcea decât să-şi încerce muşchii de părinte.

Părerea ei fu confirmată peste câteva clipe, când Brand se aplecă înspre ea şi rosti:

— Bine. Al doilea şi cel mai important lucru. Connie este fiica mea. De acum încolo, am de gând să fac parte din viaţa ei.

— Da, fu de acord Isabella, simţind dincolo de cuvintele dictatoriale regretul pentru anii pierduţi.

Nu avea de gând să se opună la asta. Connie avea nevoie de un tată. Brand avea acest drept. Dar Felix… Felix, deocamdată, nu avea niciun drept.

— Da, spuse Brand. Asta înseamnă că vreau să plătesc pentru educaţia ei, pentru întreţinere şi pentru celelalte nevoi ale ei. Dar nu vreau să plătesc niciun sfanţ pentru tine.

Isabella se abţinu cu greu să nu scrâşnească din dinţi.

— Eu nu sunt de vânzare, spuse ea, strângând perna

la piept.

O umbră de surpriză, sau poate de amuzament, trecu peste faţa lui Brand, înainte ca trăsăturile lui să afişeze binecunoscută lui pasivitate.

— Chiar dacă ai fi fost, n-aş fi cumpărat eu, o asigură el. După cum am spus, o să plătesc pentru Connie.

Îşi roti privirea prin apartamentul mobilat spartan.

— Casa asta este destul de bună… îi mai trebuie puţină mobilă, bineînţeles. Cartierul este bun. Dar vreau să o văd în mod regulat. Să o iau acasă la mine la sfârşit de săptămână.

Tăcu, lăsându-i Isabellei destul timp să protesteze.

— Ce faci cu ea când lucrezi?

— Edwina are grijă de ea. Este o persoană de încredere, este blândă şi devotată. Şi locuieşte la etaj.

Isabella aşeză perna pe genunchi.

— Brand, Connie este în primul rând fiica *mea.* Eu am crescut-o până acum. Nu am de gând să te las pe tine să-i conduci viaţa şi nici nu vreau, nici nu am nevoie s-o întreţii tu.

— Dacă-mi dai voie, ţi-aş aminti că ai ţinut-o departe de mine timp de patru ani. Acum, când ştiu că am un copil, vreau să particip la creşterea lui. În mare parte. Fie că îţi place, fie că nu.

— Nu o să mi-o iei pe Connie.

Isabella îşi auzi vocea scrâșnind ca lama unui cuţit care zgârie sticla. Oare făcuse o greşeală îngrozitoare? Nu era mai bine să rămână în Edmonton, departe de firea dictatorială a lui Brand? O, dar trebuise să plece, trebuise să fie sigură înainte să-i promită ceva lui Felix. Trebuia, mai ales, să lămurească lucrurile în legătură cu

căsătoria ei. Iar acum era mai nesigură ca oricând.

— Nu, nu ţi-o iau pe Connie, o linişti Brand. De dragul ei…

Ezită, apoi continuă pe un ton scăzut:

— Este evident că te iubeşte. Sper ca într-o zi să mă iubească şi pe mine la fel. Dar asta nu înseamnă deloc că vreau să-i provoc vreun rău.

— N-o să ai ocazia, Brand.

Isabella vorbise pe un ton hotărât.

— Asta rămâne de văzut.

El se ridică brusc în picioare, iar Isabella remarcă încă o dată cât era de înalt şi felul în care domina încăperea. Nimic nu se schimbase în privinţa aceasta.

— Cam asta ar fi, spuse el. Deocamdată. Putem să stabilim detaliile altădată… după ce o să mai analizez lucrurile.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet cinic.

— E nevoie de un oarecare timp să te obişnuieşti cu ideea că eşti tată. Spune-i lui Connie că ne vedem mâine.

Strângând perna în braţe, Isabella se ridică şi făcu un pas către el.

— Ce este? întrebă el pe un ton ironic. Vrei să rămân? Am trecut deja prin experienţa aceasta, Isabella. Nu a fost un succes.

Dar fusese un succes, chiar dacă existaseră numai câteva momente de pasiune. Iar Brand ştia asta şi-şi amintea la fel de bine ca şi ea. Dar nu avea s-o recunoască niciodată. Nu acum, când ştia despre Connie.

Ea îşi feri privirea de ironia din ochii lui.

— Nu, nu vreau să rămâi, spuse ea, cu privirea

aţintită către fereastră.

Era adevărat. Nu voia ca el să rămână, acum, când buzele îi erau strânse a îndărătnicie şi trupul lui rigid o respingea.

Trupul lui… De ce o hipnotiza la fel ca mai demult? Şi de ce buzele lui o atrăgeau la fel? Oh, dacă lucrurile ar fi stat altfel…

Îşi recapătă brusc autocontrolul. Lucrurile nu stăteau deloc altfel. Şi n-aveau să se schimbe niciodată. Cu cât mai devreme accepta asta, cu atât era mai bine.

Isabella îşi ridică bărbia şi dădu să se întoarcă pe canapea, când simţi mâna lui Brand pe umărul ei.

— Connie, spuse ei pe un ton lipsit de căldură, dar care nu mai avea aceeași notă de ostilitate de mai devreme. I-ai pus fiicei noastre numele Connie. Ce fel de nume este acesta? Este cumva prescurtarea de la Constance?

— Nu, de la Constanza. După mama mea. Numele ei întreg este Constanza Mairead Ryder.

— Mairead? I-ai pus numele Mairead?

El o răsuci cu faţa spre el şi atingerea lui o arse prin ţesătura puloverului ca o flacără.

— Numele mamei *mele?*

— Da. Mama ta a fost bună cu mine.

— Spre deosebire de fiul ei, completă el cu voce uscată.

Ea făcu efortul să zâmbească.

— Te-ai străduit, îi spuse ea. La început, cred că te-ai străduit chiar prea tare. Ai încercat să nu mă laşi să văd cât de mult suferi după Mary, ai fost răbdător când eu stricam mâncarea şi… totul. Dar mai pe urmă, ai început

să fii ocupat, iar eu… am fost greu de suportat.

— E și acesta un fel de a vedea lucrurile, fu el de acord.

Isabella nu luă în seamă faptul că fusese întreruptă.

— Mama ta mi-a spus că sunt foarte tânără, dar că peste câţiva ani voi fi, probabil, o soţie bună pentru tine. Mi-a spus că trebuie să am răbdare.

Brand scăpă un hohot de râs involuntar.

— La fel mi-a spus și mie. Dar pe atunci nu aveam timp pentru răbdare. De fapt, asta n-a fost niciodată una dintre calităţile mele cele mai de preţ.

— Nu, spuse Isabella. Îmi amintesc.

Își amintea toarte bine. Hotărârea lui de a transforma *Liniile Aeriene Ryder* într-o afacere profitabilă, orele lungi de muncă, nepăsarea faţă de propriile nevoi sau de nevoile celor din jur…

Hotărârea și eforturile lui dăduseră roade. Serviciul lui de transport era unul dintre cele mai renumite, sau cel puţin așa îi spuseseră câţiva dintre clienţii care aveau oarecare cunoștinţe în domeniu.

— Nu este de mirare că nu aveai timp și răbdare pentru o soţie, murmură ea, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare. Mai ales pentru o soţie care nu era Mary cea ideală.

Preţ de câteva secunde, în aer pluti o tăcere grea. Pe urmă, când îl auzi pe Brand trăgând aer în piept, își dădu seama de ceea ce spusese.

El întrerupse tăcerea cu răceală.

— Nu aveam timp pentru o soţie care îmi cerea mai multă atenţie decât îi puteam eu da, care se bosumfla când nu primea atenţia pe care o voia și care își plimba

fundul apetisant pe sub nasul vecinilor cu o reputaţie îndoielnică. Şi, după cum ai spus, nu aveam timp pentru o soţie care nu era Mary.

Isabella îşi ridică, încremenită, privirea spre el.

Brand se răsuci pe călcâie şi porni grăbit înspre uşă.

Rămase cu privirea pierdută în urma lui. Părerea de rău iniţială pentru faptul că îi amintise de Mary se transformă în resentiment. Poate că fiecare cuvânt pe care îl rostise el era adevărat, dar asta nu-i dădea dreptul să-i vorbească de parcă încă era adolescenta nesăbuită, cu care se căsătorise în grabă, gest pe care, mai apoi, îl regretase.

Acum, ea era femeie şi era mama copilului lui. Iar el era bărbat. Un bărbat dur şi încăpăţânat, căruia avea mare poftă să-i tragă un şut.

Se mulţumi să alerge după el şi să-l apuce de braţ.

Brand se răsuci către ea, cu o expresie la fel de întunecată şi de enigmatică pe faţă, aşa cum îl ştia dintotdeauna.

— Ce este, Isabella? întrebă el. Aştepţi să te sărut de noapte bună?

Ea simţi cum i se taie răsuflarea. Nu, nu aştepta asta. Fusese un timp şi un loc când aşteptase un asemenea sărut seară de seară, dar îl primise numai rareori. Şi-atunci, nu fusese vorba decât de o uşoară atingere pe obraz, înainte ca Brand s-o expedieze în patul ei solitar şi să se întoarcă la calculatorul şi la cărţile lui.

Dar, gândindu-se la felul în care se căsătoriseră, la ce altceva se putea aştepta?

Furia ei se topi şi scutură din cap.

— Nu. Nu aştept nimic. Nu mai sunt aşa de disperată,

Brand.

— Înţeleg, spuse el, îngustându-şi pleoapele. Bănuiesc că nu ai motive să fii. Sunt sigur că ai de unde să alegi. Despre cine este vorba, Isabella? Despre vreun client bogat, care caută puţină distracţie…?

— Nu! Brand, nu sunt obligată să-ţi ascult… insinuările. Da, există un bărbat. Vrea să se însoare cu mine. Dar prietenia noastră nu a fost decât atât. Prietenie.

O umbră, atât de uşoară încât nici nu era sigură că o văzuse cu adevărat, trecu peste faţa lui Brand, apoi dispăru. În timp ce Isabella îl privea furioasă, el îi prinse pe neaşteptate faţa în palme şi i-o ridică în sus. Buzele lui se deschiseră într-o imitaţie de zâmbet şi păru că îi studiază fiecare trăsătură, de parcă voia să şi le imprime în memorie.

Cel puţin nu va avea probleme când va fi vorba să-i identifice rămăşiţei pământeşti, îi trecu ei prin minte şi făcu mari eforturi să-şi reprime un hohot aproape isteric de râs.

Îşi umezi buza de sus cu limba, nu pentru a incita, ci pentru că i se uscase gura.

Cu ochii ţintă la ea, Brand înjură în surdină.

— La dracu'. De ce nu? Dacă nu vrei decât prietenie, atunci sunt omul potrivit.

Înainte ca ea să apuce să înţeleagă ce voise el să spună, Brand îi smulse perna din braţe şi o aruncă peste umăr. Apoi gura lui i se lipi de buze şi visul care îi bântuise nopţile de cinci ani încoace începu să devină realitate. Dar nu aşa cum îl visase ea.

Brand o mai sărutase, de două ori cu pasiune, de mai

multe ori din obligaţie. Dar acum era altceva. O săruta de parcă avea o datorie de împlinit. O îndatorire pe care avea de gând să o ducă la capăt cu extremă eficienţă, cu conştiinciozitate şi cu o atenţie meticuloasă faţă de detalii.

Ştiind că inima lui nu participa, Isabella îşi reprimă imboldul de a ridica braţele să-l cuprindă, atunci când limba lui îi întredeschise buzele cu o insistenţă de expert.

După un timp, văzând că ea nu-i răspunde, Brand îşi mută palmele de pe faţă pe talia ei.

Isabella simţi cum binecunoscutul val de căldură îi topeşte mădularele. În clipa aceea, dorinţa ei deveni atât de mare încât, dacă gura nu i-ar fi fost înăbușită, ar fi strigat la el, l-ar fi implorat s-o aibă acolo, pe covorul decolorat. În schimb, rămase ţeapănă ca un soldat inspectat de general şi se forţă să-şi ascundă dorinţa în faţa acestui bărbat care se întorsese de dragul fiicei ei, cu speranţa ca ea să descopere că pasiunea pentru el se stinsese de mult.

Dar nu se stinsese. Când, pe neașteptate, el o apucă de talie şi o lipi de trupul lui, ea nu opuse rezistenţă. Nu se împotrivi nici când el o mângâie pe spate cu o mâna cealaltă, excitând-o la maximum, după care o prinse de şolduri și o ridică de pe podea.

În clipa aceea, ea cedă cu un geamăt şi-şi încolăci braţele pe după gâtul lui. Tot în clipa aceea, felul în care o îmbrăţişa el se schimbă şi, pentru o clipă, îl simţi cum îi răspunde, nu ca un robot, ci cu tandreţe şi pasiune, aşa cum un bărbat răspunde unei femei.

Dar el se desprinse aproape imediat de ea şi Isabella

se întrebă dacă nu cumva pasiunea lui fusese doar închipuire.

Pe când se îndepărta de el, împleticindu-se, ameţită, văzu ochii întunecaţi ai lui Brand fixaţi asupra ei cu un fel de neîncredere, de parcă îl mira faptul că o atinsese.

— Nu-ţi face griji, Brand, spuse ea, îndată ce-şi recăpătă respiraţia. Nu am aruncat o vrajă asupra ta. Acum, că ţi-ai făcut datoria, nu crezi că ar fi mai bine să pleci acasă?

Brand îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Ba da, aprobă el. Exact asta am de gând să fac. Noapte bună, Isabella.

Întinse mâna, deschise uşa, apoi îi întoarse spatele, oprindu-se mai puţin de o secundă în cadrul ei înainte s-o închidă. Paşii lui se auziră coborând scările în grabă, după care se pierdură în liniştea nopţii.

De data aceasta, Isabella nu mai încercă să-l oprească. Se îndreptă spre bucătărie cu paşii nesiguri şi-şi scoase din dulap o ceaşcă de cafea. Descoperind că era încă plină cu resturi de supă de săptămâna trecută, Isabella îşi dădu seama că Brand îi tulburase liniştea sufletească mult mai profund şi mai periculos decât crezuse.

Se aplecă asupra chiuvetei şi urmări cum se scurge lichidul verzui, cu gândul la expresia de uimire şi de scepticism de pe faţa lui Brand după ce o sărutase.

Asta lămurea, cu siguranţă, lucrurile. Poate că Brand era tatăl lui Connie, dar era evident că n-avea s-o mai accepte niciodată pe ea ca soţie. Cu şase ani în urmă, ea îl atrăsese într-o căsătorie pe care el n-o voise niciodată şi pe care n-o acceptase niciodată. Mai pe urmă ea flirtase cu un alt bărbat şi acesta o sărutase. Şi, în

sfârşit, lucrul care i se părea lui Brand cel mai greu de iertat, nu îi spusese că avea o fiică. Nu era deloc de mirare că nu avea încredere în ea.

Isabella se lăsă să cadă pe un scaun din bucătărie şi rămase cu privirea pierdută în razele de lună care se strecurau printr-o crăpătură a perdelei.

O, da, sărutul acesta limpezise lucrurile. Ea se întorsese la Vancouver din trei motive strâns legate între ele. Unul era să pună spaţiu şi timp între ea şi Felix pentru a putea lua o decizie. Al doilea era să-i dea lui Connie şansa să-şi cunoască tatăl. Şi a-l treilea, dar nu cel mai puţin important, era să verifice dacă pasiunea ei pentru Brand nu era cumva decât o închipuire de adolescentă.

Ştiuse dintotdeauna că o să se întoarcă, iar Felix, fie binecuvântat, spusese că înţelege. Atunci de ce avea încă îndoieli în privinţa lui? Era un bărbat bun, o îndrăgea pe Connie şi părea să înţeleagă că, pentru a fi a lui cu toată inima, Isabella trebuia întâi să scape de fantomele trecutului.

Brand îi făcuse acest serviciu astă-seară. El îi distrusese orice urmă de iluzie.

Urmări cu ochii farurile unei maşini care trecea pe stradă şi, pe neaşteptate, începu să tremure, deşi era cald în încăpere. Pentru o clipă, se revăzu tânără, fugea de José, iar Brand era din nou tânărul cu ochi trişti şi goi, cu faţa chinuită de durere, pe care îl văzuse mergând pe strada din capitala ţării pe care o părăsise.

Ce mult trecuse… Sau poate aşa părea. Acum era femeie… o femeie care nu-l va mai ţine niciodată în braţele ei pe bărbatul acela cu privirea pierdută.

Isabella întinse mâna după ceaşca de cafea, uitând că era goală, apoi puse coatele pe masă şi îşi propti bărbia în palme.

— Aşa meriţi, Isabella, rosti ea cu voce tare. Cum altfel te-ai fi aşteptat să primească vestea că are un copil de patru ani pe care nu l-a văzut niciodată? Chiar te aşteptai să-ţi mulţumească pentru că ai păstrat un asemenea secret?

Sunetul propriei voci o făcu să tresară şi, aproape râzând de sine, se ridică şi intră în bucătărie să pună cafeaua la fiert.

Trecutul era un capitol încheiat. Seara aceasta fusese un fiasco. Peste câteva săptămâni, Connie o să-şi revină după operaţie şi ea o să-i dea telefon lui Felix.

Simţind cum i se formează un nod în stomac, turnă peste el cafea fierbinte. Mai bine zis, apă fierbinte, pentru că uitase să pună cafea în ibric.

Brand stătea în pragul salonului din spitalul particular, unde insistase să fie operată Connie şi se uita la Isabella, care era aplecată peste patul fiicei ei.

În mod normal, Connie ar fi trebuit să iasă din spital chiar în ziua în care fusese operată, dar avusese nişte probleme din cauza anestezicului şi mai trebuia ţinută sub observaţie.

Simţi un nod în gât când, neobservat de ceilalţi ocupanţi ai încăperii, cercetă cu privirea silueta zveltă a celei care era mama copilului lui. Cum stătea acolo, zâmbind cu blândeţe spre copil, cu ochii plini de îngrijorare, ea părea tânără şi vulnerabilă. Îi venea greu să-şi aducă aminte că ea era vrăjitoarea cea vicleană,

venită pe pământ în chip de înger. În clipa aceea, chiar îi amintea puţin de Mary.

Mary fusese întotdeauna blândă cu copiii.

Privi, încremenit, cum Isabella netezeşte părul de pe fruntea lui Connie şi-i şopteşte:

— Totul merge bine, draga mea. Să nu-ţi fie teamă. Acum ai cele mai frumoase urechi

Connie zâmbi somnoroasă şi Brand văzu cum Isabella oftează uşurată, îşi dădu seama cât era de obosită şi ştiu că ea aşteptase îngrijorată, Fir ar să fie, ar fi trebuit să fie şi el aici şi să aştepte, aşa cum ar fi trebuit să fie şi în ziua în care s-a născut Connie. Ea îi refuzase acest privilegiu. Acum, după atâţia ani, părea că nimic nu se schimbase. Ea nu se deranjase măcar să-l anunţe că operaţia fusese reprogramată. Aflase asta abia când trecuse pe la apartamentul lor, s-o vadă pe Connie şi se întâlnise cu Edwina.

Brand se uită încruntat la Isabella. Ea îl dăduse deoparte, aşa cum făcuse şi mai înainte. S-o ia naiba. Involuntar, strânse pumnii.

Ce naiba îi venise cu o săptămână în urmă? Fusese un act de nebunie să o săriute. Fusese conştient de asta chiar în timp ce gusta dulceaţa buzelor ei, pe care şi-o amintea încă şi-şi lăsase degetele să-i mângâie trupul copt, trupul ei, care avea puterea să-l scoată din minţi, chiar şi atunci când nu ştiuse ce face.

N-ar fi trebuit să se atingă de ea. Pentru că acum o să-i fie aproape imposibil să se abţină să n-o facă din nou. Dar trebuia să se abţină. Ce spusese ea? Ceva despre o vrajă? Isabella era mai mult decât o vrăjitoare. Era, un afordisiac combinat cu magie neagră. Şi, dacă

avea să înghită poţiunea aceea fermecată, era pierdut.

Se auzi sunetul unui clopoţel și Brand făcu eforturi să se relaxeze.

Probabil că ea simţise ceva, pentru că îşi ridică ochii şi se uită la el.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Brand îşi încleștă maxilarul amintindu-şi de trupul ei şi de felul cum se abandonase în braţele lui. Dar ea se abandonase întotdeauna. Probabil nu numai în braţele lui. Îşi aminti că ea pomenise ceva despre un „prieten". Un „prieten" care voia să se însoare cu ea. Buzele lui se întinseră într-un rânjet şi, văzând asta, Isabella lăsă capul în jos.

— Cum se simte, întrebă ei pe un ton repezit, arătând către copilul adormit.

— Se simte bine.

Isabella îşi ridică privirea spre el şi-i zâmbi cu răceală, iar el îşi aminti, supărat, că ea nu se deranjase să-l anunţe că Connie era încă în spital.

— Bine, răspunse el, promiţându-şi că va găsi o cale să-i spulbere siguranţa de sine chiar înainte de sfârșitul acelei seri.

De fapt, avea impresia că asta făcuse toată săptămâna, de fiecare dată când trecuse s-o vadă pe Connie. Dar Isabella devenise pricepută în a-şi ascunde sentimentele, atunci când voia să și le ascundă.

Îi întoarse zâmbetul cu aceeaşi răceală şi se gândi la plăcerea pe care urma s-o guste atunci când o s-o facă să se simtă jenată.

Pe moment se hotărî s-o ignore și se aplecă peste pat. Connie întinse mâna spre el. O luă de mână și şopti:

— Mama ta are dreptate. Urechile tale sunt mult mai

drăguţe decât ale mele.

Connie începu să râdă.

— Tu eşti drăguţ, spuse ea.

Apoi, cu ochii aproape închişi, adăugă:

— O duci pe mami acasă acum? Cred că aşa ar trebui, pentru că este foarte obosită. Dar să te întorci să mă iei mâine dimineaţă.

— Aşa o să fac.

Brand se stăpâni să nu râdă. Fiica lui era la fel ca el, ştia să poruncească.

— Şi o să ai grijă de mami?

Şmechera asta mică! În felul ei copilăros, lipsit de subtilitate, Connie încerca să-i unească pe părinţii ei. Dar cine putea s-o condamne?

— Bine.

Brand zâmbi şi încercă să adopte un ton neutru.

Probabil reuşise, pentru că o văzu pe Connie dând mulţumită din cap, după care adormi.

Brand luă pardesiul Isabellei de pe spătarul unui scaun şi i-l ţinu să se îmbrace.

— Spre deosebire de tine, eu îmi ţin promisiunile, spuse el. Hai să mergem.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie să-mi porţi de grijă. O să iau un taxi.

Vocea şi ochii ei trădau oboseala, dar el putea să vadă că ea nu avea de gând să cedeze niciun pas. Dumnezeule, nu putea, măcar o dată, să-i facă situaţia mai uşoară?

— Poate că n-ai nevoie, i-o reteză el. Dar eu am câteva lucruri de spus, aşa că ia-ţi gândul de la taxi. Ai mâncat ceva?

— Nu, dar…

— Bine. Nici eu n-am mâncat. Îmbracă pardesiul.

Văzând că nu se mişcă, el îi puse pardesiul pe umeri şi o împinse în direcţia uşii.

— Brand, nu vreau să plec. Connie…

— Connie doarme. Şi m-a rugat să te duc acasă. Ceea ce am să şi fac, dar nu înainte să am grijă să mănânci ceva. Arăţi ca o stafie şi nu-ţi stă bine deloc.

De fapt, i se părea că tenul acela palid, translucid, îi venea foarte bine Isabellei. O făcea să pară ireală şi să arate mai frumoasă ca niciodată. Numai că, după câte se părea, ea uitase să mănânce şi el simţea vechiul imbold de a avea grijă de ea. Doar că, mai de mult, lucrul acesta era mai simplu. Era tânără şi dependentă. Acum, era o femeie sigură de ea şi imposibil de încăpăţânată… care urma să mănânce un meniu complet, fie că voia, fie că nu.

— Hai să mergem, zise el din nou, ignorând murmurele ei de prostesc. Maşina mea este parcată după colţ.

Spre surprinderea, dar şi spre uşurarea lui, Isabella nu mai avu nimic de obiectat şi îl lăsă să o conducă afară pe coridor.

Brand urcă în maşină, un *Jaguar* albastru, şi ieşiră, în mare viteză, din oraş. Isabella care stătea aşezată pe locul din faţă, lângă el, îşi aminti cu oarecare nostalgie, că el conducea întotdeauna de parcă se afla în avion, îşi lăsă capul pe spate şi luminile străzii deveniră o linie aurie, înceţoşată, abia zărită de sub pleoapele pe jumătate închise. Apoi totul se întunecă şi următorul

lucru pe care îl ştiu era că Brand parca maşina în faţa unui mic restaurant cu uşi grele, de stejar.

— Unde suntem? întrebă ea, făcând eforturi să se trezească. Nu sunt îmbrăcată…

— Arăţi foarte bine în pantalonii ăştia negri. Iar bluza roşie îţi stă de minune.

Vocea lui Brand era inexpresivă, dar când îşi ridică privirea către el, zări cu surprindere o lucire caldă şi, înainte ca el să-şi ferească ochii, îi văzu pupilele dilatate şi îşi dădu seama că prezenţa ei îl afecta mai mult decât lăsa să se vadă.

Avu o clipă de satisfacţie şi somnul îi dispăru ca prin minune.

— Unde suntem? întrebă ea din nou, în timp ce Brand o ajuta să coboare din maşină. Nu recunosc…

— M-ar surprinde dacă l-ai recunoaşte. *Warren* este numai pentru membri. Are avantajul că este liniştit, intim şi discret.

— Un loc potrivit pentru a lua masa cu soţiile pe care nu vrei să le vadă toată lumea, spuse Isabella, fără a-şi da osteneala să pretindă că nu o deranja.

— Sau amantele, spuse el, dându-i o palmă peste şolduri, gest care, sigur, era menit să o scoată din sărite. Adevărul este că m-am gândit că ai prefera să iei masa într-un loc liniştit. Ai avut o zi grea. După ce închei ce am de discutat cu tine, nu o să-ţi fac ziua mai grea decât este.

— Mulţumesc, spuse Isabella, neştiind prea bine cum să reacţioneze la atitudinea posesivă, deşi lipsită de sentiment, a lui Brand.

Se aşteptase ca el să fie furios pentru că nu-l anunţase

la timp despre operaţia lui Connie. Dar lui părea să nu-i pese.

Peste puţin timp, avea să-şi dea seama că se înşelase în privinţa aceasta.

Brand o conduse într-o încăpere cu lumină discretă, cu podeaua de lemn bine lustruită și cu numai câteva mese judicios amplasate. Conversaţiile puteau fi, într-adevăr, intime, într-un asemenea local. Un foc vesel ardea în căminul uriaş şi pe pereţii de lemn atârnau câteva tablouri din epoca victoriană.

Un chelner îi conduse imediat la o masă de lângă şemineu şi, în timp ce se aşeza, Isabella se simţi pe neaşteptate mulţumită, ceea ce era ciudat, fiindcă toată săptămâna numai mulţumită nu fusese.

Brand își luase în serios responsabilităţile de tată și deși ea încercase să-l convingă să facă vizite numai în serile când ea era plecată la lucru, el îi sabotase toate încercările, apărând când și unde îi venea lui bine.

Prezenţa lui o tulbura, amintindu-i de fiecare dată de sărutul din seara aceea.

Acum, însă, în încăperea aceasta caldă și luminată de foc, se simţea aproape fericită. Şi de ce nu? Urma să petreacă o seară intimă cu soţul ei, așa cum se întâmplase o dată sau de două ori în trecut, când Brand făcuse un efort suplimentar să-i fie pe plac. Numai că atunci meniul lor se rezumase în mod invariabil la pizza.

Isabella zâmbi și începu să se relaxeze.

Dar nu pentru mult timp. Peste doar câteva minute, se trezi smulsă din euforie.

— De ce nu m-ai anunţat în legătură cu operaţia lui

Connie? întrebă Brand pe neaşteptate, imediat ce chelnerul se îndepărtă de masă.

Isabella îşi încleştă degetele în poală. Brand devenise brusc autoritar. Era tatăl lui Connie, desigur, dar era cazul să-şi aducă aminte că ea era mama, cea care avea ultimul cuvânt de spus când era vorba de fiica ei.

— Ţi-am dat telefon, spuse ea într-un târziu. Veronica a spus că erai la serviciu.

— Înţeleg. Şi care este motivul pentru care nu m-ai sunat la birou?

Isabella nu se lăsă înşelată de tonul calm al interogatoriului.

— Motivul este că doamna Dubois mi-a spus că ai lăsat ordin să nu fii deranjat.

— Este adevărat. Dar nu te-ai gândit că aş fi putut face o excepţie dacă era vorba de fiica mea?

Vocea lui avea o asprime neplăcută, iar lumina care-i dansa pe faţă îl făcea să arate ca un diavol furios şi sălbatic de atrăgător. Isabella avu o senzaţie de alarmă, pe care o recunoscu drept atracţie fizică. O, Doamne! Ultimul lucru de care avea nevoie acum era vechea şi nepotolita foame.

— Bineînţeles că m-am gândit, spuse ea. Dar nu puteai face nimic. Ştiam că nu o să dau prea repede de tine şi nu aveam prea mult timp la dispoziţie înainte de a pleca la spital. Aşa că am hotărât să-ţi dau telefon în seara asta.

Ea vorbea repezit, conştientă de tensiunea crescândă dintre ei.

— Adevărat?

El întinse mâna şi o apucă de încheietura mâinii.

— Isabella, vreau să-ţi spun ceva cât se poate de clar. De acum încolo, atunci când se întâmplă ceva important, cum este operaţia, în viaţa lui Connie, vreau să ai grijă să mă anunţi. Imediat.

— Şi dacă n-o fac? întrebă ea pe un ton sfidător.

Era de acord cu cererea lui, deşi formulată ca un ordin, dar o deranja faptul că i se părea firesc să-i dea ei ordine.

— Dacă n-o faci, promit să-ţi fac viaţa neplăcută. Sau ai uitat?

Nu, nu uitase. Cum era să uite? Brand nu avea răbdare să observe că ea încerca să-l înfrunte. El considera întotdeauna că acesta era un comportament copilăresc şi-l trata ca atare. Fără violenţă, dar cu un fel de detaşare tranşantă, care durea şi mai tare.

— Mă îndoiesc „că ai putea să-mi faci viaţa mai grea decât este deja, spuse ea încet. În afară de cazul în care ai încerca să-mi ruinezi afacerea. Iar tu nu ai face asta.

— Crezi că nu? Ce te face să fii atât de sigură?

El o strângea încă de încheietura mâinii şi Isabella simţi o undă fierbinte cum îi urcă pe braţ şi i se încolăceşte în stomac. Înghiţi în sec.

— Nu… nu-ţi stă în fire. Tu nu ai fost niciodată răzbunător.

— Nu ştii nimic despre felul meu de a fi, Isabella. Nu ai ştiut niciodată.

— Ba da, am ştiut. Am ştiut întotdeauna că eşti bun şi că îţi asumi responsabilitatea acţiunilor tale. Dacă n-ai fi fost aşa, nu te-ai fi căsătorit cu mine.

Brand schiţă o grimasă, dar strânsoarea degetelor lui mai slăbi puţin.

— Chiar aşa? Mă uimeşti, doamnă Sanchez.

— Nu văd de ce.

— Bun? Onorabil? Responsabil? Cum te-ai îndurat să te desparţi de un asemenea bărbat?

Brand îi întoarse mâna cu palma în sus şi începu s-o mângâie cu degetul mare.

Isabella încercă să-şi retragă mâna, să întrerupă curentul care îi incendia stomacul. Oare el îşi dădea seama ce face cu ea? Se uită în ochii lui, îi văzu strălucind şi înţelese că el ştia exact ce făcea cu ea. O chinuia şi gusta satisfacţia din plin.

Furia se lupta cu dorinţa şi ameninţa s-o sugrume.

— Eşti… eşti… începu ea, căutând cuvinte să-şi exprime sentimentele.

— Ticălos? Porc? îi sugeră el. Ţi-ai schimbat părerea despre mine, nu-i aşa, doamnă Sanchez?

Dumnezeule! N-ar fi trebuit să se întoarcă la Vancouver. Nu, nu-şi schimbase părerea despre el. Îl dorea la fel de mult, aşa cum îl dorise întotdeauna. În clipa asta, însă, dorea şi să-i spargă în cap câteva dintre farfuriile acelea albastre, delicate.

În schimb, se auzi spunând:

— Numele meu nu este doamna Sanchez, Brand. Este doamna Ryder.

Ochii lui străluciră mai puternic, mai tulburător.

— Atunci de ce nu-l foloseşti, doamnă Ryder?

— Eu…

Ezită, urându-l, aşa cum îl urâse şi în trecut, pentru puterea pe care o avea de-a o face să sufere, să simtă. Dar nu avea niciun motiv să-i spună lui adevărul.

— Pentru că nu sunt sigură că mai am dreptul. Este

numele lui Connie, dar eu nu l-am mai folosit după ce am plecat fiindcă… M-am gândit că, dacă ai fi încercat să mă găsești, m-ai fi căutat sub numele de Isabella Ryder, care era… nu, nu era, este soţia ta. Şi nu am vrut să mă găseşti.

Brand mormăi un cuvânt pe care nu-i mai auzise la el şi spera să nu-l mai audă niciodată. Îi dădu drumul de mână atât de brusc, încât braţul îi căzu brusc pe masă, făcând paharele şi tacâmurile să zăngăne. Feţe dezaprobatoare se răsuciră în direcţia lor. Sprâncenele din jur se ridicară mustrător.

Isabella îşi întoarse capul şi-şi aţinti ochii în flăcările care ardeau vesel în cămin. După un timp, văzând că Brand nu spune nimic, se forţă să-şi ridice ochii spre el. El o privea de parcă tocmai descoperise că era rudă cu Dracula.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu ţi-am spus nicio noutate. Şi, te rog, nu te mai uita ia mine de parcă te-ai aştepta să mă reped cu colţii în gâtul tău.

Brand ridică paharul de vin către ea şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai făcut asta mai demult, murmură el, zâmbind abia perceptibil. Aveai colţi frumoşi. Şi eficienţi. Îmi sugeai sângele cu ei.

Isabella se încruntă. Într-adevăr, el arăta aproape comestibil, cu costumul lui negru şi cu ochii aceia întunecaţi, care trimiteau un mesaj pe care se temea să-l interpreteze.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Că te-am căutat.

El se îndreptă de spate şi adoptă un ton neutru.

— Dar nu neapărat pentru că erai soţia mea.

Ceva din felul în care vorbea el o convinse că trebuia să se ridice şi să plece. Acum, înainte ca el să-şi tragă porţia de sânge.

Dar nu plecă.

În schimb, întrebă cu o voce încordată:

— Atunci, de ce? De ce m-ai căutat, Brand?

Un chelner veni să aprindă lumânarea din mijlocul mesei şi umbrele de pe faţa lui Brand se adânciră.

— Pentru că erai o pacoste enervată, plictisitoare şi imposibil de fermecătoare pentru care, într-un moment de nebunie, îmi asumasem responsabilitatea. Aşa că am angajat un detectiv.

— Ce… ce-ai făcut? Dar nu m-a găsit.

— O, ba da, te-a găsit.

— Dar… n-ai venit.

— Nu. Te-ai fi aşteptat să vin?

Brand îşi întoarse capul, încercând să-şi ascundă satisfacţia.

— Dacă mă aşteptam? Nu. Dar cred că în momentele de slăbiciune… am sperat.

— Momente de slăbiciune? Tu?

— Oh, Brand!

Dumnezeule, dacă s-ar fi uitat măcar la ea, dacă i-ar fi dat vreun semn că are vreun sentiment sub exteriorul acela împietrit.

— Da. Eu. Mi-a fost dor de tine.

— Chiar aşa? Nu mi-am dat seama de asta din scrisoarea ta. A sosit tocmai când mă pregăteam să vin în Edmonton să te iau.

— Oh. Şi scrisoarea te-a făcut să te răzgândeşti?

— La început, nu. Încă mă simţeam responsabil. Dar m-a făcut să cer detectivului să cerceteze puţin mai atent. A fost foarte eficient.

— Înţeleg. Şi după aceea ai hotărât să nu vii?

Nu-şi putea da seama ce importanţă avea. Dar avea.

Brand ridică din umeri și Isabella îi urmări tresărirea muşchilor pe piept.

— Nu sunt masochist, draga mea. Era foarte limpede că te descurcai de minune şi fără mine. După informaţiile primite, locuiai la un preot. Aşa că am ştiut că erai sănătoasă şi mulţumită. Am presupus că ţi-ai găsit alt fraier să te întreţină.

Capitolul 8

Isabella tresări ca pălmuită. Se forță să zâmbească, să adopte aceeaşi atitudine calmă cu care fuseseră rostite cuvintele lui. Dar zâmbetul îi dispăru de pe faţă când îşi aminti că Brand vorbea întotdeauna pe tonul acela inexpresiv când jignea și simţi nevoia să i-o plătească. Era clar că el nu îi iertase nimic. Poate n-ar fi trebuit să-i aducă aminte că încă era soţia lui. Nu ceruse niciun fel de favoare…

— Tu nu ai fost niciodată un fraier, spuse ea în cele din urmă, refuzând să reacţioneze la jignirea lui şi la încercările de a dezlega această enigmă, numită Brand. Doar un bărbat de caracter, capabil să facă diferenţa între bine şi rău. Nu, nu găsisem pe altcineva. După ce

te-am părăsit şi înainte să o nasc pe Connie am învăţat să stau pe propriile mele picioare. În ţara mea, fetele cresc destul de repede. Numai că mie mi-a luat ceva mai mult.

— Hmm.

Brand îşi mută privirea către foc, dar ea tot nu putea să-i vadă ochii.

— Înţeleg. Deci eram un bărbat de caracter.

Preţ de câteva secunde lungi, el rămase tăcut, cu ochii la flăcările din cămin. Când întoarse faţa către ea, expresia i se schimbase. Devenise mai blândă, mai puţin cinică.

— Ai dreptate. Probabil că eram. Pentru că deseori aveam poftă să-ţi fac lucruri pe care bărbaţii civilizaţi nu ar trebui să le facă adolescentelor. De asemenea, am fost de multe ori tentat să te urc într-un avion şi să te trimit la părinţii tăi, mai ales când ai început să flirtezi cu Gary. Dar nu am făcut nimic din toate acestea. Nu-i aşa?

Isabella rămase cu gura căscată la el, neştiind prea bine dacă să râdă, să-i tragă o palmă, sau să-l întrebe ce nu fac bărbaţii civilizaţi adolescentelor. În cele din urmă, se mulţumi să spună cât se poate de calm:

— Te-ai oferit o dată să mă trimiţi acasă. Nu mi-am dat seama că aş fi fost obligată să accept.

El dădu din umeri.

— Nu sunt sigur că erai obligată.

Acum ce mai voia să zică? Isabella se pregătea să-i spună că era mai bine că nu încercase să o trimită acasă, pentru că nu ar fi plecat, când el vorbi din nou.

— Ei, bine, Isabella, se pare că am completat cercul.

Şi, din moment ce se pare că ai ajuns la concluzia că am fost destulă vreme privat de familia mea, ce anume ai hotărât? Pentru că, dacă te aştepţi să continui ca în aceste ultime săptămâni… să-mi vizitez fiica la înţelegere…

— Până acum nu ai respectat înţelegerea, spuse Isabella. Ai vizitat-o când ai vrut tu.

El îşi mută ochii de la foc şi-i înfruntă privirea.

— Ai dreptate. Dar, repet, tu ce ai hotărât?

Isabella îşi coborî ochii spre faţa de masă albă ca zăpada. Nu ştia ce hotărâre să ia. Se întorsese la Vancouver nehotărâtă, dar aşteptând să constate că mariajul ei se sfârşise în mod irevocabil. Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost relativ simplu să-i acorde libertatea s-o vadă pe Connie, chiar dacă ea ar fi locuit la Edmonton, împreună cu Felix. Dar nimic nu mai era simplu din clipa aceea, de acum două săptămâni, când răspunsese la telefon şi auzise binecunoscuta voce a soţului ei strigând la Veronica Dubois.

Aşa că, ce hotărâre să ia? Ochii lui Brand, maxilarele lui încleștate, chiar şi felul în care ţinea mâna pe masă, toate cereau un răspuns la întrebarea aceasta.

În timp ce chelnerul punea pe masă o farfurie de salată, Isabella încercă să hotărască dacă acesta era momentul potrivit să-i spună adevărul, sau mai bine zis, adevărul aşa cum îl vedea ea acum. El nu era deloc într-o stare de spirit favorabilă şi încă era furios pe ea fiindcă nu-l anunţase în legătură cu operaţia lui Connie. În plus, el părea să se creadă îndreptăţit să preia controlul…

— Eu mă gândeam, spuse ea, înţepând cu furculiţa o

ciupercă, că ar trebui ca tu şi Connie să vă cunoaşteţi mai bine…

— Foarte bine. Pentru asta, ea va trebui să petreacă mai mult timp cu mine la Marshlands.

— Oh!

Isabella îl văzu cum îşi încleştează maxilarul, de parcă avea de înfruntat o armată, nu o femeie. Dar ea nu avea chef să-l înfrunte.

— Bine, fu ea de acord. Poate să vină câteva zile. Dar unde merge Connie merg şi eu, adăugă ea.

— Nu este nevoie. Veronica o să aibă grijă de ea.

— Nu, spuse Isabella, pe un ton cam prea ridicat. N-o să aibă grijă Veronica.

Brand ridică paharul de vin și îl roti între degete.

— De ce nu? Ce ai împotriva Veronicăi?

— Nimic.

Isabella se forţă să rămână calmă.

— Este amanta ta?

— Ce termen demodat! Nu, draga mea, nu este. Poate că ţi-a scăpat, dar sunt căsătorit.

— Lucrul acesta n-a împiedicat până acum pe nimeni. Mai ales pe un bărbat chipeş şi… viril ca tine.

Ochii lui căpătară brusc o strălucire plină de înţeles.

— Mulţumesc. Sau pe o femeie frumoasă şi provocatoare ca tine. În orice caz, Veronica nu este amanta mea.

— Iar eu nu am mai provocat pe nimeni de când am făcut-o cu tine.

Isabella strânse şervetul între degete, încă răvăşită de privirea lui.

— Nu? Este greu de crezut. Probabil că prietenul tău

din Edmonton are apă minerală în vene, în loc de sânge.

Ea zâmbi, hotărâtă să nu-l lase să vadă că o rănise.

— Aş putea lua asta drept compliment. Dar, având în vedere sursa…

— Având în vedere sursa, nu prea este.

— Iar Felix este un domn, încheie Isabella.

— Felix? Ah. Ultima ta cucerire. După cum vorbeşti despre el, pare să fie un tip cam plictisitor. Nu prea te-ai distrat cu el, nu-i aşa? Te-ai gândit să mai înveseleşti atmosfera ispitind bărbaţi însuraţi?

Isabella avu impresia că răutăţile nu-i erau întocmai adresate lui Felix. Atunci, însemna că îl afecta faptul că era prietenă cu un alt bărbat. Dar nu era decât o iluzie. Dacă îl afecta cât de puţin, asta era numai fiindcă o considera proprietatea lui.

— Nu, spuse ea acru. Am petrecut un timp agreabil şi liniştit cu Felix. M-am simţit iubită, Brand. A fost o schimbare plăcută.

Ochii lui Brand se întunecară şi, pe neaşteptate, el izbucni într-un hohot de râs răguşit. O călca pe nervi, dar se forţă să rămână calmă.

— Dar parcă discutam despre vizita lui Connie la Marshlands, nu despre viaţa mea personală.

— Aşa este.

Răspunsul lui Brand fu la fel de neutru. Aşteptă ca Isabella să continue.

Ea trase aer în piept.

— Nu o s-o trimit pe Connie să stea la tine singură. Este prea mică. Şi este obişnuită să mă aibă mereu alături.

— Înţeleg.

Brand puse cuţitul pe masă.

— Cu alte cuvinte, faci parte din bagaje.

— Se poate spune şi aşa.

— Se pare că nu am de ales. De data asta. Foarte bine, atunci o să vă iau mâine de la spital pe amândouă.

El se apucă să mănânce din salată.

— Mâine? Dar am crezut că…

— Nu mai crede. Să fii gata.

— Brand, refuz să primesc ordine.

Isabella trânti furculiţa pe farfurie, făcându-l pe un bătrân cu ochelari să tuşească şi să se uite la ea pe deasupra ochelarilor.

— Nu-ţi dau ordine. Îţi spun numai.

Ea îl privea încruntată când, pe neaşteptate, îl văzu zâmbind.

— În plus, mama mea vine la sfârşitul săptămânii. Ca s-o cunoască pe singura ei nepoată. Şi, dacă tu crezi că eu dau ordine, aşteaptă să vezi ce o să facă ea.

Isabella îşi simţi brusc inima uşoară.

— Am văzut ce ştie să facă mama ta. Mai ţii minte? Şi ştiu ce vrei să spui.

Spre surprinderea ei, se trezi zâmbind la rândul ei.

— O iubesc pe mama ta, Brand, dar este foarte încăpăţânată.

— Aşa este. Şi nu s-a schimbat deloc.

Brand adăugă pe un ton sec:

— Atunci este clar, nu-i aşa?

Isabella încuviinţă din cap nemulţumită. Mairead nu era singura încăpăţânată din familia Ryder. Dar nu putea să-i refuze soacrei ei întâlnirea cu mica ei nepoată numai ca să se răzbune pe Brand. În plus, nici nu credea

că era posibil s-o refuze pe Mairead. Doamna aceea mărunţică ştia să organizeze lumea în favoarea ei. Iar fiul ei îi semăna întru totul.

— Bine. Acum poţi să-mi povesteşti.

Brand se rezemă de spătarul scaunului. Părea relaxat.

— Să-ţi povestesc?

Isabella îi aruncă o privire bănuitoare.

— Mda. Mi-ai spus că viaţa ta nu a fost uşoară şi cred că încep să te cred. Aşa că, spune-mi cum ai reuşit să-ţi porţi de grijă ţie şi apoi fiicei mele după noaptea când ai ieşit ca o furtună din casa mea.

Vocea lui suna destul de neutru, dar Isabella detecta o nuanţă de rezervă. Sau era neîncredere?

Poate lui Brand nu-i plăcea ideea că fiica lui trăise cândva din puţin.

— Nu am ieşit ca o furtună, îl corectă ea. Am ieşit încet pe uşă în timp ce tu dormeai. Mormăiai ceva despre un loc numit Bella Bella. Te duceai acolo cu avionul, nu-i aşa?

Brand îi adresă unul dintre zâmbetele acelea care o făceau să se înfioare.

— Cred că mai degrabă vorbeam despre Isabella, spuse el încet. Aveai darul să-mi tulburi visele.

— Nu prea ai lăsat să se vadă. Uneori, dimineaţa, când mă uitam la tine, te întorceai cu spatele la mine şi te uitai la şifonier, de parcă îl găseai mult mai atrăgător decât pe propria ta soţie.

— Aşa făceam? Poate încercam să-mi salvez sănătatea mentală.

Brand îi adresă o privire inexpresivă.

— Haide. Spune-mi cum ai reuşit să supravieţuieşti.

Era hotărât să afle. Indignata Isabella îşi dădu seama că ei credea încă, pe jumătate că ea a găsit un bărbat care să o întreţină. Sau poate mai mulţi bărbaţi. Ei bine. Voia să ştie. Nu avea de ce să nu-i spună.

— Tu ai avut întotdeauna grijă să am bani de cheltuială, îi aminti ea pe un ton cât mai indiferent, Mi-au ajuns să mă duc la Edmonton cu autobuzul.

— De ce la Edmonton?

— Este capitala Albertei. Cum eu sorbeam spaniola, m-am gândit că poate au acolo un consulat pentru care aş putea să lucrez. Şi era destul de departe de Vancouver. Dar nu prea departe.

Brand îşi trecu mâna prin păr. Câteva şuviţe îi alunecară pe frunte, dându-i un aer dezordonat, dar foarte atrăgător.

— Ideea este cât se poate de aiurită.

— Mi-am dat şi eu seama. Nu am găsit nimic de lucru la consulate. Am petrecut câteva seri la un cămin pentru adolescenţi.

— Normal, murmură Brand, punându-şi din nou vin în pahar, dar fără să se uite la ea.

— Locul potrivit pentru soţia unui aviator.

Nimerise un punct sensibil. De data asta, fără intenţie.

— Nu am stat mult acolo, se grăbi ea să-l asigure.

— Femeia care conducea căminul avea prieteni sus puşi, aşa că m-am mutat la domnul şi doamna Brownson-Wings.

— Ca translatoare?

— Nu. Ca bonă la cei doi copii ai lor.

Brand aşeză paharul pe masă cu un pocnet.

— Bonă? Dumnezeule mare. Ce ai făcut cu ei? Habar

n-aveai să schimbi un scutec.

— Nu erau bebeluşi. Nu era nevoie să-i schimb de scutece. Ne-am înţeles foarte bine.

— Nu-mi vine să cred.

Brand scutură din cap.

— I-ai învăţat spaniola?

Isabella zâmbi silit.

— Nu. Tatăl lor vorbea franceza, engleza şi cantoneza. După părerea lui, erau suficiente atâtea limbi.

— Înţeleg. Şi când a început să se observe că eşti însărcinată? Ce s-a întâmplat?

Ea strivi un miez de pâine în mână şi spuse, fără să-şi ridice privirea din farfurie:

— Soţii Brownson-Wings au fost foarte buni cu mine. M-au lăsat să rămână în continuare şi când am născut-o pe Connie au fost alături de mine. Am continuat să am grijă de băieţi şi mai târziu m-au încurajat să urmez cursuri… de afaceri şi de gătit. Mă pricepeam deja destul de bine la gătit, mulţumită lui Judy. Pe urmă, când am fost gata să îmi încep afacerea, m-au ajutat recomandându-mă prietenilor lor.

— Te-ai gândit vreodată să iei legătura cu părinţii tăi?

Brand părea că nu aproba întru totul ce auzea. Din cauza lui Connie, bineînţeles.

— Da. Nu aveam nevoie de ajutorul lor, dar îmi era dor de ei.

Ea făcu bucata de pâine firimituri gândindu-se la cât de greu găsise curajul şi puterea de a ierta pentru a le scrie.

— Au venit imediat să mă ia acasă. Împreună cu

Connie, bineînţeles. Ar fi trebuit să mă aştept că vor încerca, dar nu mă aşteptasem. Şi nu m-am dus. Tata a ţipat la mine, iar mama a plâns. Dar până la urmă au plecat acasă fără mine.

— Nu sunt de condamnat, murmură Brand. Şi eu aş fi procedat la fel.

Isabella se încruntă la el.

— Ei nu voiau să mă lase aici.

— Nu?

Brand înălţă din sprâncene şi zâmbi.

— Nu.

Ea scutură din cap şi părul ei lung flutură.

— De fapt, până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Mama a încetat să mai plângă, iar tata s-a oprit din ţipat când a văzut că nu mă poate convinge. Cred că, într-un fel, era chiar mândru de mine. Acum ţinem legătura prin poştă sau prin telefon, şi anul viitor urmează să aibă loc o reuniune de familie. Toate surorile mele vor fi acolo împreună cu familiile lor. La fel şi o mulţime de veri şi de oameni pe care nu i-am văzut de ani de zile. Va veni şi Juanita, fosta mea cameristă.

Isabella zâmbi.

— Acum este căsătorită. Am reuşit să-i ajut să-şi cumpere o căsuţă. Acesta este în parte motivul pentru care mi-a trebuit atâta timp să adun un cont în bancă.

Brand se încruntă.

— Foarte frumos din partea ta. Dar înainte de asta? Atunci când nu erai în poziţia să ajuţi pe nimeni? Sigur că părinţii tăi ţi-au oferit un ajutor financiar?

— Nu. Nu i-am lăsat eu să mă ajute. Am vrut să reuşesc singură.

— Hmm.
Brand scutură din cap.
— Și se pare că ai reușit. Fără prea mult ajutor din partea noastră, a celorlalţi.
Vocea lui nu trăda nimic, de parcă nu ştia prea bine dacă să regrete că ea nu avusese niciun ajutor sau s-o admire pentru independenţa ei.
— Vrei să spui că nu te-ai aflat niciodată la strâmtoare?
Ea ridică din umeri.

— Nu am avut bani prea mulţi. Dar m-am descurcat. De ce? Ai fi vrut să auzi că am murit de foame?
— Nu fi ridicolă. Eram îngrijorat din cauza lui Connie, bineînţeles.
Bineînţeles. Isabella își înăbuși un oftat şi zâmbi către chelnerul care le adusese primul fel de mâncare. Brand o fixă cu privirea, dar ea îl ignoră.
— Connie a avut întotdeauna ce să mănânce şi cu ce să se îmbrace, continuă ea cu o seninătate prefăcută. Şi am avut un acoperiş solid deasupra capului. Am închiriat un mic apartament imediat ce am început afacerea.
— La vremea aceea, eu aveam deja un apartament foarte încăpător, spuse Brand pe un ton morocănos.
— Adevărat? Am ştiut că începuse să-ţi meargă bine chiar dinainte să plec eu.
— Dar nu destul de bine pentru doamna Isabella Sanchez, fiica cea mai mică și cea mai răsfăţată a bogatului latifundiar.
Brand împlântă cuţitul în peştele din farfurie de

parcă ar fi fost vorba de gâtul ei.

Isabella se gândea cum ar fi să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui şi avu o reacţie fizică neaşteptată. Brand avea un gât frumos, puternic, iar părul îi cădea pe el exact cum era mai bine. Avea şi păr frumos…

„Încetează, Isabella.” Se forţă să fie atentă la ce spunea el şi îşi îndreptă ţinuta în scaun.

— Brand, mă judeci greşit. Nu acesta este motivul pentru care te-am părăsit şi tu ştii asta. Sigur că am fost şocată când m-ai adus într-un apartament întunecos de la subsol, cu pereţii crăpaţi, unde nu erau servitori, unde instalaţia sanitară funcţiona numai uneori. Ştiu că am plâns…

— Două zile la rând.

— Numai una.

Zâmbi acru.

— Şi asta a fost numai de supărare, pentru că ţi-ai cerut scuze şi nu m-ai alintat, nu m-ai copleşit cu atenţii şi cu înţelegere.

— Foarte nepoliticos din partea mea, spuse el cu acreală. Din păcate, aveam alte probleme mai importante în cap.

— Ştiu. Mary. Şi problema cu urechile tale. După aceea, cu *Liniile Aeriene Ryder.* Într-un fel, să ştii că am înţeles toate astea. Aşa că nu am mai plâns şi m-am străduit să obţin satisfacţie din ce aveam.

Buzele lui Brand se arcuiră şi, dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi jurat că era o urmă de râs în vocea lui.

— Da. Aşa este. Ai întors toată casa cu fundul în sus. Ai făcut ordine, ai frecat, ai lustruit, ai rearanjat mobila şi ai reuşit să faci apartamentul să pară ceva mai

locuibil. Nu l-ai înfrumuseţat, nu era stilul tău, dar arăta oricum mai bine…

Vocea i se frânse brusc şi se încruntă.

— L-am făcut să semene cu apartamentul în care plănuiseşi să locuieşti cu Mary, încheie Isabella în locul lui, dar fără ironie.

El îşi ridică fruntea şi o cercetă cu privirea.

— Da, fu el de acord. Cam aşa ceva. Ai făcut o treabă bună, Isabella.

Isabella se strădui să-şi înfrâneze pornirea de a toarce ca o pisică în faţa căreia a fost pusă o farfurie cu smântână, dar Brand, observându-i eforturile, îi reteză imediat elanul, adăugând:

— Dar, în acelaşi timp, erai o pacoste frumoasă şi mofturoasă, care voia să primească mai multă atenţie decât îi puteam da eu.

Încântarea Isabellei se topi.

Pe neaşteptate, Brand se aplecă înspre ea, rezemându-se cu coatele de masă. Ea zări în ochii lui o licărire de căldură.

— Timpul petrecut împreună a fost destul de interesant, nu-i aşa, doamnă Ryder?

Ea reacţionă instantaneu la căldura din vocea lui.

— Da. Interesant. Mă făceai să râd. Uneori.

Brand dădu din cap.

— Da. Şi când râdeai, uneori, ma întrebam dacă noi doi nu ne potriveam, totuşi. Desigur, după ce te cuminţeai şi deveneai mai înţeleaptă.

Vocea lui joasă, caldă, seducătoare se potrivea de minune cu cuvintele provocatoare.

Isabella simţi cum îi tresare inima.

— Nu m-aş fi potrivit deloc cu tine, spuse ea grăbită, ştiind că nu-şi putea permite să cedeze în faţa pornirilor dictate de hormonii ei. Brand nu făcea decât să se amuze pe socoteala ei. Probabil încerca să se răzbune.

— Şi nu-mi place să fiu… ai zis cuminţită?

Luă o înghiţitură de vin şi puse paharul cu grijă pe masă. Apoi, se trezi exclamând:

— Ştii că mai adineauri mi-ai zis doamna Ryder?

Brand luă cuţitul şi se apucă să întindă unt pe o felie de pâine.

— Serios? Poate este din cauză că atunci când te-ai căsătorit cu mine ai ales să porţi numele meu.

El întinse brusc mâna peste masă şi o apucă de încheietură.

— Văd că încă porţi verigheta pe care ţi-am dat-o.

Isabella îi cercetă faţa, dar pleoapele îi ascundeau ochii şi doar linia rigidă a maxilarului lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva el nu era chiar aşa de indiferent precum voia să pară faţă de faptul că, după lege, ea era încă soţia lui.

— Vrei să ţi-o dau înapoi? Şi să-mi schimb, oficial şi pentru totdeauna, numele în Sanchez, sau alt nume?

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri.

Pentru un timp, Brand nu răspunse, ci continuă să mănânce de parcă ea nici n-ar fi vorbit. După un timp, Isabella începu să învârtă legumele prin farfurie, încercând zadarnic să se convingă că răspunsul lui nu avea nicio importanţă. Dar când, într-un târziu, el puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie, îl auzi spunând:

— Alt nume? Nu. Sanchez? Nu este necesar. Se creează mai puţină confuzie dacă mama fiicei mele îmi

poartă numele.

Mama fiicei lui. Nu „soţia mea”. De fapt, el nu ceruse divorţul. Ce însemna asta? își netezi părul cu mâna, încercând să-şi alunge confuzia din minte.

Când se uită din nou la Brand, îi văzu buzele întredeschise şi citi un mesaj în ochii lui. Un mesaj pentru care nu era pregătită. Care îi spunea mai mult decât ar fi vrut să ştie.

I se puse un nod în gât. Poate că Brand nu o voia ca soţie. Dar cu siguranţă o voia în patul lui. La fel de mult cum îl voia şi ea pe el. Sau poate era numai un joc plin de cruzime? Ca să-şi ia revanşa pentru felul în care se jucase ea cu el.

— Cum vrei tu, spuse ea, simţind cum zeama de la strugure îi ajunge în stomac şi cum acesta o refuză. O să rămân doamna Ryder până la noi veşti.

— Ale tale sau ale mele? întrebă Brand, luând încă un strugure.

— Ale mele sau ale tale ce?

— Cine o să dea veştile?

— Asta depinde de împrejurări, nu crezi? răspunse ea pe un ton indiferent şi, spre surprinderea ei, văzu adâncindu-se două linii subţiri la colţurile gurii lui.

Oare îşi imaginase că decizia va fi numai a lui?

După aceasta, spre uşurarea ei, conversaţia se mută asupra unor subiecte mai puţin personale. Brand îi vorbi despre extinderea liniei aeriene, despre felul în care şi-a construit casa şi despre schimbările care avuseseră loc la Vancouver de când plecase ea. La rândul ei, Isabella îi spuse despre succesele şi despre dezastrele posibile în afacerea ei, despre felul în care

turnase odată sos de ciocolată în poala unui înalt demnitar diplomatic.

Seara se încheie în hohote de râs. Acestea durară până când ajunseră în faţa uşii ei.

În timp ce băga cheia în uşă, Isabella simţi respiraţia lui mângâindu-i părul. Când păşi înăuntru, el intră în urma ei.

— Este târziu, îi spuse ea fără să se întoarcă spre el.

— Asta înseamnă că nu ai de gând să mă serveşti cu o cafea?

— Sau cu altceva?

— Am cerut eu altceva?

Stăteau în prag şi, pe neaşteptate, Brand o apucă de umeri şi o răsuci către el. La atingerea lui, toate simţurile ei explodară.

— Nu. Nu ai cerut, spuse ea.

— Şi nici n-o să cer.

El vorbi de parcă atmosfera de prietenie de dinainte nici n-ar fi existat.

— Nu-ţi irosi vicleniile cu mine, Isabella. Nimeni nu mă poate păcăli de două ori.

— Nu. Nimeni nu te-a păcălit. Şi tu nu eşti fraier.

Se depărtă de el şi-i întinse mâna.

— Noapte bună, Brand.

El se uită la mâna ei întinsă de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să se transforme într-un şarpe, dar până la urmă dădu mâna cu ea şi spuse:

— Noapte bună. Mâine trec să te iau împreună cu Connie la ora stabilită.

Isabella dădu din cap, Iar el se întoarse să plece.

Stătea încă în mijlocul încăperii, cu privirea aţintită la

o ceaşcă goală şi la un biscuite mâncat pe jumătate de pe masă când auzi maşina lui pornind, apoi dispărând în noapte.

— Bună ziua, doamnă Sanchez. Ce plăcere să vă revăd!

Vocea Veronicăi, modulată cu grijă, nu lăsa să se ghicească nimic din nemulţumirea pe care cu siguranţă o simţea din pricina prezenţei altei femei, şi mai ales a unei soţii, într-o casă pe care o considera domeniu personal.

Brand o asigurase că Veronica nu era şi nu fusese niciodată amanta lui şi ea îl credea. Dar roşcata înaltă, zveltă, îmbrăcată într-un *deux-pieces* elegant nu părea deloc să sufere de nevroză sexuală, iar Brand emana atracţie sexuală şi numai dacă respira, era, bineînţeles, imposibil, să locuieşti cu el timp de doi ani sub acelaşi acoperiş şi să nu visezi la şansa de a îmbina afacerile cu plăcerea.

Pe de altă parte, poate că-i atribuia propriile ei gânduri celeilalte femei. Poate Veronicăi îi plăceau bărbaţii scunzi, cu ochi albaştri, iar atitudinea ei posesivă se limita numai la afaceri.

Isabella îşi aminti una dintre cele mai folositoare expresii învăţată de la Brand: „Mai sunt şi minuni!”

— Doamnă Sanchez?

Sprâncenele ridicate ale Veronicăi îi amintiră că nu răspunsese la politicoasa urare de bun venit a menajerei.

— Bună ziua. Şi eu mă bucur că am venit.

Răspunsul ei fu în aceeaşi măsură politicos şi

rezervat.

Păşi în holul luminos şi aerisit al casei Marshlands. Brand, care venea în spatele ei cu Connie agăţată de mâna lui, înaintă şi o apucă de braţ.

Veronica se încruntă.

— Sper că nu vă deranjăm prea tare, doamnă Dubois, spuse Isabella.

— Bineînţeles că fiu. Datoria mea este să fiu deranjată.

Veronica zâmbi cam ambiguu.

Isabella îşi ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Brand acoperindu-şi pentru o clipă gura şi se hotărî să nu-i ofere şi alte motive de amuzament..

— Haide, Connie, spuse ea. Sunt sigură că doamna Dubois vrea să ne arate camerele noastre.

Avea bănuiala că doamnei Dubois i-ar fi făcut mai multă plăcere să le arate uşa şi să le conducă în apele râului Fraser. Dar era sigură că Veronica va face tot posibilul să-şi păstreze aura de eficienţă elegantă.

Avea dreptate. Menajera îi puse o mână pe umăr şi rosti:

— Desigur. Pe aici, vă rog.

După ce ajunseră în capătul scării graţios arcuite, Connie şi Isabella fură conduse în două camere alăturate, de la ferestrele cărora se putea vedea câmpiile plate din Richmond, munţii North Shore şi vârful înzăpezit al muntelui Cypress Bowl.

— O, îmi place aşa de mult patul meu cu alb şi cu roz, exclamă Connie, ignorând peisajul. Şi perdelele cu flori roz şi… Oh! Uită-te, mami, am baia mea. Are chiuvetă în formă de scoică. Şi robinete aurii.

— Da, spuse Isabella cu inima strânsă. Este foarte drăguţă.

Era excepţional de drăguţă, dar urma să fie greu s-o despartă pe Connie de tot luxul acesta atunci când vor trebui să se întoarcă acasă.

Camera ei era puţin mai sofisticată, cu draperii verde-pal şi cu pereţi galben-pai. Iar patul era mult mai larg decât al lui Connie. Încăpeau în el şi mai mult de doi *oameni. Se* duse la fereastră şi rămase cu privirea pierdută către munţii acoperiţi de zăpadă. De ce îşi pierdea vremea cu gânduri de felul acesta? Poate că Brand o dorea, dar se hotărâse să nu o albă şi, după cum ştia foarte bine, el avea multă voinţă.

La fel avea şi ea.

Ridică din umeri enervată şi reveni în încăpere să despacheteze.

După o jumătate de oră, când coborî împreună cu Connie, află cu un amestec de uşurare şi dezamăgire că Brand nu mai era acasă.

— A avut de rezolvat câteva treburi la aeroport, spuse Veronica. Domnul Ryder este un om foarte ocupat.

„Care nu-şi permite să-şi piardă vremea cu nişte nimicuri, cum aş fi eu şi Connie”, se gândi Isabella, observând nuanţa de sfidare din vocea menajerei. Nu prea îi plăcea Veronica.

— Da, spuse ea pe un ton dulceag. Soţul meu a fost întotdeauna foarte activ.

Primi drept recompensa o privire scurtă şi încruntată din partea Veronicăi, apoi ea şi Connie rămaseră singure. Auziră tocurile menajerei călcând înţepat în

timp ce se îndepărta pe unul dintre coridoarele pardosite cu lemn lustruit.

Își petrecură restul după-amiezei explorând curtea vastă care, spre încântarea lui Connie, includea un heleşteu, o pădure naturală şi o piscină.

Când se întoarseră în casă, prăfuite, ciufulite şi hohotind de râs, era deja timpul să se pregătească de cină.

Veronica le ieşi în întâmpinare la uşa din spate.

— Domnul Ryder a telefonat ca să anunţe că întârzie, o informă ea pe Isabella. Aşa că mi-am luat libertatea de a comanda cina pentru fetiţă. Va fi servită în camera ei.

Connie deschise gura să protesteze, dar Isabella, bănuind că Veronica spera să provoace o scenă, interveni calmă:

— Poate că aşa ar fi cel mai bine. Spuneţi-mi ceva, doamnă Dubois. Ultima oară când am fost aici, am fost chemată în mod special să pregătesc şi să aduc mâncarea. De obicei cine se ocupă de treaba asta?

— Bucătăreasa. Doamna O'Brien. Dar ea nu găteşte pentru petrecerile cu invitaţi numeroşi. Spune că asta vine în contradicţie cu principiile ei.

„Iar dacă sprâncenele ar putea să rânjească, ale tale ar fi acelea", se gândi Isabella.

— Mami, nu vreau să mănânc în camera mea, începu Connie.

— Numai astă-seară, spuse Isabella pe un ton optimist. Şi, cum tatăl tău întârzie, o să iau şi eu cina odată cu tine. O să mâncăm împreună.

Zâmbi către Veronica, care semăna în mod surprinzător cu un peşte de acvariu şi o împinse pe fiica

ei în sus pe scări.

— Nu-mi place doamna Dubois, se văită Connie îmbufnată. Şi nu vreau să mănânc în camera mea.

— Nu, spuse Isabella, cu deliberată ambiguitate. Nu-i nimic, mâine o să mâncăm în sufragerie.

Exact aşa urma să se întâmple.

Totuşi, în seara aceea, cina le fu adusă pe tăvi negre, lăcuite, acoperite cu şerveţele brodate, roşii. Încântată de culoarea şerveţelelor, Connie încetă să se mai plângă şi se apucă să mănânce.

Tocmai terminau de mâncat deliciosul desert când se auzi trântindu-se uşa de la intrare. La câteva minute după aceea, Isabella auzi vocea lui Brand, care părea extrem de furios. Îi răspunse o voce de femeie, mult mai potolită, care părea că încearcă să-şi ia apărarea.

Isabella zâmbi, luă o carte din raftul de lângă pat şi se aşeză într-un fotoliu de la fereastră. Abia apucase să citească un paragraf, când degete nervoase bătură nerăbdătoare în uşă.

Îşi ridică fruntea şi o sprânceană când, fără să aştepte răspuns, proprietarul degetelor dădu năvală în cameră. Acesta arăta puternic şi cam autoritar.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Brand, după ce închise uşa cu piciorul şi se rezemă cu spatele de ea, de parcă ar fi fost Marele Inchizitor, iar ea un prizonier care tocmai trebuia interogat. Când îmi invit familia la mine acasă, mă aştept să luăm şi masa împreună. Veronica mi-a spus că ai hotărât să iei masa în camera ta.

Familia lui? Isabella se prinse cu mâinile de braţele fotoliului. Apoi se rezemă de spătar. Desigur. Când

spunea *familie,* se gândea de fapt la Connie. Şi a naibii să fie dacă o să-i spună că Veronica fusese cu ideea s-o îndepărteze pe fiica lui cât mai mult posibil. Ideea de a fi de acord îi aparţinea ei. Dar ea nu avea obiceiul să povestească romane.

— Îmi pare rău, spuse ea cu răceală. M-am gândit că o să iei cina cu Veronica. Connie este copil, Brand. Ea este obişnuită să mănânce la șase. În caz că ai uitat, tocmai a ieşit din spital şi este obosită.

Arătă cu capul către uşa de alături.

— În clipa asta, încearcă să ţină ochii deschişi până ajungi tu să-i spui noapte bună.

Brand se încruntă.

— Fii sigură că nu uitasem. Şi dacă vrei să ştii, Veronica este menajera mea şi joacă uneori rolul de gazdă. Rareori luăm masa împreună. Aşa că, de-acum încolo, tu şi Connie o să luaţi masa cu mine, în sufragerie. Ai înţeles?

— Da, domnule. La şase, rosti Isabella, salutând milităreşte.

Brand îi aruncă o uitătură urâtă, înjură în barbă, apoi se îndreptă spre camera lui Connie. Zâmbind cu acreală, Isabella se uită la spatele lui. Fir-ar să fie, chiar şi când era nervos, avea atâta graţie în mişcări, încât numai privindu-l i se usca cerul gurii. El se opri preţ de o clipă înainte de a intra în camera lui Connie şi se văzu că face eforturi să se relaxeze. După aceea intră şi închise uşa în urma lui, apoi Isabella o auzi pe Connie râzând somnoroasă, dar mulţumită.

Când se întoarse, Brand nu mai arăta ca Marele Inchizitor. Trăsăturile feţei i se îmblânziseră şi zâmbea.

— A adormit, spuse el. M-a întrebat dacă mă supăr că urechile ei nu mai seamănă cu ale mele.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că, pentru mine, ea este frumoasă şi fără urechi Ryder.

— Şi asta a mulţumit-o?

— Presupun că da. Mi-a întins braţele şi, în clipa în care am sărutat-o a adormit.

Isabella îi auzi nuanţa de blândeţe din voce, îi văzu strălucirea neobişnuită a ochilor şi, pentru o clipă, îşi dori să fi fost în locul fiicei ei.

— Îţi plac copiii, nu-i aşa? spuse ea, întorcându-şi capul, ca el să nu-i vadă paloarea neaşteptată a obrajilor.

— Da. Ştii că întotdeauna mi-au plăcut.

Spre mirarea ei, Brand se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce este, Isabella? Doar nu plângi pentru că m-am enervat adineaori? Din câte îmi amintesc, dispoziţia mea nu te impresiona defel pe vremea când locuiam sub acelaşi acoperiş.

Nu, nu fusese indiferentă. Dar de cele mai multe ori, din mândrie, nu voise ca el să vadă că poate s-o rănească. Din mândrie şi uneori din grijă faţă de sentimentele lui. Ştiuse de la început că el se simţea îngrozitor de vinovat pentru ceea ce se întâmplase în camera de deasupra barului şi, în momentele ei mai puţin egoiste, încercase să nu adauge greutăţi suplimentare la povara aceea.

— Nu plâng, spuse ea clipind. Ţi se pare.

— Mi se pare?

Se aplecă înspre ea şi îi mângâie obrazul cu degetul mare. Ea simţi mirosul masculin al pielii lui.

— Bineînţeles.

Înghiţi în sec.

— Nu crezi că Cypress arată minunat cu luminile acelea aprinse de jur împrejurul craterului? Ca o farfurie zburătoare uriaşă agăţată de panta muntelui?

— Arată foarte frumos. Dar nu aşa de frumos ca tine.

Vocea lui era profundă şi caldă şi dulce ca şi ciocolata pe care o mâncaseră la desert.

Isabella încetă să respire şi, fără a mai sta să se gândească, îşi ridică ochii spre el.

El o privea încruntat, cu buzele strânse.

— Mă gândeam eu, murmură el, atingând-o din nou cu degetul pe obraz. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat, Isabella. Te-a supărat ceva? În afară de mine, bineînţeles.

— Nu. Doar tu, răspunse ea pe un ton degajat. Dar asta este ceva normal.

— Aşa se pare.

Vocea lui era uscată ca frunzele moarte.

— Dar lacrimile pe obrajii tăi nu sunt ceva normal.

— Nu am nimic.

Ea încercă să-şi tragă nasul discret, dar nu reuşi decât să scoată un chiţăit ca de şoarece răcit cobză.

— Hmm.

Cutele de pe fruntea lui Brand se adânciră şi mai tare. După aceea el rosti pe un ton inexpresiv:

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire. Am avut o mie şi una de probleme la serviciu şi pe urmă, când am venit acasă, unde mă aşteptam să fiu întâmpinat de fiica mea

şi am descoperit că lumea se crede aici venită într-un hotel de lux cu servire la cameră, am…

— Izbucnit, spuse Isabella. Te-am auzit.

El zâmbi strâmb.

— M-ai auzit? Da, am izbucnit. N-ar fi trebuit. Desigur, Connie este obişnuită să mănânce mai devreme. Problema este că eu nu sunt obişnuit.

— Nu, spuse Isabella. Întotdeauna ai mâncat la ore imposibile.

— Iar tu obişnuiai să mă aştepţi şi să faci crize atunci când întârziam.

Zâmbetul lui înmuie înţepătura cuvintelor.

— Numai la început, spuse ea pe un ton defensiv. Acum situaţia pare că s-a inversat.

— Mă acuzi pe mine că fac crize?

Vocea lui era mai mult amuzată decât indignată.

Isabella zâmbi şi ea, fără să vrea.

— Mda, nu te-am auzit bătând din picior, admise ea. Dar ai ţipat.

— Recunosc, sunt vinovat, admise el. Însă nu am vrut să te fac să plângi,

— Nu plângeam din cauza ta, spuse ea. Cel puţin nu din cauză că ai ţipat.

— Atunci de ce?

Îi puse un deget sub bărbie şi îi ridică faţa către el.

— Nu vreau să plângi, *Belleza.* Atâta timp cât locuim sub acelaşi acoperiş, am putea încerca să ne înţelegem bine.

Belleza. Frumoasa. Numele cu care i se adresa Brand în acele rare ocazii când ea îi făcea pe plac, când ea spera, pentru scurt timp, că sub nerăbdarea pe care nu

şi-o putea ascunde întotdeauna, simţea o cât de mică afecţiune pentru cicălitoarea şi tânăra lui soţie.

Enervată, simţi cum ochii i se umplu din nou de lacrimi. Fir-ar să fie, cum reuşea bărbatul acesta să o transforme într-o fetişcană plângăcioasă? Trase aer în piept şi se forţă să se controleze.

— Desigur, spuse ea pe un ton voit optimist. De dragul lui Connie, trebuie să ne înţelegem bine.

El încuviinţă din cap şi blândeţea de pe faţa lui dispăru.

— Da. De dragul lui Connie. Aşa că, de-acum înainte, mă aştepţi să iei cina cu mine în sufragerie. La şase…

— Iar tu vei fi acasă, încheie Isabella.

Se ridică de pe fotoliu pentru că picioarele lui se frecau de coapsele ei, iar ea simţea o nevoie uriaşă să pună distanţă între ea şi magnetismul sexual pe care îl emana el fără a face prea mare eforturi. Se dădu un pas înapoi şi întinse mâna.

— Să dăm mâna pentru asta.

Brand îi luă mâna. Dar nu i-o scutură. În clipa în care degetele lor se atinseră, un arc electric erupse în venele lor. Căldura, tulburătoare şi inevitabilă îi topi partea de jos a trupului, răpindu-i puterea de a opune rezistenţă când Brand începu s-o tragă încet către el. O strângea cu putere, cu muşchii braţului încordaţi, perfect conştient de ceea ce face. Dar ochii lui erau exact aşa cum ea ştia că trebuie să fie şi ai ei. Uimiţi, neîncrezători şi întunecaţi de pasiune.

Când buzele lui se lipiră de buzele ei, respiraţia i se tăie.

Capitolul 9

Brand gustă dulceaţa catifelată a gurii ei, trase în piept mireasma părului ei şi amintirea altor vremuri, altor îmbrăţişări, îi alimentară şi îi sporiră dorinţa.

Isabella, visând cu inocenţă alături de el, în dimineaţa aceea oribilă din camera de deasupra barului. Şi mai târziu, Isabella, râzând la el cu buzele ei pline, ispitindu-l cu trupul ei de femeie tânără, făcându-l să nu-şi mai poată controla dorinţa.

Isabella. Blestemată să fie inima ei naivă.

Trecându-şi palmele feste şoldurile ei pline ca s-o lipească de trupul lui, ştiu că în clipa aceea pentru el nu mai avea importanţă cine era sau ce făcuse ea. Mai târziu, avea să-i pară rău, fără-ndoială, dar deocamdată o voia pe femeia aceasta, pe care o dorise aproape din prima clipă. Femeia aceasta care nu fusese niciodată ca Mary şi care, în sfârşit, nu mai era fructul interzis.

Îşi arcui palmele pe rotunjimile şoldurilor ei, o simţi tremurând la atingerea lui şi gemu încet. O sărută mai apăsat, fără s-o lase măcar să respire, apoi o ridică de pe podea şi o purtă pe braţe către pat.

— Brand,. Şopti ea, dezlipindu-şi buzele de gura lui. Brand…

— Taci, mormăi el, culcându-o pe cuvertura verde.

Dar autoritatea lui se destrămă peste numai câteva secunde.

— Mami! Mami, nu-l lăsa să mă prindă. Nu! Nu, te rog, nu…

Ţipătul lui Connie străbătu peretele ca un clopot de

alarmă. Brand înjură şi încremeni cu mâna pe talia pantalonilor Isabellei. Apoi se ridică, sări din pat şi ajunse la uşa camerei de alături atât de repede încât nici el nu ştia prea bine cum.

Brand aprinse lumina. Connie stătea în capul oaselor, albă la faţă ca varul. Strângea cuvertura în mâini de parcă se temea că cineva o s-o smulgă de-acolo.

— E-n ordine, iubito, spuse el. N-o să te ia nimeni. N-o să-i las eu.

Traversă camera din doi paşi şi se aşeză pe marginea patului.

— Ai visat urât?

Connie dădu din cap, frecându-se cu pumnii la ochi.

— Cred că da. Era un monstru cu ochi galbeni… şi cu urechi aşa cum erau ale mele mai înainte. Şi voia să-mi fure urechile cele noi…

— Gata, gata, iubito.

Brand o luă în braţe să-i potolească spaima reînnoită.

— Nu are de ce să-ţi fie frică.

— O să-şi revină imediat, spuse Isabella încet din spatele lui. Nu-i aşa, Connie? O să-i încălzesc o cană de lapte…

— I-o încălzeşte doamna O'Brien, spuse scurt Brand.

Îşi trecu degetele prin părul care-i căzuse în dezordine pe frunte.

— Mă tem că încă mă aşteaptă să-mi servească cina.

Tăcu o clipă să-şi regleze respiraţia, după care se uită la Connie şi întrebă cu blândeţe:

— Te superi dacă mă duc să mănânc acum?

— Nu, clătină Connie din cap. Rămâne mami cu mine. Ea stă întotdeauna cu mine.

Brand se uită încruntat la Isabella.

— Asta se întâmplă de obicei? Discutăm noi mai târziu.

Brand o îmbrăţişă pe Connie, apoi se ridică şi adăugă, cu ochii ţintă la soţia lui:

— Despre asta şi despre altele.

«Despre altele, se gândi el în timp ce cobora treptele două câte două, printre care şi faptul că nu-mi pot ţine mâinile departe de trupul tău. Şi faptul că tu nu vrei să mi le ţin departe, deşi spuneai că există un „prieten” pe nume Felix. Trebuie să se sfârşească. N-o să-mi las viaţa tulburată din nou de cea mai vicleană, cea mai frumoasă şi cea mai seducătoare ticăloasă pe care am avut vreodată îndoielnicul privilegiu să o am în patul meu.» Enervat, dădu cu pumnul în balustradă, se lovi la degete şi înjură.

Problema era, îşi spuse el băgând capul pe uşa de la bucătărie, că dacă nu o punea la punct cât de curând, şi nu reuşea să impună iarăşi distanţa între ei, probabil că avea să-şi piardă minţile, sau o să-i dea din nou ocazia să-l ia de fraier. Şi al naibii să fie el dacă avea de gând să-i permită asta. Un şut undeva era singurul lucru cu care o să se aleagă frumoasa lui soţie.

Îi spuse doamnei O’Brien de laptele lui Connie, îşi ceru scuze pentru că întârziase şi intră în sufragerie să mănânce. Singur.

Porţia servită de Isabella Ryder Sanchez îi ajunsese pentru acea zi.

Era surprinzător de cald pentru luna februarie. Isabella stătea pe o bancă de lângă eleşteu când Brand

se întoarse de la serviciu. Connie, care îşi revenise după coşmarul de noaptea trecută, îi ţinea de urât în bucătărie doamnei O'Brien.

— Ai venit devreme, spuse Isabella, apăsându-şi pe furiş palma pe piept, să nu se vadă cât de tare îi bătea inima.

Silueta impunătoare a soţului ei înainta cu paşi hotărâţi pe aleea de pietriş.

— Este abia ora patru.

— Ştiu cât este ceasul.

Brand se aşeză pe capătul băncii, picior peste picior.

— Isabella, noi doi avem de lămurit câteva lucruri.

Îi văzu ochii aţintiţi pe apele liniştite ale eleşteului şi ştiu că nu trebuia să se aştepte la nimic bun.

— Da, îl aproba ea. Connie a adormit imediat după ce i-ai trimis cana de lapte aseară.

Brand îşi arcui colţul gurii a scepticism.

Dacă acesta este felul tău ocolit de a întreba de ce nu am urcat să termin ce începusem, răspunsul este că mi-am venit în fire. Încercarea aceea a fost un eşec. Dacă n-ar fi fost coşmarul lui Connie, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Eu ştiu ce s-ar fi întâmplat, spuse Isabella încet.

El încuviinţă din cap.

— Da. Bănuiesc că ştii. Dar eu am învăţat lecţia. N-o să mai fiu pus în situaţia aceea altădată.

— Mie mi-a plăcut situaţia în care te aflai.

Isabella îşi propti cu seninătate ochii într-un nor tivit cu auriu.

Brand scoase un sunet care părea geamăt şi râs chinuit.

— Nu mă îndoiesc. Dar mă tem că nu o să primeşti ceea ce încerci să obţii. Aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.

— Sunt obişnuită deja. Ar trebui să fiu după cinci ani.

Se răsuci către el şi îşi strânse la piept jacheta roşie.

— Dar tu, Brand? Tu te-ai obişnuit? Nu mi s-a părut aşa seara trecută.

Profilul lui împietrit nu lăsa să se ghicească nimic.

— Recunosc că trupul tău încântător îmi lipseşte şi mă tulbură destul de tare, mărturisi el, întorcându-se către ea şi rezemându-şi privirea pe umflătura sânilor ei de sub jachetă.

— Ar trebui să înţeleg că-mi faci o ofertă?

— Nu ştiu.

Ea îi privi palmele aşezata pe genunchi, îşi aminti cum se arcuiseră pe şoldurile ei… Ea îi făcea o ofertă? Oare avea vreun rost încercarea de a repara țesătura fragilă a unui sentiment despre care nu era sigură că existase vreodată? Da. Poate că avea. De dragul lui Connie. Şi… o, Doamne, pe cine încerca să mintă? Poate că nu-l mai iubea pe Brand. El nu se lăsa iubit cu uşurinţă. Dar îl dorea cu o pasiune pe care abia şi o putea stăpâni. La urma urmei, el era soţul ei…

Îşi înfrânse mândria şi întrebă:

— Dacă eu ţi-aş face o ofertă, presupun… că, pentru a-ţi face plăcerea, ai refuza-o.

— Plăcerea?

O grimasă îi aspri trăsăturile, apoi, treptat, se transformă într-un zâmbet reţinut.

— Da, cred că mi-ar face plăcere. Vezi tu, am mai căzut o dată în capcana aceasta. Şi uite cu ce m-am ales.

— Te-ai ales cu Connie. Printre altele.

Zâmbetul dispăru și un mușchi începu să-i pulseze la gât.

— Da. Connie… de existenţa căreia n-am ştiut pentru că mama ei nu a catadicsit să-mi vorbească.

— Ţi-am spus de ce, Brand.

Întinse o mână să-l atingă, dar și-o retrase.

— Chiar tu ai spus că a trecut tot ce-a fost.

Norul auriu căpătă culoarea purpurie, în timp ce Brand se uita la ea fără urmă de căldură în privire. Isabella aştepta ca el să spună ceva dar, văzând că el nu vorbeşte, exclamă furioasă:

— Am înţeles, nu mă poți ierta pentru trecut Presupun că n-am dreptul să te condamn.

— N-ai niciun drept, confirmă el. Și să nu plângi, Isabella. Lacrimile tale nu mă mai păcălesc.

— Nu plâng.

Aproape că ţipa acum.

— Brand, nu vrei să pricepi odată? N-am încercat niciodată să te păcălesc. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Gary…

— Poate că nu. Dar el nu ți-ar fi făcut avansuri dacă tu nu l-ai fi încurajat.

— Ba mi-ar fi făcut. Acesta este adevărul. Oricum, n-are nicio importanţă. Brand, de câte ori trebuie să-ţi spun…

Vocea o se transformă în șoaptă.

— Nu a fost nimeni în afară de tine.

— A fost Connie, spuse ei cu atâta asprime, încât o făcu să tresară. În afară de Gary şi de Felix şi de alţii, pe care ai reuşit să-i ademeneşti, Connie este motivul

pentru care tu şi cu mine nu putem…

Vocea i se frânse şi umbre întunecate îi trecură peste faţă. La început, fu durere, apoi îi văzu cum se luptă să şi-o suprime. Apoi amărăciune şi dorinţa de răzbunare. Apoi dorinţă pură. Dar aceasta fu aproape imediat urmată de o expresie răutăcioasă, care o făcu să-şi încleşteze degetele în poală. Nu voia să-l lase să vadă cât de lipsită de apărare era în faţa furiei lui. Probabil că asta i-ar face plăcere. Şi se trădase destul.

Dădu să se ridice în picioare, dar Brand întinse mâna şi o apăsă pe umăr să rămână pe loc.

— N-am terminat, spuse el.

— Nu?

Se scutură indignată de atingerea lui, dar hotărî să rămână. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să încheie această conversaţie. Era mai bine s-o încheie acum.

— Şi ce alte crime ai în plan să-mi atribui?

— Nu este vorba despre crime. Doar despre judecată, Cred că o laşi pe Connie să privească prea mult la televizor şi de aceea are coşmaruri.

Isabella simţi o arsură în spatele ochilor, cum îndrăznea bărbatul acesta arogant, care-i era soţ cu numele, dar nu şi în realitate, să critice felul în care o creştea pe fiica ei?

— Atunci te înşeli. Connie nu are coşmaruri mai multe decât alţi copii, spuse ea cu răceală, apoi nu se putu abţine să nu adauge: Episodul de aseară a fost o întâmplare rară, dar oportună.

Brand nu-i luă în seamă înţepătura.

— Şi vrei să cred că televizorul n-are niciun amestec în treaba asta? Afli cât de mult se uită la televizor prin

telepatie?

Isabella încremeni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eşti plecată de-acasă în mai multe seri pe săptămână. Cum poţi să-i asiguri supravegherea necesară?

Era oare posibil pa sângele să fiarbă? Pentru că al ei era gata să dea în foc.

— Brand, îmi dau seama că insişti să dovedeşti că sunt un părinte iresponsabil, dar felul în care este îngrijită Connie când sunt la lucru este treaba mea. Există condiţii absolut…

Se opri, amintindu-şi de Edwina şi de prăjiturile ei, apoi continuă pe un ton hotărât:

— Edwina are mare grijă de Connie. La fel şi eu. În plus, dacă vrei să ştii, abia de curând mi-am permis să-i cumpăr un televizor.

Trăsăturile lui Brand deveniră mai puţin rigide, iar ea se grăbi să profite de acest avantaj.

— Fiindcă tot veni vorba, am de făcut aprovizionarea pentru o petrecere mâine seară. Pot să o las pe Connie cu tine, sau o chem pe Edwina?

Brand se întinse ca o pisică mare şi periculoasă, care se pregăteşte să-şi atace prada.

— Poţi să o laşi cu mine dacă chiar ai de pregătit o petrecere. Dar mă tem că va trebui să renunţi. Mâine seară soseşte mama mea.

— Oh! Ce păcat că n-o să fiu aici să o întâmpin, răspunse Isabella pe un ton dulce, străduindu-se să-şi ţină în frâu mâinile care voiau să zgârie o anumită faţă. Nici nu intră în discuţie să renunţ, bineînţeles. Dar nu-ţi

face griji. Cu siguranţă voi fi aici când mama ta o să se trezească dimineaţă.

Sprâncenele lui Brand se împreunară. Pe neaşteptate, se aplecă spre ea şi-i prinse bărbia între degete.

— Cum adică nu intră în discuţie să renunţi? Mama ţine foarte mult să te vadă… dintr-un motiv pe care numai ea îl cunoaşte. Şi cum tu eşti e musafir în casa mea…

Un musafir în casa lui? Asta era ea? O, da. Bineînţeles.

— Poate că sunt musafir, dar nu sunt prizonier.

Vorbi cu greutate, pentru că degetele lui îi strângeau colţurile gurii.

— Am totuşi o afacere de care trebuie să mă ocup, Brand. Nu-mi pot permite să capăt reputaţia că nu sunt de încredere. Cum ai fi reacţionat dacă aş fi renunţat să mă ocup de petrecerea ta?

El îşi îngustă pleoapele dar, spre uimirea ei, buzele lui schiţară un fel de zâmbet. Sau era numai o grimasă. Nu putea fi sigură. El lăsă mâna jos şi o aşeză pe genunchiul ei.

— Nu mi-ar fi plăcut, recunoscu el. Aş fi fost foarte furios. Şi nu ai mai fi avut ocazia să mă duci cu vorba a doua oară.

Isabella îşi dori ca el să ia mâna de pe genunchele ei. Căldura ei îi trimitea tot felul de mesaje erotice în trup.

— Exact asta încercam să-ţi explic, spuse ea, încercând să nu-şi trădeze emoţiile.

Brand îşi răsfiră palma pe ţesătura pantalonilor ei. Avea impresia ca el ştia exact ce efect avea asupra ei şi că se distra enorm pe socoteala ei.

— Aşa că înţelegi, spuse ea cu un fel de disperare în

voce. Nu pot să renunţ.

— Bine. Am înţeles.

Încetă să o mai mângâie şi se ridică brusc pe picioare.

— Câte contracte mai ai angajate?

— Nici unul până săptămâna viitoare. Mama ta o să plece până atunci, nu? Aşa că, de mâine încolo, nu o să-ţi mai încurc programul.

— Hmmm.

Brand nu părea foarte încântat.

— Rămâne de văzut.

Îi întinse mâna.

— Haide, scoală. Poate n-ai observat, dar este aproape întuneric. Doamna O'Brien o să servească cina în curând. Nu are rost să o supărăm pentru că am întârziat.

„Şi a cui ar fi vina dacă am întârziat?" se gândi Isabella. Dar nu o spuse cu voce tare. Puse, în schimb, mâna în palma lui unde, în ciuda tuturor problemelor, părea să-i fie locul şi porni împreună cu el pe aleea care ducea către casă.

— Isabella, draga mea! Ce încântare să te revăd! Şi ce inteligent din partea ta să-mi faci o nepoată aşa de frumoasă. Întotdeauna am ştiut că o să fii o mamă minunată. Într-o bună zi.

Isabella clipi. Petrecerea din seara trecută ţinuse până târziu şi încă se lupta să ţină somnul departe de gene. Dar cum putuse să uite de mama lui Brand?

Coborî, împleticindu-se, ultimele două trepte, în timp ce silueta fragilă, îmbrăcată în portocaliu, traversa holul cu paşi maiestuoşi să îi vină în întâmpinare.

Mairead Ryder, care trecuse acum de şaizeci de ani, nu se schimbase prea mult în ultimii cinci ani. Avea acelaşi halou de păr argintiu prins cu agrafe în jurul capului ca un nor de fum, iar pielea ei, care nu părea să fi fost ferită de soare, era doar puţin mai arămie.

— Doamnă Ryder.

Isabella întinse mâinile, pe care Mairead i le cuprinse imediat în palmele ei uscăţive.

— Oh, ce bine îmi pare să te văd. Dar nu aş fi putut să o fac singură pe Connie.

— Hmm.

Mairead se întoarse să arunce o privire către unicul ei fiu, care tocmai îşi făcuse apariţia în hol şi arăta cam plouat.

— Poate că ai dreptate. Dar dacă vorbeşti despre fiul meu, nu pot să spun decât că i-a trebuit cam mult până să-mi dăruiască un nepot. De multe ori m-am gândit că ar avea nevoie de o lovitură zdravănă într-un anume loc.

Un zâmbet îi străluci pe faţă.

— Ştii, întotdeauna m-am gândit că tu eşti cea mai potrivită persoană care ar trebui să aibă grijă ca el să primească tot ceea ce merită.

— O, a avut ea grijă, mormăi Brand. Încă nu mi s-au vindecat rănile.

— Nepoata mea nu este o rană, spuse Mairead. Brand, nu mai face pe nebunul. Dacă ai treabă, atunci du-te şi fă-ţi-o. Du-te şi organizează o şedinţă, ceva.

Isabella se strădui să nu râdă de nedumerirea pe care o citi în ochii lui Brand când acesta se uită înspre mama lui şi spuse îmbufnat că are, într-adevăr, de organizat o

ședință. Îl urmări în timp ce se îndepărta prin hol și se gândi cu admirație că Mairead Ryder era, probabil, singura femeie din lume care îi putea spune lui Brand ce să facă și căreia el îi dădea ascultare.

— Hai să luăm împreună micul dejun, spuse Mairead. Vreau să-mi povestești tot ce s-a întâmplat.

Cel puțin, se gândi Isabella cu amărăciune, soacra ei nu o certase, încă, pentru că îi ascunsese existența nepoatei ei timp de cinci ani. Dar Mairead era omul care cântărea bine lucrurile înainte de a da sentințe irevocabile.

— Trebuie s-o văd pe Connie mai întâi, începu ea. Încă nu s-a sculat…

— Te înșeli. Te-ai culcat târziu azi-noapte din cauza petrecerii, nu-i așa? Connie s-a trezit de câteva ore bune. Veronica i-a servit micul dejun, iar acum este în bucătărie, o ajută pe doamna O'Brien să spele vasele.

— Oh, spuse Isabella.

Se simți puțin ca și Cenușăreasa în dimineața de după bal. Numai că ea muncise, nu dansase, iar prințul ei nu prea era încântător. Al ei urma să apară la ușă cu o pereche de cizme de zbor, în loc de pantoful de bal.

Mairead o studie cu atenție.

— Nu-ți face griji. O să-l dăm noi două pe brazdă.

Isabella fu din nou impresionată de capacitatea soacrei ei de a citi gândurile, dar nu se putea imagina îmblânzindu-l pe Brand. Deși… poate era posibil. Simți cum se aprinde de față în timp ce o urma pe Mairead în sufrageria luminoasă, însorită, cu perdelele galbene și mobilier confortabil, Isabella simți mirosul plăcut al cafelei și se gândi că merită, totuși, să te scoli de

dimineaţă.

— Ei, şi-acum, spuse Mairead, aşezându-se la masă şi turnându-şi suc de portocale dintr-o cană mare, aflată la îndemână, spune-mi ce ţi-a făcut fiul meu de ai fugit cu singura mea nepoată.

Mairead fusese întotdeauna foarte directă. Isabella se crispă.

— El… mm… nu a făcut nimic. Adică…

Se opri şi încercă din răsputeri să facă puţină ordine în gândurile ei răvăşite.

— Am înţeles, spuse Mairead cu seninătate. Nu este treaba mea, nu-i aşa?

Zâmbi.

— Asta nu a fost niciodată o piedică pentru mine.

Zâmbetul ei era contagios şi Isabella se însenină.

— Nu încerc să spun că nu te priveşte. De fapt, Connie este o parte şi din viaţa ta. Dar, ştii… Brand şi cu mine am avut… o divergenţă de păreri…

— Ştiu asta, draga mea. Brand nu este ca tatăl lui. Este un bărbat puternic, muncitor, dar care nu prea are multă răbdare şi are atâtea principii încât viaţa alături de el este foarte grea pentru noi, muritorii de rând. Ai încălcat câteva reguli, nu-i aşa, Isabella?

Isabella izbucni într-un râs amar.

— Cred că le-am încălcat pe toate, mărturisi ea.

Mairead dădu din cap.

— Şi eu la fel. Bine, şi-acum spune-mi de ce ai crezut necesar să-l părăseşti pe fiul meu? Preţioasele lui principii cuprind, cu siguranţă, responsabilitatea creşterii unui copil.

— Ştiu. Nu a fost vina lui Brand. De fapt, vreau să

spun că el nu a ştiut de copil,

— Dar a ştiut că l-ai părăsit. Trebuie să fi observat asta. De ce nu a avut bunul simţ să te aducă înapoi?

— Nu prea mă voia înapoi, spuse Isabella, frământând între degete şervetul galben, imaculat. Şi… cred că ţi-a spus că i-am scris o scrisoare din Edmonton ca să-l anunţ că eram bine… că nu aveam nevoie de ajutorul lui…

— Hmmm. Dar aveai nevoie de el, nu-i aşa?

Ochii ei irlandezi străluceau.

— Da, aveam nevoie. Dar, ştii, trebuia să învăţ să stau pe propriile mele picioare.

Lăsă ceaşca de cafea pe masă şi să aplecă înspre Mairead.

— Doamnă Ryder, îmi pare rău, îmi pare rău că tu şi Brand aţi pierdut primii ani ai lui Connie. La vremea aceea, am crezut că lucrul cel mai bun era să stau departe de voi. Dar acum nu mai sunt sigură…

Își lăsă ochii în jos, temându-se să se uite la femeia mai vârstnică din faţa ei.

— Poate am greşit că am fugit. Cred că Brand mă disprețuiește pentru asta.

— Suferă, confirmă Mairead întristată. Nu te poţi aştepta la altceva. Dar sunt sigură că are şi el o parte de vină.

Vocea ei se îmblânzi.

— Ştii care este partea cea mai bună din toată aiureala asta?

Isabella scutură din cap.

— Este că acum o aveam pe Connie. Este un copil minunat, Isabella. Ai făcut o treabă bună.

Isabella simţi un fior de alarmă. Mairead nu avusese intenţia s-o tulbure, ştia asta, dar acel „o avem pe Connie” nu putea să vină decât de la Brand. Iar Brand nu o avea pe Connie. El era tatăl ei, dar ea, Isabella, era cea care urma să aibă grijă de Connie şi să o crească.

Zâmbi încurcată către Mairead, care era ocupată să ungă o felie de pâine cu unt.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Dar Connie a venit pe cale naturală.

— Nu fi modestă. Nu ţi se potriveşte. Ascultă…

Mairead muşcă din felia de pâine şi, după o scurtă pauză, reluă cu un ton hotărât:

— În primul rând, n-are rost să te socoteşti vinovată pentru ceea ce a fost. Da, cred că ai greșit când ai fugit. Dar fiul meu este uneori greu de suportat, ştiu bine. Iar tu erai îngrozitor de tânără. Mult prea tânără pentru a fi căsătorită. Brandond ar fi trebuit să se gândească mai bine.

— Nu prea a avut de ales, oftă Isabella. Ştii, principiile acelea. Eu i-am forţat mâna.

— Da, mi-a spus cum s-a întâmplat. Bineînţeles că era şocat pe atunci. Pierduse o soţie cu numai șase zile înainte şi s-a trezit cu tine în pat. Dar tot cred că ar fi trebuit să aştepte.

Mairead aruncă o privire scurtă peste masă.

— Mi-a spus că erai o şmecheră mică, dar nu a avut încotro.

Isabella zâmbi cu amărăciune.

— Avea dreptate. Numai că atunci când m-am aruncat de gâtul lui a fost un impuls de moment. Nu am plănuit să mă culc cu el, dar după ce s-a întâmplat,

m-am gândit să mă folosesc de asta. Este adevărat că eu i-am cerut să se însoare cu mine. Da, m-am agăţat de gâtul lui. Deşi alt bărbat ar fi refuzat să plătească pentru neatenţia lui. Nu însă şi Brand.

Îşi coborî privirea în farfurie şi răsuci un alt colţ al şervetului.

— Doamnă Ryder… cred că a fost un şoc şi pentru tine să vezi că fiul tău pleacă în luna de miere cu o femeie şi se întoarce cu alta.

— Am supravieţuit, spuse Mairead. Mary era drăguţă în felul ei, dar era prea moale pentru Brandon. Nu avea rezistenţa necesară. El i-ar fi făcut viaţa iad fără să aibă intenţia.

— O, dar o iubea atât de mult. În noaptea aceea… când m-a cules pe mine… avea mâinile rănite pentru că… încercase să sape după ea, cred. Deşi nu mi-a povestit niciodată ce s-a întâmplat.

— Mi-a povestit mie, spuse Mairead. A fost o prostie, dacă vrei să ştii.

— Nu era locul cel mai potrivit pentru ascensiuni în acea perioadă a anului, aprobă Isabella. Peste tot erau afişate avertismente şi l-am auzit pe tatăl meu când le-a spus să meargă pe cărări sigure. Dar accidentul a avut loc mai târziu, pe un alt munte, aşa că probabil, uitaseră, sau poate nu au înţeles ce le-a spus. Brand nu vorbeşte prea bine spaniola.

— Şi-aşa n-ar fi ascultat. Tinerii cred întotdeauna că sunt nemuritori. Biata Mary s-a înşelat.

Mairead scutură din cap.

— Brandon mi-a spus că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ar fi continuat drumul în direcţia în care porniseră,

dar Mary s-a plâns că este obosită, aşa că s-au întors.

Atenţia Isabellei fu atrasă de doi bâtlani care se îndreptau înspre mlaştină.

— Şi atunci când am văzut-o eu se plângea că este obosită, murmură ea.

— Nu mă miră. Mary îi spunea lui Brandon că îi place să urce pe munte dar, după părerea mea, ideea ei despre urcat pe munte însemna o plimbare scurtă în jurul unui heleşteu. Sau poate urcatul scărilor într-un magazin.

Bâtlanii dispărură în depărtare, Isabella pufni în râs, apoi se simţi vinovată, pentru că Mary era moartă.

— Poate că voia să-i fie pe plac lui Brand, sugeră ea.

— Hmm. Voia ca el să creadă că încearcă să-i fie pe plac, în orice caz. Nu spun că nu-l iubea. Dar nu era potrivită pentru el. Oricum…

Mairead bău ultima înghițitură de suc.

— Poate că așa a fost să fie. Oricât ar fi încercat de tare, Brandon n-ar fi reuşit s-o facă fericită. Ştiu asta. Sunt mama lui. Era greu de stăpânit și când era mic. De-a dreptul imposibil, după ce a murit tatăl lui. Avea numai paisprezece ani când s-a întâmplat asta.

— Da. Brand mi-a spus că avionul tatălui lui s-a prăbușit în timpul unui zbor de salvare. Dar cred că asta l-a făcut să-și dorească și mai tare să fie pilot.

— Să dorească? Să se încăpăţâneze, vrei să spui.

Mairead gesticulă cu o felie de pâine spre Isabella.

— În orice caz. Tu eşti foarte potrivită pentru el. Eşti destul de tare ca să-i răspunzi cu aceeași monedă. Ești mult mai potrivită pentru el decât Mary, draga mea. Mi-am dat seama de asta de cum te-am văzut. Singura

problemă a fost că nu ai avut timp să te maturizezi.

— Ştiu, fu de acord Isabella. Iar acum, când sper că m-am maturizat, este prea târziu.

— Aiurea. Încă eşti căsătorită cu el, nu-i aşa? Nu a încercat niciodată să divorţeze de tine şi asta înseamnă ceva. În plus, eşti mama copilului lui.

— Dar exact asta nu-mi poate ierta, gemu Isabella.

— Aiurea, repetă Mairead. Dă-i puţin timp. Eu văd că îl iubeşti, chiar dacă el nu vede.

Isabella rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Ei, haide. Eu nu sunt oarbă, draga mea. Sare în ochi la fel ca ridicolele urechi Ryder.

O, Doamne, nu! Isabella îşi înfundă faţa în palme. Oare se vedea aşa de tare? Respiră cu greu. Şi dacă era aşa, ea cum de nu-şi dăduse seama?

„O, Brand! îşi apăsă ochii cu palmele. Încăpăţânatul, dragul meu Brand. Singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. De ce a trebuit ca minunata şi înţeleapta ta mamă să mă facă să văd ceea ce ar fi trebuit să văd şi singură? Fiindcă are dreptate. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Şi eu, care încercam să mă conving că s-a sfârşit! Cum de-am putut să fiu aşa de proastă? Cum de-am putut să cred, fie şi numai pentru o clipă, că Felix ar putea să-ţi ia locul în inima mea?"

Isabella îşi ridică fruntea şi în clipa aceea ceaţa nehotărârii ei se risipi, iar ea înţelese că adevărul nu mai putea fi ascuns.

— Da, îi spuse ea lui Mairead cu voce nesigură. Da, este adevărat că îl iubesc. Dar… o, doamnă Ryder, lui nu-i pasă…

— Hm. Poate că nu te iubeşte. Dar cred că-şi va da seama, cu timpul.

Mairead făcu o pauză să toarne cafea dintr-un vas aburind, apoi întrebă:

— Am înţeles că te duci acasă la sfârşitul săptămânii viitoare?

— Da.

— Bine. Să nu te răzgândești.

Zâmbi conspirativ.

— Brandon şi-a dorit întotdeauna să aibă ceea ce i s-a spus că nu poate avea. Întotdeauna se zbate să capete ceea ce-i este interzis. Cred că îi place provocarea. Aşa că nu-ţi pierde curajul, draga mea. EL.

Se ridică, foşnindu-şi compleul de mătase.

— Tu poţi să citeşti ziarele şi să-ţi termini cafeaua. Eu mă duc să consolidez relaţia cu nepoata mea şi să-i dau doamnei O'Brien șansa să își termine treaba.

Isabella încuviinţă pe tăcute şi o privi pe soacra ei cum dispare ca un nor luminat de soarele în amurg. Ziua păru mai întunecată şi mai rece după plecarea ei.

Isabella rămase la masă, dar nu ca să citească ziarele, ci să încerce cu disperare să-şi limpezească emoţiile.

Îl iubea pe Brand. El o dorea, dar o respingea fiindcă o dispreţuia. Dumnezeule, avea nevoie de tot curajul ei să poată trece de săptămâna următoare. Mai departe nici nu voia să se gândească. Nu încă. Avea să se gândească şi să ia o hotărâre mai târziu.

Mairead rămase la Marshlands până duminică seara, fermecând-o pe Isabella şi pe Connie cu veselia şi cu înţelepciunea ei şi punându-l la punct pe Brand ori de

câte ori acesta încerca să facă pe stăpânul casei.

— Sunt prea bătrână ca să primesc ordine de la propriul meu fiu, îi spuse ea înţepată într-o zi, când el îi sugerase că ar trebui să doarmă după-masa. În plus, eu şi Connie ne ducem la cumpărături în după-amiaza asta, aşa că nu vreau să aud prelegeri nici despre faptul că mereu copiii ar trebui să se odihnească după ce mănâncă. Ce ştiţi voi despre copii?

Uitându-se încruntat la Isabella, Brand murmură că ar fi ştiut mai multe decât i s-ar fi dat ocazia dar că, în orice caz, învăţa. Repede.

Odată cu plecarea lui Mairead la casa ei din Okanagan, viaţa la Marshlands începu să-și intre în făgaşul ei normal. În timpul zilei, Connie mergea la grădiniță, iar Isabella încerca să-și pună actele la punct, își nota mesajele de pe robot, citea, explora grădina și, în general, avea grijă să nu-i stea în cale Veronicăi.

În privinţa aceasta, nu se schimbase nimic. Veronica era agasată de prezenţa Isabellei în casă şi nu făcea niciun secret din asta, în afară de cazul în care Brand era de faţă. Dar conducea treburile casei cu o eficienţă înspăimântătoare, iar Isabella era nevoită să-i admire devotamentul faţă de cel pentru care lucra.

În fiecare zi, Brand venea acasă la patru și jumătate fix, lua cina împreună cu fiica şi cu soţia lui şi-şi petrecea restul serii povestindu-i fiicei lui aventuri cu piloţi, sau inventând jocuri pe care Connie le câştiga în mod invariabil.

Până în seara după care urmau să plece de la Marshlands, evitase să rămână singur cu Isabella.

Vântul bătuse cu putere toată ziua, dar către seară se

înteţise şi mai tare, făcând streşinile să zăngăne şi aducând rafale de ploaie în ferestre. Isabella stătea în pat, dar nu reuşea să adoarmă. Avea inima strânsă pentru că, deşi hotărâse să-şi vadă de viaţa ei, ştia că o să ducă dorul acestei case cu care începuse să se obişnuiască. Şi, da, avea să-i fie foarte dor *de* Brand. Ar fi vrut să-i fie dor de Felix. Dar Brand îi intrase în sânge şi nu reuşise niciodată să-l scoată de-acolo în ultimii şase ani, îi era grozav de teamă că n-o să-i poată scoate niciodată.

O nouă rafală de ploaie izbi fereastra. Ştiind că n-o să poată adormi multă vreme, Isabella se dădu jos din pat, îşi puse pe umeri un halat de casă albastru şi coborî încet treptele către bucătărie. Dacă tot nu putea să doarmă, cel puţin să-şi facă o ceaşcă de ceai.

Constată că uitase să-şi ia papucii abia când simţi sub tălpi răceala podelei de lemn. Dar, când vru să se întoarcă, auzi voci. Aruncă o privire la ceasul pe care uitase să şi-l dea jos de la mână. Era două dimineaţa. După toate aparenţele, nu era singura din casă care nu putea să doarmă.

— Îmi pare rău, Brand, dar trebuie să înţelegi că asta mă pune într-o poziţie imposibilă.

Era vocea Veronicăi, dură şi insistentă.

— Nu înţeleg nimic.

Isabella se opri cu mâna pe clanţă.

O secundă mai târziu, se trase înapoi. Uşa se deschise brusc şi Veronica ieşi afară din bucătărie ca o furtună. Era îmbrăcată într-o rochie verde de catifea, care îi accentua paloarea feţei. Ochii îi străluceau într-un fel cam ciudat.

— Nu îmi retrag cererea de demisie, îi aruncă ea lui Brand peste umăr, după care porni înţepată pe hol.

Capitolul 10

Isabella se dezlipi de perete şi se opri în pragul bucătăriei, prea uimită ca să se poată mişca.

Brand mormăi un şir de cuvinte în care expresia „femeie tâmpită şi nebună” era predominantă. Într-un târziu, îşi ridică privirea şi o văzu pe Isabella încremenită în prag.

— Isabella!

Faţa îi era răvăşită la fel ca noaptea de afară şi ochii lui îi măsurară halatul albastru cu o privire aproape insultătoare, de parcă putea vedea prin el trupul stăpânit de dorinţă. Silueta lui îmbrăcată în blugi şi într-un tricou negru era un afrodisiac care-i făcea sângele să fiarbă în vene.

— Tragi cu urechea pe la uşi, Isabella? o întrebă el, după ce o măsură cu privirea din cap până în picioare. Ar fi trebuit să mă aştept.

— Am coborât să-mi fac un ceai, spuse ea, ridicând bărbia cu dispreţ. Ce este, Brand? Sclava Veronica s-a răzvrătit? Ar fi cazul să aduci lanţurile şi biciul.

— Dacă o să vreau să le folosesc, tu o să fii prima care o să afli, zise el, luptându-se să-şi ţină furia în frâu.

Nu vorbea serios. Nu era în firea lui să facă lucruri de genul acesta. Dar se părea că răbdarea îi fusese pusă la încercare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou, de data asta cu mai puţină acreală.

— S-a întâmplat că, datorită ţie, Veronica vrea să-şi dea demisia.

— Datorită mie? Dar…

— Nu are rost să faci pe nevinovata cu mine. A spus că-şi dă demisia din cauza ta. Înseamnă că ai făcut tu ceva s-o scoţi din sărite.

— Da, aprobă Isabella. Am făcut greşeala de a exista.

Brand băgă mâinile în buzunare de parcă încerca să şi le stăpânească.

— Da, asta este o problemă, spuse el. Dar este problema mea, nu a Veronicăi.

Isabella îşi ascunse mâinile la spate, ca să nu atace cu ele, întrebându-se de ce oare bărbaţii în general şi acesta în particular erau așa de orbi.

— Veronica spera să se mărite cu tine, spuse ea cu calmul care-i mai rămăsese.

— Nu fi ridicolă. Veronica este… a fost… menajera mea. A știut de la bun început că sunt căsătorit.

— Numai cu numele.

— Nu. În ochii legii. Asta mă scoate din discuţie.

Brand îşi înfundă mâinile mai adânc în buzunare şi o ţintui cu o privire atât de insistentă, încât trebui să facă un efort să nu se dea un pas înapoi.

— Cred că-ţi dai seama, spuse el, schimbând pe neaşteptate subiectul, că asta înseamnă că va trebui să rămâi la Marshlands. Cel puţin pentru o vreme.

Isabella făcu ochii mari. El stătea cu picioarele depărtate şi cu maxilarul încleștat, exact așa cum îşi imaginase ea că ar sta stăpânul unei corăbii de sclavi

într-o noapte furtunoasă. Şi Dumnezeu, să-l aibă în pază pe sclavul care ar fi încercat să-l înfrunte.

Dar prudenţa nu fusese niciodată calitatea ei cea mai de preţ.

— Nu, spuse ea pe un ton hotărât. Nu pot să rămân, Brand. Eu şi Connie plecăm mâine dimineaţă.

Brand făcu un pas către ea, apoi se răzgândi şi se aşeză pe colţul mesei. Îşi încrucişă braţele şi puse picior peste picior.

— Nu poţi, spuse el. Veronica şi-a dat demisia. Am nevoie de o menajeră. Tu eşti soţia mea, aşa cum mi-ai spus-o de mai multe ori. Aşa că, măcar de data asta, în loc să-mi creezi o problemă, poţi să-mi rezolvi una.

„De parcă aş fi un şurub de schimb în maşinăria atât de bine pusă la punct a casei lui", se gândi Isabella uimită. Totuşi, într-un fel, ar fi vrut să rămână. Brand s-ar descurca foarte bine şi fără ea. Dar ar fi plăcut să aibă grijă de casa lui, să se poarte ca şi cum n-ar fi soţia lui numai cu numele…

Nu. Nu trebuia nici să se gândească la asta. Brand nu o voia ca soţie. Îi arătase asta cât se poate de clar.

— Îmi pare rău, Brand, spuse ea încet, dar hotărât. Va trebui să-ţi rezolvi problema într-alt fel.

Când el o privi pe sub sprâncene, ca un taur gata să atace, îi întoarse spatele şi dădu să plece din cameră.

— Rămâi pe loc, îi ceru el.

Isabella se opri, prea speriată ca să-l ignore. Oare chiar credea că are dreptul să-i spună ce să facă? Curiozitatea îi învinse spiritul de conservare şi se întoarse către el, încruntată.

El nu se desprinsese de colţul mesei. Ridică ochii spre

ea şi îi făcu semn cu degetul să vină la el.

— Vino încoace, spuse el, văzând că ea nu se clintește din loc.

Fără să vrea, furioasă pe sine pentru că-i dădea ascultare, Isabella păşi către el. Nu putea să facă altfel. Silueta lui Brand, strălucirea din ochii lui aveau asupra ei o putere la care, oricât ar fi vrut, nu se putea împotrivi.

Se apropie încet, neîncrezător, neştiind prea bine la ce să se aştepte. Când ajunse lângă el, Brand o prinse de talie şi o trase între picioarele lui.

— Vreau să rămâi, spuse el cu voce înăbușită.

Isabella înghiţi în sec, tulburată de această bruscă schimbare de tactică.

— Nu, spuse ea. Nu pot.

În loc să o contrazică, Brand îşi plimba mâinile pe şoldurile ei. Isabella încremeni. El îşi coborî mâinile pe coapsele ei, apoi urcă din nou spre talie, trăgând-o mereu mai aproape, până ce trupul ei ajunse prizonierul coapselor lui tari şi fierbinţi.

— Încetează, Brand, şopti ea. Nu face asta.

— Şi dacă nu încetez?

— Eu…

Tulburarea îi dispăru când îşi ridică privirea şi-i văzu strălucirea victorioasă din ochi. Poate că Brand era cel mai atrăgător bărbat din lume, dar ea nu era atât de uşor de învins.

— Ce ofertă îmi faci, Brand?

Îi desprinse mâinile de trupul ei, să pună capăt asaltului seducător al degetelor lui.

— Posibilitatea de a avea grijă de casa ta… în

schimbul serviciilor tale?

El zâmbi.

— Cred că se poate spune şi aşa.

O prinse de mâini şi i le ţinu pe lângă corp.

Isabella scutură din cap. Trebuia să se dezlipească de el. Dacă nu făcea asta până la urmă avea să se trezească făcând tot ce dorea el.

— Ai spus… ai spus că nici nu intră în discuţie.

— Mmm, încuviinţă el. Dar m-am mai gândit şi…

— Şi ai această mică problemă cu întreţinerea casei. Aşa că te-ai hotărât să fii generos cu favorurile tale, până la găsirea unei soluţii mai convenabile.

Spre enervarea Isabellei, în loc să recunoască sau măcar să nege, Brand începu să râdă.

— Nu este de râs, îi zise ea, îndreptându-şi ţinuta, pentru ca pe urmă să-şi dea seama că ţinuta ei avea slabe şanse să impresioneze.

— Nu, încuviinţă el, devenind imediat serios. Bineînţeles că nu este.

Se aplecă spre ea şi o sărută pe vârful nasului, fapt ce o tulbură şi mai tare.

— Isabella, şopti el, eşti irezistibilă când te uiţi aşa încruntat la mine. N-ar trebui s-o faci. Şi nu poţi să pleci. Nu vreau să pleci.

Oare vorbea serios? Nu, era numai un vicleşug, s-o facă să cedeze. Cu alte cuvinte, o menajeră temporară ar fi o bucăţică bună la pat, de dragul timpurilor trecute.

El îi zâmbi, cu zâmbetul acela larg şi galeş care, cu multă vreme în urmă, îi furase inima. Şi, incredibil, ea deschise gura să accepte.

Dar, din senin, exact la timp, îşi aminti de ultima oară

când fusese singură în bucătărie cu Brand. Atunci el nu-i zâmbise. Faţa lui o condamnase cu răceală. Şi imediat îşi dădu seama că nu putea să accepte ce-i cerea el pentru simplul motiv că el avea un zâmbet în schimbul căruia şi-ar fi dat viaţa. Nu putea. Dar poate că, dacă ar avea timp să se gândească, să înţeleagă ce se întâmpla…

— Eu… o să mă mai gândesc, spuse ea grăbită. Brand, te rog, lasă-mă să plec. Dă-mi timp…

El păru să se întunece, apoi îi dădu drumul din braţe, îndepărtând-o de parcă nici nu-şi dădea seama cum de ajunsese ea în braţele lui.

— Timp? spuse el. Ai avut cinci ani, Isabella. Te mai las până mâine seară.

Ea dădu din cap, întrebându-se dacă nota din vocea lui era durere sau obişnuita lui nerăbdare:

— Bine, până mâine, fu ea de acord.

Se răsuci apoi pe călcâie şi, practic, fugi din bucătărie.

Exact înainte să închidă uşa, aruncă o privire în urma ei şi-i zări faţa. El părea obosit şi frustrat şi, pentru câteva clipe, aproape la fel de tulburat cum fusese ea.

Închise uşa, uitând complet de ceaiul pentru care coborâse şi aşteptându-se ca Brand să smucească uşa şi să-i poruncească să se întoarcă. Dar nicio voce furioasă nu răsună în urma ei pe hol şi, când se opri în capătul scării, nu auzi decât glasul vântului care se tânguia pe la ferestre.

Isabella se înfioră şi urcă în grabă către camera ei. Dar patul ei răvăşit părea atât de rece, încât se lăsă să cadă în fotoliu.

Abia atunci îşi aminti de ceai.

Fir-ar să fie. Își acoperi urechile cu palmele şi se întrebă dacă voia să mai coboare o dată în bucătărie.

Nu. O să stea şi fără ceai. Nu putea risca încă o întâlnire cu Brand. Nu în seara asta. Şi nu voia nici să dea nas în nas cu Veronica la ora două dimineaţa, s-o vadă bântuind prin casă în halatul ei verde.

Isabella mângâie braţul neted al fotoliului. Ciudat lucru. Cei mai mulţi oameni îşi depuneau cererea d demisie dimineaţa, nu la miezul nopţii, echipaţi în halate de casă. Oare ce punea Veronica la cale? Şi de ce o găsise cu Brand în bucătărie?

Nu avea niciun sens. Mai ales că Veronica era îndrăgostită de slujba ei cel puţin în aceeaşi măsură în care era îndrăgostită de Brand. Asta presupunând că îl iubea pe Brand, care era o partidă cât se poate de atrăgătoare. Dragostea nu făcea obligatoriu parte din ecuaţie… deşi, probabil, făcea.

Biata Veronica. Pentru prima oară, Isabella simţi o anume simpatie pentru atât de eficienta doamnă Dubois.

Ea înțelegea cel mai bine.

Gândurile îi fură întrerupte de un sunet care nu era de la vânt. Se ridică brusc în picioare. Oare Connie plângea în camera de alături? Se duse grăbită să cerceteze.

Dar Connie dormea dusă, strângând cu un braţ hipopotamul ei, iar cu celălalt un elefant roz pe care i-l dăruise Brand. Isabella se aplecă asupra fiicei ei, inspirând mirosul şamponului din flori de măr din părul ei. Zâmbi, cu ochii la respiraţia liniştită a lui Connie, la genele dese care-i umbreau obrazul, şi avu impresia că

o greutate uriaşă i se luase de pe umeri. O greutate pe care părea s-o simtă tot timpul.

Ştia ce anume o apăsa. Gândul că fiica ei n-o să-i mai aparţină niciodată numai ei. De acum încolo, Brand, care era tatăl ei, avea să fie mereu o parte din viaţa ei. În alte împrejurări, s-ar fi bucurat. Dar nu şi acum. Oftând, Isabella se desprinse de pătuţ şi porni înapoi spre camera ei.

Suspinul se auzea mai tare acum. Se încruntă şi deschise uşa dinspre coridor. Da, cineva era cu siguranţă nefericit. Veronica. Ea trebuia să fie. Doamna O`Brien nu rămânea niciodată peste noapte.

Isabella ezită. Nu era treaba ei. Veronica nici nu putea s-o sufere. Pe de altă parte, dacă menajera putea fi convinsă să nu plece, ea, Isabella, ar fi absolvită de obligaţia de a rămâne la Marshlands. Asta ar fi o soluţie ideală pentru toate problemele lor. Nici nu mai trebuia să stea pe gânduri.

Strângându-şi halatul mai bine în jurul corpului, Isabella porni în direcţia de unde venea suspinul cu pas hotărât, ca un soldat pornit la luptă.

— Veronica? strigă ea la uşa menajerei. Veronica, pot să intru?

Casa se scufundă brusc în tăcere. Până şi vântul se opri pentru o clipă. Apoi o voce înăbuşită întrebă:

— Cine este? Ce vrei?

— Sunt eu, Isabella. Doamna Ryder. Pot să te ajut cu ceva?

Niciun răspuns. Isabella ezită, întrebându-se dacă era bine să mai bată o dată, dar uşa se deschise brusc.

— Ce vrei? repetă Veronica.

— Am… am auzit zgomot şi m-am gândit că aş putea să te ajut.

Isabella făcu eforturi să nu caşte ochii mari.

Veronica, de obicei atât de elegantă şi de pusă la punct, arăta de parcă ieşise dintr-o ladă de gunoi, nu din pat. Părul scurt, roşcat, îi stătea ridicat în sus ca nişte ţepi de arici, machiajul i se întinsese pe faţă şi-i înroşise ochii, iar halatul de catifea arăta de parcă fusese călcat în picioare. Totuşi, nu avea urme de lacrimi pe faţă.

Probabil că nu plânsese. Poate că suspinul nu fusese decât… suspin. Sau o descărcare violentă.

— Cum ai putea *tu* să mă ajuţi, doamnă Sanchez? repetă Veronica fără urmă de politeţe.

— Sunt doamna Ryder. Pot să intru? Aş vrea să stau de vorbă cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Dacă este vorba despre hotărârea mea de a demisiona…

— Despre asta este vorba. Brand nu este foarte uşor de suportat, dar niciunul dintre noi nu vrea să te piardă, doamnă Dubois.

Nu era tocmai adevărul, dar spera să dea rezultate.

Recăpătându-şi cât de cât stăpânirea de sine, Veronica încercă să-şi netezească părul.

— Nu am de ales, spuse ea cu răceală.

Vântul azvârli o nouă rafală de ploaie în ferestre.

— Eu cred că ai. Te rog, mă laşi să intru? Aş efori să stau de vorbă cu tine.

— Mda, bine.

Recăpătându-şi oarecum atitudinea ei binecunoscută acum, că se simţea rugată, Veronica se dădu la o parte şi o lăsă să treacă.

— Ai o cameră foarte drăguţă.

Isabella abordase primul subiect de conversaţie care-i venise mai la îndemână.

— Pot să stau jos?

Veronica înălţă din umeri.

— Cum doreşti.

Deloc încurajator, gândi Isabella. Veronica nu avea de gând să-i facă misiunea mai uşoară. În încercarea de a recăpăta controlul asupra situaţiei, traversă încăperea şi se aşeză pe singurul scaun din încăpere, tapiţat cu verde. Pereţii camerei erau tot verzi. La fel şi cuvertura de pe pat. Întreaga încăpere avea un aer de eficienţă verde, rece şi practică. Ce interesant cum încăperile împrumută personalitatea celor ce locuiesc în ele, reflectă Isabella, în timp ce Veronica se aşeză pe marginea patului, punând picior peste picior.

— De ce… ai plâns? întrebă Isabella.

Veronica nu plânsese, dar nu putea s-o întrebe de ce scosese zgomotele alea. Ciudate.

Menajera nu-i răspunse direct.

— Îmi place slujba mea, doamnă Sanchez. M-ar deranja foarte tare să renunţ la ea.

— Sunt doamna Ryder. Sau Isabella, dacă vrei. Atunci de ce ai renunţat?

— Pentru că în casa asta nu este loc pentru două stăpâne.

Veronica pufni şi făcu o grimasă de dispreţ.

Nu era vorba despre o inimă frântă aici, decise Isabella uşurată. Zgomotele pe care le auzise izvorâseră mai degrabă din furie decât din suferinţă.

— Ştiu că nu încerci să dai un anumit sens spuselor

tale, spuse ea.

Veronica ezită preţ de o secundă.

— Bineînţeles că nu. Am mai mult respect pentru mine decât crezi. Soţul tău este căsătorit, doamnă Ryder.

— Da, am observat.

Isabella simţi o pornire copilărească să pună mai mult sarcasm în replica ei, dar se răzgândi şi spuse:

— Nu este nevoie să pleci din serviciul domnului Ryder din pricina mea. Dacă îţi place slujba pe care o ai, de ce nu o păstrezi? Eu şi Connie plecăm mâine, după cum cred că ştii deja.

— Da. Dar, după spusele doamnei Ryder, cealaltă, o să vă întoarceţi. Nu îmi plac copiii şi nu cred că există vreo perspectivă permanentă aici, pentru mine.

Ce fel de perspectivă? se întrebă Isabella. Se muşcă de buză să-şi ascundă un zâmbet. După toate aparenţele, Mairead trăsese câteva sfori. Putea să aibă încredere în soacra ei.

— Mmm. Înţeleg.

O studie pe Veronica printre gene. Pe faţa ei se vedeau mai multe riduri decât ar fi crezut. Riduri care, până în seara aceea, fuseseră mereu acoperite de machiaj.

Vântul şuieră în streşini.

— Ai sperat să te căsătoreşti cu Brand? întrebă Isabella. Acesta este motivul pentru care ai coborât după el în bucătărie?

Veronica izbucni într-un hohot de râs neconvingător.

— Ai o imaginaţie foarte bogată, doamnă Ryder.

— Da? Mă bucur. Pentru că nu este uşor să fii

îndrăgostită de Brand.

Veronica nu căuta compasiune. Ridică din umeri cu aroganţă şi spuse:

— Asta nu mă priveşte pe mine, doamnă Ryder.

— Nu, confirmă Isabella. Desigur că nu. Aşa că, vrei să rămâi menajera soţului meu? Cel puţin până angajează pe altcineva?

Veronica îşi pironi ochii pe colecţia ei de creme şi loţiuni.

— Mă tem că nu pot.

— De ce nu?

— Asta e treaba mea, doamnă Ryder.

— Da. Cred că ai dreptate.

Isabella se ridică în picioare.

— Deci nu vrei să te răzgândeşti.

Ştia că nu voia. Dar ocazia de a refuza din nou avea să-i satisfacă mândria Veronicăi. Isabella se simţea generoasă. În inima ei, se bucura că Veronica nu voia să rămână. Era cât se poate de limpede ce încercase să facă în bucătărie în seara aceea şi, dacă rămânea, nu se ştie ce se putea întâmpla. Într-o seară, Brand ar putea hotărî că menajera lui era indisponibilă. Şi cine ar fi putut să-l condamne?

— Îmi pare rău că nu vrei să te răzgândeşti, spuse ea, ascunzându-şi adevăratele sentimente sub un zâmbet indulgent, de stăpână a casei. Dar îţi respect decizia. Noapte bună, Veronica. Ne vedem mâine dimineaţă.

Veronica nu răspunse, dar când se întoarse să plece, Isabella văzu cu coada ochiului o schimbare pe faţa ei. Cu o clipă în urmă, expresia ei era calmă şi puţin dispreţuitoare. În clipa următoare, era vânătă de furie.

Isabella grăbi pasul şi ieşi pe coridor.

Nu se grăbise suficient de tare. Când se întoarse să închidă uşa, un tub de ruj o lovi peste faţă. Tresări, îşi duse mâna la obraz şi porni furioasă înspre dormitorul ei. Dar abia apucase să facă un pas când auzi în spatele ei o voce furioasă şi o pereche de braţe puternice o prinseră de talie. Se zbătu să-şi dezlipească spatele de trupul solid al bărbatului, un trup pe care îl cunoştea prea bine, deşi în clipa aceea nu putea să-l vadă.

— Brand! exclamă Isabella. Ce faci? Dă-mi drumul imediat.

Drept răspuns, el o strânse şi mai tare şi o trase de lângă uşa de la dormitor. O secundă mai târziu, un borcan de cremă de noapte urmă traiectoria rujului.

— Te ţin departe de câmpul de luptă, spuse Brand.

Fără să-i dea drumul, ţipă:

— Veronica? Ce naiba se întâmplă? Ai înnebunit?

Un tub de pastă de dinţi trecu foarte aproape de nasul lui, dar după aceea nu mai urmă niciun proiectil.

Brand îi dădu drumul Isabellei şi, cu prudenţă, se apropie de uşă. Zărind faţa lividă a menajerei lui, întrebă încă o dată:

— Ai înnebunit?

Isabella aruncă o privire peste umărul lui. Veronica stătea în mijlocul camerei, aruncând scântei din ochii albaştri. La început, nu spuse nimic, dar, când deschise gura, Brand îi acoperi urechile Isabellei.

Pentru câteva secunde, stătură toţi trei încremeniţi acolo, după care Brand îi ceru Isabellei „să-l aştepte” şi păşi furios în dormitorul Veronicăi. Când Isabella vru să intre după ei, Brand mormăi scurt şi îi închise uşa în

nas.

Se gândi să-i nesocotească ordinul, dar până la urmă rămase pe loc. Să izbucnească Veronica în felul acesta… Atâta furie şi patimă ascunse sub gheaţă… Isabella se rezemă de perete şi aşteptă.

Peste câteva minute, încă încruntat, Brand ieşi din camera Veronicăi şi închise uşa în spatele lui.

— Ce a însemnat asta? întrebă el. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie!

— Nu încerca să mă tragi la răspundere, i-o reteză ea. Am încercat să o conving să rămână.

— Zici că asta ai încercat? Presupun că nu ai reuşit.

— Nu, n-am reuşit.

— Bine. Pentru că nu am nevoie de alte complicaţii în viaţa mea. Am şi aşa destule.

Îşi înclină, agresiv, capul spre ea.

— Sper să ţii minte asta.

Isabella îi ură „noapte bună" şi îi întoarse spatele.

— Stai puţin. Nu am terminat.

Brand o apucă de umeri şi o trase înapoi.

— Dar eu am terminat, spuse Isabella.

Apoi curiozitatea învinse şi întrebă încruntată:

— Ce i-ai făcut Veronicăi? Pare că s-a liniştit.

— Nu am strâns-o de gât, dacă la asta te-ai gândit.

— Arăţi de parcă ai avea chef să ne strângi de gât pe amândouă.

Spre uimirea ei, trăsăturile lui Brand se destinseră şi el începu să râdă.

— Mi-a trecut prin cap, trebuie să recunosc. Dar nu e cazul să-ţi faci griji. I-am oferit doamnei Dubois o rentă generoasă în schimbul anilor petrecuţi în serviciul meu.

Se pare că asta a îmblânzit-o.

— Oh! exclamă Isabella. Ai mituit-o în interesul păcii.

— Nu, spuse Brand, i-am oferit o recompensă. Şi acum, dacă o să-ţi vezi de treaba ta, am putea apuca să dormim puţin cu toţii. Veronica nu mi-a făcut niciodată probleme până să vii tu.

Scutură din cap, ca un bărbat nedumerit de toanele femeilor.

O rafală de ploaie se năpusti în fereastra de lângă ei şi Brand văzu mâinile Isabellei care păreau că se pregătesc să-l lovească peste faţă. Ea mai încercase asta, cu multă vreme în urmă.

Îi despărţeau doar câţiva centimetri. Dacă ridica mâna, dacă o mângâia pe ceafă, ea ar veni la el, chiar dacă era atât de indignată. Putea să vadă asta în ochii ei. Dar nu avea de gând să o ademenească. Era mai bine s-o lase să se frământe, să ardă de dorinţă, aşa cum se întâmplase cu el, înainte să-şi învingă pornirile şi să coboare în bucătărie, unde îl abordase Veronica. Poate că o asemenea noapte o s-o ajute să hotărască şi să rămână cu el în condiţiile stabilite de el.

Era numai o soluţie temporară, dar trebuia să se dea rezultate. În aceste ultime zile nu reuşise să se gândească decât la soluţii temporare. Pentru asta trebuia să-i mulţumească Isabellei Sanchez.

Nu ridică mâna, n-o atinse şi n-o sărută pe buzele întredeschise, deşi ar fi vrut foarte mult. În schimb, îi spuse:

— Noapte bună, Isabella. Somn uşor.

Şi o lăsă să stea acolo, rezemată de perete, cu mâna încleştată de gulerul halatului.

Isabella privi în urma lui, cuprinsă de o adâncă dezolare. Apoi scutură din cap a neputinţă şi se întoarse în dormitorul ei.

Rămase toată noaptea trează, ascultând zgomotul ploii.

Către dimineaţă furtuna se potolise. Şi Isabella luase o hotărâre.

Nu putea să rămână la Marshlands. Brand n-o iubea. Ce văzuse în ochii lui seara trecută nu era dragoste. Era conştiinţa puterii pe care o avea dintotdeauna de a-i topi inima. Şi nu voia decât o înţelegere temporară. Aşa că, de ce să prelungească agonia? Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta demult, dinainte de scena cu Veronica. Dar prezenţa fizică a lui Brand avea darul de a distorsiona realitatea, transformând-o într-o jucărie în mâinile lui.

El plecase deja la lucru înainte ca ea şi Connie să coboare pentru micul dejun, aşa că ciugulise putină pâine prăjită, băuse două ceşti de ceai şi o trimisese pe Connie sus din nou, să se spele pe dinţi. După aceea, ridicase receptorul şi formase un număr de telefon.

— Da? răspunse răstit vocea lui Brand de la celălalt capăt al firului.

Isabella inspiră adânc.

— Eu sunt, Brand. Şi este mâine. M-am gândit la ce ai spus tu şi trebuie să-ţi spun… îmi pare rău, dar nu pot să-ţi rezolv problema. Plec azi acasă împreună cu Connie, aşa cum am plănuit…

Brand scoase o exclamaţie de frustrare.

— Să nu te mişti de-acolo. Ai fost de acord să aştepţi

până diseară…

— Nu. Tu mi-ai dat termen până astă-seară. Dar se pare că nu mi-a trebuit atâta timp.

Auzi un zgomot, de parcă cineva dăduse cu pumnul în masă.

— Să nu te mişti de-acolo până nu vin eu. Am câteva întâlniri pe care nu pot să le amân, dar după aceea…

— Nu, spuse Isabella. Brand, nu are rost să mai stau. Nu înţelegi că dacă…

El n-o aşteptă să termine ce avea de spus. Îl auzi mormăind ceva despre sexul femeiesc înainte să-i trântească receptorul în nas.

Isabella oftă şi se duse să termine de împachetat.

În timp ce urca scara se întâlni cu Veronica, care căra două geamantane şi o geantă de umăr. Se salutară din cap şi trecură mai departe fără să vorbească. Fosta menajeră arăta extrem de calmă şi de stăpână pe sine, iar zâmbetul mulţumit de pe faţa ei o făcu pe Isabella să creadă că „renta generoasă” a lui Brand trebuie să fi fost cu adevărat generoasă.

Înainte de prânz, ea şi Connie ajunseseră deja la apartamentul lor din Point Grey.

— Sfârşit de pagină, sfârşit de capitol, murmură Isabela în faţa unei chiuvete pline cu vase. Acum nu mai trebuia decât să termine cartea.

Avea senzaţia că lucrul acesta nu va fi chiar aşa de uşor pe cât suna.

În seara aceea, după ce Connie era deja în pat, Isabella se duse la dulapul ei şi scoase o cutie roşie, veche. Înăuntrul ei se afla brăţara de argint pe care

Brand i-o dăruise cu atâţia ani în urmă, singurul dar pe care îl primise vreodată de la el în afară de verigheta de căsătorie. Ultima oară o purtase în noaptea în care îl părăsise.

Rămase o vreme privind la modelul ei delicat, trecându-şi degetele peste argintul fin. Apoi o puse la loc în cutie. Dar, înainte să închidă capacul, se opri, o luă din nou şi şi-o puse la mână.

— O, Brand, şopti ea aşezându-se în fotoliul ei uzat, după care aprinse televizorul şi luă în mână o bluză la care avea ceva de cusut. O, Brand, ce ne-am făcut unul altuia?

Nu desluşea imaginile de pe ecranul televizorului. Gândul ei era prea ocupat să-şi amintească râsul lui Brand, vocea lui ispititoare care-i spunea că vrea ca ea să rămână. Dar cum ar fi putut să rămână? Oare asta însemna că el o vedea ca pe o nimfă pe care putea s-o arunce la gunoi odată ce nevoile lui fizice erau împlinite? Nu. Nu, acesta nu era bărbatul cu care se măritase ea. Bărbatul acela nu făcea promisiuni pe care avea de gând să le încalce şi dacă spunea că voia ca ea să rămână…

Îşi rezemă capul de spătarul fotoliului. Poate că avea nevoie de ea să-i aibă grijă de casă. Dar nu-i spusese nici măcar o singură dată că o iubea. Pentru că n-o iubea. Brand nu ar fi iubit niciodată o femeie în care nu avea încredere.

Concentrată, dar fără să vadă, cusu o gaură care nu exista la bluză.

Când auzi bătaia din uşă, sări în picioare şi se înţepă la degete.

Brand? Nu, Brand îi închisese telefonul în nas. Nu exista niciun motiv ca inima să-i bată nebuneşte în timp ce se îndrepta către uşă să vadă cine este.

Absolut niciun motiv. Pentru că, după ce trase zăvorul şi întredeschise uşa, cel ce stătea în prag, zâmbind, nu era Brand.

Era Felix.

Isabella făcu un pas înapoi.

— Felix! Ce… ce cauţi aici?

Încercă să zâmbească şi ea, dar nu reuşi decât să schiţeze o grimasă lipsită de entuziasm.

— Mi-a fost dor de tine, Belle. Compania îmi datora câteva zile libere, aşa că m-am gândit să le întrebuinţez într-un scop bun.

O prinse de braţ şi, înainte ca ea să protesteze, îi depuse un sărut umed pe gura întredeschisă a nedumerire.

— Încetează, Felix.

Înghiţi în sec şi se şterse la gură cu dosul palmei.

Felix se încruntă şi o împinse, cu mai puţină blândeţe, în casă.

— De ce? La naiba, Belle, vreau să mă însor cu tine. Ştii asta.

Isabella îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. S-ar fi simţit mai puţin vulnerabilă dacă el stătea jos.

— Da. Da, ştiu.

Se aşeză şi ea pe marginea canapelei şi se uită neliniştită la el.

— Îţi sunt recunoscătoare, Felix, şi sunt onorată, dar…

— Dar ai de gând să rămâi cu ticălosul acela cu care

ești măritată?

Vocea lui Felix, de obicei puțin nazală, se ridică enervant, în timp ce inspira adânc aer în piept.

Ea observă că părul lui era puțin mai grizonat decât ultima oară când îl văzuse. Gura părea înfiptă între obrajii moi și părea mai degrabă furios decât îngrijorat. Pentru prima oară de când îl cunoștea se întreba dacă nu cumva graba lui Felix de a se însura nu însemna mai degrabă nevoia de a găsi o supraveghetoare pentru cei trei copii ai lui, obraznici și scăpați de sub control, decât afecțiune pentru o femeie care era cu optsprezece ani mai tânără decât el.

— Nu, răspunse ea. Nu am de gând să rămân cu Brand. Nu pot…

— Atunci, pentru Dumnezeu, Belle, nu mai sta pe gânduri și dă divorț. Ai spus că vrei să-l mai vezi încă o dată doar ca să fii sigură. Și, după toate aparențele, l-ai văzut și nu merge. Așa că, de ce nu-l dai uitării? Am nevoie de tine. Nu știi asta?

Ba da, știa, dar nu era așa de ușor să-l uite pe Brand.

— Felix, începu ea. Eu…

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Isabella încremeni. Alt vizitator? Unul care nu avea nicio milă de degetele lui, după cum bătea.

Se duse să deschidă din nou ușa cu sentimentul că seara aceasta nu era reală, că totul se întâmpla într-un vis. Aștepta să se trezească dintr-un moment într-altul.

— Cine e? întrebă ea, dorindu-și să nu mai aibă încă o surpriză.

— Vecinul tău, obsedat sexual, răspunse o voce aspră de dincolo de ușă.

Isabella închise ochii.

— O, tu eşti, Brand.

Trase zăvorul şi-l lăsă să între. Spre uimirea ei, vocea îi suna destul de calm.

— Mulţumesc.

Buza lui Brand se curbă într-un zâmbet sarcastic.

— Mă bucur să constat că nu ţi-ai pierdut simţul ospitalităţii, doamnă…

Se opri de parcă primise un pumn în stomac.

Felix se ridică încet, încruntat, din fotoliu.

Urmând direcţia în care privea Brand, Isabella văzu la ce se încrunta şi gemu. Abia acum observă că Felix avea în colţul gurii o urmă de ruj. Era rujul ei.

Capitolul 11

Ochii lui Brand îl măsurară pe bărbatul celălalt şi tresăriră zărind pata de culoare de pe gura lui Felix. Muzica de la televizor, care până atunci fusese lentă şi plăcută, se dezlănţui în timp ce un cowboy călare pe un cal alb galopă nebuneşte pe ecran, o ridică pe eroină în şa alături de el, apoi dispăru în apusul de un roşu bolnăvicios.

„Perfect, se gândi Isabella. Cu puţin noroc, Brand o să dispară în apusul de soare cu cadavrul lui Felix aruncat în şa, în loc de cadavrul meu.”

— Îmi pare rău, Brand, se auzi spunând. Connie s-a dus deja la culcare.

— N-am venit s-o văd pe Connie spuse el cu ochii ţintă la Felix. Am venit să te văd pe tine.

— Oh!

Isabella îi simţi încordarea din voce şi-i măsură silueta înaltă, îmbrăcată în pantaloni de purtare şi un pulover gri cu un fel de dorinţă şi încordare.

— Eu… ţi-am lăsat un bilet după ce am vorbit la telefon. L-am lăsat pe masa ta de lucru. Nu l-ai găsit?

— Ba da.

Continuă cu ochii ţintă la Felix:

— Presupun că el este prietenul tău.

După tonul folosit, părea că vorbise despre un şarpe de casă.

— Da, spuse Isabella. Felix, el este Brand. Ăăă… fostul meu soţ.

Văzând privirea pe care i-o aruncă Brand, îi veni să intre în pământ. Dacă Felix era un şarpe, ea se afla mult mai jos pe scara regnului animal.

— Bună seara, zise Brand, făcând o plecăciune exagerată. După câte înţeleg, vrei să te însori cu soţia mea.

Cerule mare! Isabella se forţă să rămână nemişcată, să nu fugă din încăpere ca un iepure speriat. Felix se umfla deja ca o broască, iar Brand îi sugera un uliu care dă târcoale prăzii.

— Da, spuse Felix, păstrându-şi calmul. Sper că Belle îmi va face această onoare.

— *Belle.*

Brand reuşi să rostească diminutivul în aşa fel, încât să sune obscen.

— Aşa îi spun eu.

Felix îşi umflă pieptul, părând încântat de sine.

Brand schiţă o grimasă şi se întoarse către Isabella.

— Pretendentul tău este un bărbat cu multă imaginaţie, rosti el tărăgănat. Pe el îl înţeleg, desigur, dar nu crezi că este puţin cam bătrân pentru tine, *Belle?*

— Ia ascultă…

Felix adoptă o atitudine beligerantă.

— Aş vrea să ştii…

— Nu, spuse Brand. *Eu* aş vrea să ştii că Isabella încă este soţia mea şi, prin urmare, este responsabilitatea *mea…*

— Eu nu sunt responsabilitatea ta, îl întrerupse Isabelle enervată. Sunt femeie în toată firea şi îmi, port singură de grijă.

Pentru o clipă, Brand păru dezorientat. Pe urmă, începu să râdă încet şi spuse:

— Ai dreptate. Mai uit câteodată.

Când Brand se întoarse din nou către Felix, Isabella văzu în ochii lui o sclipire pe care o mai văzuse o singură dată şi, când îi văzu pumnul încordându-se lângă coapsă, ştiu că era timpul să intervină.

— Felix, spuse ea. Îmi pare rău. E foarte drăguţ din partea ta că ai venit şi mă bucur să te văd din nou, dar… ştii, relaţia noastră nu poate să continue. Ştiu că am spus că o să mă mai gândesc, dar atunci nu mi-am dat seama…

— Vrei să spui că ţi-e frică de bărbatul acesta din Neanderthal. Asta este, nu-i aşa?

Cuvintele ironice ale lui Felix o luară prin surprindere.

— Să-ţi spun ceva, doamnă…

— Nu e nevoie, interveni Brand. Nu este deloc speriată. Deşi ar trebui să fie. Şi acum, domnule prieten, cred că ar trebui să faci ce-ţi spune doamna şi să pleci.

— Ce? S-o las singură cu tine? în niciun caz n-o să plec. Nu poţi…

— Ba poate, spuse Isabella, amintindu-şi cât se poate de bine scena în care Gary trecuse forţat prin uşa fostului lor apartament. Ar fi mai bine să pleci, Felix, îmi pare sincer rău. Sper foarte tare că o să găseşti pe cineva., cineva care…

Căuta cuvinte potrivite pentru a-i spune lui Felix că îi dorea fericirea alături de altcineva.

Brand făcu un pas către Felix. Isabella păşi imediat între ei. Nu avea de gând să permită o înfruntare pugilistică în sufrageria ei. După o clipă, oftă uşurată. Felix ezitase puţin, apoi ridicase din umeri şi spusese pe un ton dezagreabil:

— E-n ordine. Dacă asta vrei, Belle, o să te las cu acest om al peşterilor. Annie Belinda o să fie bucuroasă că mă întorc la ea.

După această replică, trecu pe lângă Brand, deschise uşa şi o trânti în urma lui atât de tare, încât fotografiile de la nunta celor cinci surori ale ei erau gata să cadă de pe perete.

— Annie Belinda? murmură ea, privind în urma lui. Annie Belinda!

Deci Felix avusese mereu o femeie de rezervă? Poate pentru cazul în care prima lui alegere dădea greş?

— Se întâlnea cu Annie Belinda, spuse ea cu voce tare, încă prea şocată pentru a gândi limpede. Era secretara domnului Brownson-Wings…

— Iar tu, o întrerupse Brand pe un ton acru, te întâlneşti cu mine. Nu ai găsit şi tu unul mai bun, Belle?

Din televizor se auzi o împuşcătură. Isabella tresări. De ce trebuia mereu să respire adânc în prezenţa lui Brand?

Când se întoarse către el, avea deja un răspuns. Brand arăta grozav. Cu puloverul lui de lână cenuşie întins pe piept şi cu linia coapselor modelată de pantalonii negri, cu o croială perfectă, el ar fi putut fi un zeu păgân coborât din Olimp să creeze încurcături pe pământ. Ochii lui, întunecaţi şi febrili, erau la fel de misterioşi.

Dar căldura care emana dinspre el aparţinea unui muritor.

— Unul mai bun? întrebă ea.

— Decât ţapul ăsta bătrân.

— Are doar patruzeci şi unu de ani. Şi nu este ţap.

Isabella îşi umezi buzele.

— Brand, ce cauţi aici? Ţi-am scris în bilet…

— Ai scris că nu te vezi în rolul de stăpână temporară la Marshlands.

— Da. Adică nu. Nu, nu mă văd,

— Înţeleg. Aşa că ai hotărât să termini ce ai început cu Felix?

Vorbise de parcă ar fi avut, pe neaşteptate, un nod în gât.

— Nu am început niciodată nimic cu Felix.

Isabella se îndepărtă de el şi căută să se sprijine de un scaun. Începu să vorbească puţin cam prea repede.

— El… Felix… a fost clientul meu în Edmonton. Lucrează la o companie petrolieră şi l-am cunoscut prin intermediul familiei Brownson-Wings. Pe urmă, am

aprovizionat o petrecere pentru el şi i-am cunoscut copiii. Este văduv. Copiii sunt foarte neastâmpăraţi, dar eu am reuşit să-i stăpânesc şi să-i opresc că intre în bucătărie. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Felix a observat asta şi a început să mă invite la el acasă. Copiii lui mă plac, spunea el. Pe urmă, a început să mă scoată în oraş. Dar când m-a întrebat dacă pot să obţin divorţul şi să mă căsătoresc cu el, eu… adică… nu mi-a venit să cred. Ne cunoşteam prea puţin…

Brand făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— Din câte îmi amintesc, asta nu te-a reţinut atunci când te-ai măritat cu mine.

Brand se aşeză pe canapea şi îi făcu semn către scaunul de care se sprijinea.

— Stai jos.

Isabella se desprinse cu prudenţă de spătar şi se aşeză.

— Deci, spuse Brand pe un ton inexpresiv, vă cunoaşteţi prea puţin. Presupun că asta n-ar trebui să mă surprindă.

Isabella se încruntă.

— De ce nu?

— Păi fiindcă asta nu este o noutate. După câte se pare, încă ai obiceiul să săruţi străini.

— O!

Avu senzaţia că primise o lovitură sub centură. Nu avu aer să răspundă, aşa că închise ochii şi, după un timp, senzaţia dispăru. Când deschise ochii, fu copleşită de senzaţia bruscă de *déjà vu.*

— Nu eu l-am sărutat pe Felix, spuse ea. El m-a sărutat pe mine.

Îşi încleştă degetele pe braţele fotoliului, pentru a nu fi tentată să se repeadă la Brand și să-l sfâșie.

— Vechea poveste, nu-i aşa? Tu mă ignori, mă tratezi de parcă aş exista numai atunci când îţi convine ţie şi, când altcineva se uită la mine, te porţi de parcă aş fi vinovată de cea mai înaltă trădare.

— Se uită la tine? Îţi cunosc rujul foarte bine, ai uitat? Are gust de…

Brand tăcu şi-şi trecu mâna peste ochi.

— Isabella, nu sunt prost, încheie el pe un ton mai puţin tăios.

— Ştiu.

Se ridică brusc în picioare. Nu mai putea suporta liniştită acuzaţiile nedrepte.

— Brand, ți-am spus. Felix m-a sărutat pe mine, nu eu pe el. Şi m-a cerut de nevastă, nu mi-a cerut să-i fiu menajeră care mai are și alte atribuții.

Scutură din cap.

— În orice caz nu văd de ce îţi pasă. Doar nu mă iubeşti. Nu m-ai iubit niciodată.

Faţa lui Brand încremeni. Doar ochii îi erau vii şi, pentru o clipă, avu impresia că vede o licărire de îndoială… şi ceva în plus, dar nu ştia ce este.

— Nu te-am iubit? întrebă el.

Isabella puse mâinile în șolduri.

— De ce ai venit aici?

Vorbise atât de încet încât abia îşi auzise singură vocea.

Brand lăsă să treacă mult timp până să răspundă.

— Am citit biletul tău, spuse el în cele din urmă, fără să se uite la ea, ci fixând cu privirea un punct de

deasupra capul ei. M-a pus pe gânduri.

— Pe gânduri? în legătură cu ce?

— În legătură cu noi. Cu mine şi cu tine, Isabella. Şi cu Connie.

— Ce este cu Connie?

Isabella trecu imediat în. Defensivă.

— Vreau ca ea să trăiască alături de mine.

— Nu! Nu vreau…

— Aşteaptă.

Brand ridică mâna, s-o oprească. Trăsăturile feţei îi erau încă sculptate în granit, dar ea avea impresia că el făcea eforturi să le menţină astfel.

— Am constatat, de asemenea, că există şi alte lucruri pe care le vreau. În afară de Connie… le vreau atât de tare, încât aproape nu mai pot să dorm noaptea.

Brand îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă de parcă discuta despre lista de cumpărături de la piaţă.

— Nu ai fost de acord cu un aranjament temporar şi nu pot să te condamn foarte tare. Când ţi-am propus asta, nu gândeam prea limpede. Nu prea reuşesc să gândesc limpede în prezenţa ta.

Zâmbi oblic şi-şi trecu degetele peste faţa unei perne.

— Dar tu eşti soţia mea, Isabella. Din câte mi s-a părut, nici tu nu mă găseşti demn de refuzat şi am ajuns la concluzia că, dacă ai găsit o cale să-ţi păstrezi trupul acela fermecător numai pentru soţul tău, ţi-aş cere să vii în patul meu. Pentru totdeauna.

Isabella îşi răsuci verigheta pe deget. Încremenise. Nu se simţea în stare să reacţioneze. Brand spusese că avea de gând s-o cheme înapoi. Dar venise aici şi o găsise cu Felix…

Nu avea nicio importanţă, dar trebuia să ştie.

— Şi acum? întrebă ea. Ce vrei de la mine acum, Brand?

Răspunsul lui veni cu întârziere.

— Presupun, spuse el pe un ton cât se poate de neutru, că nimic nu s-a schimbat în mod radical. Încă te vreau.

Isabella îl cercetă cu privirea. Curiozitatea luă locul letargiei cu care se proteja vorbea serios? Aşa se părea, deşi, după cum vorbise părea că o dorea împotriva voinţei lui. Şi-n ochii lui citea cea mai ciudată combinaţie de dorinţă şi disperare care o văzuse vreodată.

În clipa aceea îşi dădu seama că bărbatul aşezat pe canapea îi devenise la fel de străin ca în noaptea aceea de demult. Îi cercetă maxilarul încleştat, trupul înalt, ţinuta lejeră. Putea el să rostească în realitate cuvintele pe care îşi imaginase că le auzise de pe buzele lui? Oare o invitase cu adevărat în patul lui?

Nu. Nu putea, nu voia să creadă.

— Ce-ai spus? întrebă ea cu voce nesigură.

— Am spus că te vreau înapoi în patul meu. Vorbesc despre o căsnicie, Isabella. O căsnicie adevărată. Nu despre o joacă, aşa cum a fost înainte.

Vocea îi era inexpresivă, dar sub cuvinte ea detecta o notă de stânjeneală sau poate de furie. De parcă vorbea fiindcă îl obligase cineva s-o facă.

Isabella scutură neîncrezător din cap. Nu avusese halucinaţii. Îşi aţinti privirea, dar nu pe faţa lui Brand, ci pe părul lui des care-i cădea pe frunte. Atitudinea lui nu era rece, ca de obicei, dar era ere două ori mai

atrăgătoare.

Ştia că trebuia să-i dea un răspuns. Dar îl văzu cum pune picior peste picior, cu indiferență de parcă o invitase la o plimbare în oraş.

În cele din urmă, ea nu reuşi decât să exclame:

— Oh!

— „Oh” nu este tocmai un răspuns, spuse el.

Din televizor se auzi un hohot de râs care o scoase pe Isabella din transă. Brand vorbea serios.

— Nu mi s-a părut că mi-ai pus o întrebare, spuse ea, cu ochii ţintă la locul unde se înţepase cu acul.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică privirea. Ochii lui o studiau cu atenţie.

— Vreau să spun că nu mă interesează locul temporar vacant din patul tău.

Se strădui să găsească un ton ferm şi cât se poate de clar.

— Am deja o slujbă, mulţumesc.

— Nu îţi cer să renunţi la slujba ta stupidă.

— Nu. Doar la respectul de sine.

— La ce?

Ea văzu cum i se încordează venele la gât.

— Vrei să spui că ţi-ar displăcea să împărţi patul cu mine? Nu am avut deloc impresia asta…

— Nu. Nu îmi displace.

Ea se uită la puloverul cenuşiu mulat pe pieptul lui, îl văzu pulsând în ritmul respiraţiei lui Brand. Pe neaşteptate, se trezi dorind să se aplece şi să-l mângâie.

O, nu, nu i-ar displăcea să facă dragoste cu Brand. Dimpotrivă, îşi dorea asta mai mult decât orice. Dar cu siguranţă Mairead avusese dreptate. El o voia acum

numai fiindcă îl refuzase. Pentru el, ea va rămâne întotdeauna tânăra vicleană cu care se simţise obligat să se însoare într-o ţară străină. Nu o femeie care merita cu adevărat să fie soţia lui. Această onoare îi fusese rezervată numai drăgălaşei şi supusei Mary. Dar acum, când descoperise că nu mai era el cel care alegea, o voia înapoi pe Isabella…

— Isabella? îmi pare rău că îţi întrerup visarea, dar ar fi prea mult dacă ţi-aş cere un răspuns? Sau visai la dragul tău Felix, aflat acum departe?

Ironia lui Brand îi întrerupse şirul gândurilor. Isabella tresări şi-i aruncă o privire rapidă, sperând să vadă un semn că el glumea. Îşi dădu imediat seama că sperase degeaba, aşa că scutură din cap şi se destinse.

— Nu, Brand. Nu pot să mai locuiesc împreună cu tine. Nu în condiţiile de până acum.

— Dar în ce condiţii?

De parcă negociau un preţ, Isabella trase de mâneca puloverului, lungind-o peste degete.

— Încerc să-ţi spun că nu pot să trăiesc alături de un bărbat care… care nu ţine la mine, spuse ea, cu ochii ţintă la o pată de pe pantalonii ei. Care nu mă vrea decât în patul lui…

Brand scutură din cap a nerăbdare.

— Te vreau pentru mai mult decât atât.

— Da, poate ca mamă pentru Connie. Şi poate ca pe cineva care să aibă grijă de casă şi să facă pe gazda.

— Vrei mai mult decât atât? Nu erai aşa de pretenţioasă când ne-am căsătorit.

Se uita la ea de parcă i-ar fi cerut luna de pe cer. Şi, totuşi, mai era ceva… un fel de frustrare şi

nedumerire…

Isabella oftă. Nu însemna nimic. Brand nu ţinea la ea cu adevărat. Nu o plăcea în mod deosebit.

— Nu. Nu vreau mai mult. Dar eram abia un copil când te-ai căsătorit cu mine, Brand. Un copil naiv. Am crezut…

Inspiră adânc.

— Am crezut că te pot face să mă iubeşti.

Poftim. Mărturisise. Lăsase deoparte demnitatea şi mândria. Ridică bărbia sfidător.

Brand se uită la ea, dar ochii îi erau inexpresivi şi ea nu putea spune ce gândea el. După un timp, continuă pe un ton calm, lipsit de emoţii.

— Acum știu că asta n-o să se întâmple niciodată. Pentru că nu mai cred că te pot face să ai încredere în mine. Şi fără încredere… cum ar putea să existe iubire?

— Ce motiv mi-ai dat să am încredere în tine? Vrei totul, nu-i așa, Isabella?

Vocea lui Brand era scăzută, grabă, şi nu-i dădea niciun semn că ea îi ajunsese vreodată la inimă.

Isabella închise ochii să nu vadă dispreţul întipărit, cu siguranţă, de pe faţa lui. Când îi deschisese din nou, Brand se ridicase în picioare şi un cowboy din televizor cânta un cântec despre dragostea lui pierdută. Ca de obicei, trupul lui Brand părea prea mare pentru încăperea strâmtă.

— Da, răspunse ea, păstrându-și vocea calmă cu un efort supraomenesc. Vreau totul, Brand.

— Ei bine, n-o să ai totul, spuse el cât se poate de calm. Îmi ceri prea mult, Isabella.

Ea nu răspunse. Rămase cu privirea aţintită la el. Pe

neaşteptate, el o prinse de încheietura mâinilor.

— Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce schimbată, de parcă i se pusese un nod în gât.

Ea îi urmări privirea şi-l văzu că se uită la brăţara de argint pe care uitase că şi-o pusese la mână.

— Este brăţara pe care mi-ai dat-o tu, spuse ea, înghiţind un nod. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o păstrez, dar…

— De ce nu? Este a ta. Chiar dacă nu valorează nimic.

Vocea lui era acum stăpânită şi doar puţin răguşită.

— Nu pentru asta am păstrat-o. Nu pentru bani.

— Atunci de ce?

Isabella încercă să întoarcă privirea, dar el n-o lăsă. Îi prinse bărbia între degete.

— De ce? De ce, Isabella, ai păstrat oferta mea de pace?

— Poate pentru că voiam pace, sugeră ea.

El scutură din cap.

— Spune-mi adevăratul motiv.

Ea nu voia să-i spună adevăratul motiv. Ar fi însemnat să-i ofere o armă în plus împotriva ei. Şi, pe urmă, era mai mult ca sigură că el ştia răspunsul.

— Nu am purtat-o niciodată până astăzi, răspunse ea evaziv. Îmi pare rău. Poftim, ia-o.

Brand o opri înainte să scoată brăţara de la mână.

— N-o vreau înapoi, spuse el îmbufnat. Ce ce fac eu cu o brăţară?

— Nu ştiu.

Zâmbi cu amărăciune. El o apucase de braţe şi o trăgea să se ridice în picioare.

— Ce… ce faci? Nu vreau…

— Ce nu vrei?

El îşi strecură o mână pe sub puloverul ei şi-i mângâie sânii.

— Pe mine?

— Eu…

Nu putea să spună asta, nu se putea preface că nu-l dorea, când coapsele lui erau lipite de ale ei şi mâinile lui îi mângâiau trupul.

— Ei?

O desprinse de trupul lui şi ea îşi dori s-o ia din nou în braţe.

— Sigur că te doresc, spuse ea. Ai ştiut asta întotdeauna.

— Ca să fiu sincer, frumoasa mea Isabella, n-am fost niciodată sigur de nimic în privinţa ta.

Îi puse o mână pe umeri şi adăugă cu un zâmbet neaşteptat şi tulburător:

— Nu-i nimic. Acum, că am constatat că ne dorim unul pe altul, sunt sigur că vom găsi o soluţie să ne îndeplinim dorinţele.

Tonul lui era ironic, dar degetele lui o mângâiau şi, pentru o clipă, ea se întrebă dacă nu cumva el o dorea mai mult decât lăsa să se vadă.

Chiar dacă era aşa, scutură din cap. Trebuia să refuze.

— Nu, nu cred că putem. Vezi tu, pentru mine tu nu însemni o mâncărime care dispare dacă mă scarpin.

Brand îşi înălţă o sprânceană şi, spre mirarea ei, începu să râdă.

— O mâncărime? Isabella, nu m-am gândit niciodată la tine ca la o mâncărime. Cum ai spus şi tu, mâncărimile dispar. Se pare că nu la fel se întâmplă cu tine.

— Am dispărut şi eu. Timp de cinci ani.

— Este adevărat.

Brand nu mai râdea acum.

— Dar n-ai dispărut niciodată de sub pielea mea.

Ea încercă să se desprindă din braţele lui, dar el o strânse mai tare şi o trase în braţele lui.

Cu buzele lipite de părul ei, Brand şopti:

— Isabella, vreau să-ţi fac mai mult decât să te scarpin. Şi vreau ca tu să faci mai mult pentru mine. Aşa că…

— Nu mă îndoiesc, îl întrerupse ea, înghiţind în sec, încercând să alunge imaginile erotice care-i invadaseră imaginaţia. Dar nu pot, Brand. Nu pot să fac ce vrei tu.

El îşi strecură mâna în părul ei şi îi trase capul pe spate, obligând-o să se uite la el.

— Nu poţi? întrebă el încet. O să vedem.

Îi dădu drumul şi o măsură cu privirea de parcă niciodată n-o văzuse cu adevărat până atunci.

— Bine. Deocamdată o lăsăm aşa. O să te vizitez în curând, s-o văd pe fiica mea, care, în caz că nu te-ai gândit la asta, ar avea enorm de câştigat într-o casă în care să aibă şi mamă şi tată.

O, bineînţeles că asta era. Connie. Cum putea a se gândească măcar pentru o clipă la altceva? Iar el nu avea de gând să se lase învins.

Isabella simţi o înţepătură de teamă.

Brand îi zâmbi scurt şi dădu să plece. Pe urmă se răzgândi şi ea îi văzu trupul aplecându-se spre ea.

— Înainte să plec, poate ar trebui să-ţi las ceva la care să te gândeşti, sugeră el.

— Ce vrei să spui?

Nu avea încredere în strălucirea din ochii lui.
— Asta, răspunse el, luând-o în braţe.
Ea privea în sus la el, cu gura întredeschisă. Brand i-o închise cu un sărut apăsat.
Isabella nici nu încercă să scape. Nu voia să scape. Pentru că, deşi, în inima ei, știa că Brand nu voia decât s-o pedepsească, vechea dorinţă îi invadă trupul, topindu-i voinţa de a rezista. Îi răspunse la sărut, dăruind iubire în schimbul pedepsei, tandreţe în schimbul răzbunării și-n cele din urmă buzele lui se îmblânziră şi-o sărutată cu căldură şi cu tandreţe. Când se desprinse de ea, el scăpă un geamăt uşor.
Ea rămase în mijlocul încăperii, cu respiraţia întretăiată, cu pumnii apăsaţi pe piept, în dreptul inimii. Apoi, ca într-un vis, îl văzu pe Brand pregătindu-se să plece. Traversă camera şi se opri doar o clipă, cu palmele rezemate de tocul uşii. Îşi aplecă fruntea şi, spre mirarea ei, îl văzu izbind cu capul de toc. Dar nu mai spuse nimic. Peste câteva secunde, plecă.
Isabella rămase un timp încremenită ca o statuie de gheaţă, cu ochii la uşă, de parcă Brand ar mai fi stat acolo. Într-un târziu, căldura îi reveni în corp. Îşi duse mâna la buze. Buzele pe care i le atinsese Brand, spunându-i că îi lăsa ceva ia care să se gândească. De parcă ar avut nevoie de ceva să-i amintească de soțul ei. De ce o sărutase? Era nemilos când era vorba de afaceri, ştia asta, dar nu-i stătea în fire să rănească în mod gratuit.
Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se aşeză pe colţul canapelei, unde stătuse Brand. Păstrase căldura trupului lui.

Se întrebă dacă o să plângă, dar nu plânse. Lacrimile refuzau să vină. Oricum, ce sens avea să plângă? Ar fi putut să aleagă să rămână cu Brand şi să păstreze o căsnicie lipsită de dragoste. Dar ea alesese să trăiască la fel ca până acum, fără un partener, dar împreună cu fiica ei, care îi aducea bucurie și dragoste în viaţă. Iar dacă era nevoie să lupte cu Brand pentru Connie, așa cum sugerase el, ei bine, fusese întotdeauna o luptătoare. Va găsi o cale să supravieţuiască.

Isabella întări hotărârea cu o mișcare a capului, după care luă o foarfecă şi se apucă să repare ce stricase la bluză. Când termină, dădu drumul la televizor. Pe ecran, doi tineri se îmbrăţişau cu pasiune pe un covor verde ca jadul. Îi privi pentru o clipă, apoi stinse televizorul și se duse la culcare.

Cearceafurile erau reci şi, în timp ce stătea acolo, aşteptând să se încălzească, întoarse oferta lui Brand pe toate părţile. Avea senzaţia că un disc i se învârtea în cap.

Oare ar trebui, oare ar putea să se răzgândească?

Nu. Luase o hotărâre și nu voia să mai trăiască alături de un bărbat care n-o iubea.

Chiar dacă bărbatul acela era Brandon Ryder.

Capitolul 12

Telefonul începuse să sune. Isabella ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul capului şi se grăbi să răspundă. Când întinse mâna să ridice receptorul, ştiu, instinctiv, că era Brand, aşa că, fără să spună nimic, i dădu receptorul lai Connie.

Nu mai vorbise cu Brand de trei zile, de când refuzase să se mute în casa lui şi nu avea chef să discute cu el. La fel de tulburător era şi felul în care o informare că, peste scurt timp, vor discuta despre Connie.

— Mami! Tati vrea să mă duc din nou la Marshlands la sfârșitul săptămânii. Pot să mă duc? Pot să mă duc, mami?

Connie se întoarse către ea cu ochii strălucind de bucurie.

— Bunica Mairead o să vină şi ea.

Isabella avu o strângere de inimă. Cum ar fi putut să-i spună nu?

— Lasă-mă să vorbesc eu cu tatăl tău, zise ea, luând receptorul din mâna fetei de parcă era o grenadă neexplodată.

— Care este problema? întrebă Brand. Presupun că vrei să vii şi tu. În condiţiile stabilite de tine.

După cum vorbea, părea foarte furios. Şi-l imagina scrâşnind din dinţi.

— Nu, spuse ea, îndepărtând receptorul de ureche. Problema este că nu vreau să vin.

Nu adăugă că nu putea concepe să locuiască din nou aproape de el, în casa care ar fi putut fi căminul ei…

dacă lucrurile ar fi stat altfel. Sau că nu era chiar nerăbdătoare să dea din nou ochii cu Mairead. Avea convingerea că soacra ei i-ar spune că fusese proastă că nu acceptase oferta de căsnicie a lui Brand, bazată pe relaţii sexuale. Fiindcă sexul, va spune Mairead cu siguranţă, poate duce la dragoste. În afară de cazul acesta.

— Ei?

Ea realiză ca prin ceaţă că Brand îi pusese o întrebare.

— Da, răspunse ea. Da, bine. Cred că va putea să vină Connie singură. Acum s-a acomodat la Marshlands şi cu va fi acolo şi mama ta…

— Bine, o întrerupse Brand. Sâmbătă dimineaţă am o şedinţă la prima oră. Aşa că, dacă nu te deranjează prea mult, s-o aduci tu pe Connie.

— Nu, eu…

Tăcu. Nu avea niciun motiv să-l refuze pe Brand. Dar nu voia să se ducă la Marshlands. Nu voia, dacă era să spună adevărul, să dea ochii cu Mairead de data asta. Dar nu avea de gând să spună adevărul.

— Aş putea să mă întâlnesc cu tine undeva, dacă vrei, propuse ea. Poate în parc.

Brand oftă enervat.

— Bine. Dar hai să ne întâlnim la lacuri, în jur de ora zece. O iau pe Connie de-acolo când termin şedinţa. Este mai bine aşa. Sper să găseşti locul fără să te rătăceşti. Bine?

Nu era bine. Locul pe care îl alesese ea era mai aproape, dar îi vorbise de parcă era o zăpăcită care nu îşi putea găsi nici nasturii de la pardesiu. Aşa că fu de

acord cu propunerea lui.

Sâmbătă, cum avea un excelent simţ de orientare, ajunseseră la lacuri la ora zece punct. Brand nu se vedea nicăieri.

Isabella zâmbi la vederea un bâtlan cocoţat în vârful unei sălcii crescută pe insula din mijlocul unuia din lacurile artificiale.

— Uite, mami. Raţe, strigă Connie, alergând către malul apei. Şi… Şi…

— Porumbei, spuse Isabella.

Un stol de păsări se lăsă pe pământ la picioarele lor.

Dar Connie o luase la fugă pe aleea pietruită, în urmărirea unui cârd de raţe. Isabella porni grăbită în urma ei, dorindu-şi o clipă de răgaz în care să se bucure de mireasma proaspătă a primăverii.

— Nu e voie să superi raţele, strigă ea. Connie, uită-te la cascadă.

— Cascadă?

Connie uită pentru o clipă de păsări.

— Uite acolo.

Isabella arătă către pânza de apă cristalină care se revărsa ca părul unei zâne peste un perete de piatră aflat de cealaltă parte a lacului din apropiere.

— O, este drăguţă. Şi uite ce flori drăguţe sunt în iarbă. Ce sunt?

— Şofran. Aşa se numesc.

Văzuse un şofran în iarbă în ziua în care Brand o adusese la prima şi singura casă a lor. Isabella îşi trecu o mână peste ochi. Când lăsă mâna în jos, Connie era deja pe podul de lemn care separa cele două fâşii de apă.

— Ai grijă! strigă Isabella în timp ce fetiţa alerga după un cârd de raţe care se îndreptau către apă. Connie, să nu cazi în…

Intervenise prea târziu. Connie se lansase deja în urmărirea cârdului de raţe care zburase către lac făcând o gălăgie îngrozitoare.

În ultima clipă, Connie îşi aminti că ea nu era raţă şi încercă disperată să se tragă înapoi. Dar nu reuşi să se oprească. Inerţia o împinse pe marginea lacului şi începu să alunece pe pietrele lucioase. Se luptă să-şi păstreze echilibrul şi scoase un ţipăt de spaimă.

Isabella alergă spre ea. Încercă s-o prindă, dar nu reuşi. Spaima pe care nu-şi putea permite s-o lase să se transforme în panică o îngheţă pentru o clipă. Apoi îşi aruncă pantofii din picioare, se aplecă şi întinse mâna după jacheta lui Connie. Pe neaşteptate o mână de bărbat apăru din spatele ei şi o prinse pe Connie de gulerul jachetei. Aceasta rămase suspendată în aer, cu picioarele atârnând deasupra apei.

Isabella încercă să se întoarcă, dar echilibrul ei era deja precar. Închise ochii şi aşteptă ca şocul apei reci să-i taie răsuflarea.

În schimb, simţi o atingere pe gât. Apoi o mână masculină o prinse de talie şi se trezi înapoi pe uscat.

Braţul o strânse cu putere, încurajator, după care proprietarul lui se întoarse către Connie şi rosti:

— Ai grijă ce faci, domnişoară. Ce crezi că o să spună bunica dacă te duc acasă ca pe o pisică murată? În ce te priveşte pe tine, doamnă Ryder…

Brand. Ar fi putut să-şi dea seama.

— Am încercat s-o prind, spuse Isabella, enervată că

începuse să tremure acum, după ce trecuse criza.

— Știu, ai fi reușit dacă nu ți-aș fi luat-o eu înainte.

Isabellei nu-i venea să-și creadă urechilor. Auzise oare o notă de admirație amuzată în vocea care în ultima vreme nu făcuse decât s-o mustre? Și ochii lui… ei bine… aproape zâmbeau.

Deși hotărâse să nu cedeze niciun pas în fața lui Brand, se trezi zâmbind și ea.

— Tati, spuse Connie încruntându-se. Tu nu ai pisică. Și ce înseamnă…

— Ceva ținut în apă multă vreme. Exact cum ai fi arătat tu, dacă nu te-aș fi prins la timp. Acum, ascultă aici, domnișoară Ryder…

Dar Connie nu asculta. Ochii ei mari și negri rămăseseră fixați pe o minge pufoasă cuibărită în buzunarul de la jacheta lui Brand. Când mingea pufoasă începu să se agite și scoase afară un nas cât un nasture, Connie lansă un țipăt de încântare care îl făcu pe un bătrân aproape surd să zâmbească înțelegător și pe însoțitoarea lui să tresară nemulțumită.

— Mi-ai adus un cățel! țipă ea. O, este așa de drăgălaș. Tati, este pentru mine? Chiar e al meu?

Isabella simți cum i se strânge inima și imboldul familiar de a-i da lui Brand un picior în spate. Fiindcă era numai vina lui. Ea voise să-i spună că nu putea accepta un câine de prima oară când subiectul apăruse în discuție. Dar nu făcuse asta pentru că în ziua aceea se întâmplaseră foarte multe lucruri și uitase. Oricum, el ar fi trebuit s-o întrebe…

— Da, este pentru tine, îl auzi ea spunându-i lui Connie. Cu condiția să promiți că altă dată nu mai sari în

lac.

— O, nu mai sar, nu mai sar, îl asigură Connie. Tati, cum îl cheamă?

— Încă nu are nume. Este prea mic.

Brand se aplecă şi puse căţelul jos pe alee.

— Acum tu eşti mama lui, aşa că tu trebuie să-i alegi un nume.

— Pufuleţ, bineînţeles. Pentru că este pufos, spuse Connie.

— Brand, reuşi să intervină Isabella. Brand, trebuie să discutăm despre asta…

— O, mami, să nu spui că nu putem să-l păstrăm. Trebuie să-l păstrăm.

Connie se lăsă în genunchi şi-şi îngropă faţa în blana căţelului.

— Ce-ar fi să te duci să te joci cu el în iarbă? îi sugeră Brand, după ce aruncă o privire scurtă spre faţa hotărâtă a Isabellei. Eu am ceva de discutat cu mama ta.

Connie se uită la Brand cu veneraţie, care îi îngheţă sângele în vene Isabellei. Cum putea să se ia la întrecere cu un tată care aducea căţeluşi în dar, care avea o casă mare, cu o grădină potrivită pentru o prinţesă? Oare Brand îşi dădea seama ce făcea?

Da, bineînţeles. Brand ştia întotdeauna ce face. Era una dintre calităţile lui cele mai enervante. Ridică privirea spre el, tremurând puţin în aerul rece de primăvară, Dar el se uita la Connie, care alerga pe iarbă.

După ce Connie ajunse suficient de departe, Brand se întoarse către Isabella şi întrebă tărăgănat:

— Care este problema, draga mea? După cum arăţi, m-ai toca mărunt, mi-ai pune sare şi ceapă şi ai umple

una dintre excelentele tale plăcinte cu peşte.

— O, nu aş merge atât de departe. Dar aş vrea să-ţi bag puţin minţile în cap.

— Acesta era domeniul meu, remarcă el. Nu poţi să faci tu asta.

— Brand, spuse Isabella pe un ton de avertisment, în timp ce-şi punea în picioare pantofii reci, ar fi trebuit mai întâi să îmi ceri părerea în legătură cu câinele. Îţi dai seama ce-ai făcut?

— Din câte îmi amintesc, zise el, luând-o de braţ şi conducând-o pe pod, tocmai am salvat-o pe fiica mea care era să cadă în lac şi i-am dăruit un câine pe care nu sunt sigur că îl merita.

— Nu contează dacă îl merita sau nu. Nu poate să-l păstreze.

Isabella îşi trase braţul din mâna lui şi se sprijini de balustradă.

— Ba poate. Nu-i strica plăcerea.

— Nu vreau să-i stric plăcerea.

Ezită.

— Dacă vrei să spui că nu sunt corectă şi nu sunt înţelegătoare, greşeşti.

— Ba cam aşa eşti, recunoscu Brand. Spune-mi ce este corect şi de înţeles în faptul că vrei să-i interzici fiicei noastre să aibă un câine pe care şi-l doreşte aşa de mult. Grija pentru un animal o s-o înveţe să-şi asume responsabilităţi.

— Poate. Dar Connie a înţeles întotdeauna că nu poate să aibă tot ce-şi doreşte, Brand. Nu-i faci niciun bine dacă o faci să creadă că poate.

— Sunt de acord. Dar poate, totuşi, să aibă un câine.

De fapt, are deja unul.

— Brand! Nu înţelegi?

Isabella îşi înfipse unghiile în carne prin lâna mănuşilor.

— Am discutat deja cu proprietarul meu. A spus clar: „Fără animale în casă.” În plus, eu sunt ocupată cu afacerile. Nu mă pot ocupa de câine.

— Oh!

Brand se rezemă cu coatele de balustradă.

— Dacă aşa stau lucrurile, pot să întreb cum faci să te ocupi de copil?

Isabella se muşcă de buză. „N-o să bat din picior, îşi zise ea. N-o să bat din picior. Oricum n-aş putea. Sunt îngheţată de tot. Numără până la douăzeci. În engleză. Pe urmă mai numără o dată în spaniolă.” Până sfârşi de numărat, îşi recăpătase controlul.

— Connie este la grădiniţă după-amiaza, îi explică ea încet, clar, de parcă vorbea cu un copil. Seara, dacă sunt plecată, *o* are pe Edwina. Dar nu pot să-i cer Edwinei să aibă grijă şi de un câine.

Văzând că Brand continua să se uite la ea de parcă nu credea niciun cuvânt din ce spunea, adăugă furioasă:

— Ce importanţă are? Oricum nu avem voie să ţinem câini în clădire.

— Există o soluţie foarte simplă la problema asta.

Ochii lui deveniră brusc aprinşi şi duri. De data asta, Isabella ştia exact ce voia el să spună.

— Nu, spuse ea. Nu mă mut la tine.

Îşi îndreptă umerii, încercând să-şi ia curaj, dar o pală de vânt o făcu să tresară.

— Am uitat, zise Brand încet. Tu eşti femeia care vrea

totul.

Isabella înghiţi în sec. Vocea lui, felul în care stătea încordat şi ochii lui, fixând-o cu cinism, toate acestea îi trimiteau un mesaj pe care îl înţelegea foarte bine.

Brand o dorea la fel de mult cum îl dorea ea pe el. Dar nu o plăcea.

— Aşa este, recunoscu ea, străduindu-se să pară calmă. Dar, ca şi Connie, întotdeauna am ştiut că nu trebuie să sper că voi avea totul.

Spre enervarea ei, începu să tremure din nou.

— A, da, Connie.

Brand arăta cu mâna spre fetiţa care alerga prin iarbă cu căţelul, la o distanţă suficient de mare de lac.

— Cred că încerci să-mi spui că va trebui să se mulţumească să aibă un câine numai la sfârşit de săptămână. Deocamdată.

— La sfârşit de săptămână?

— Doamna Crackitt, noua mea menajeră, este îndrăgostită de câini. Ea o să aibă grijă de Pufuleţ. Connie poate să-l viziteze la sfârşit de săptămână.

— Dar nu vreau…

Tăcu. Ce putea să spună? Că nu voia ca fiica ei să petreacă toate sfârşiturile de săptămână la Marshlands, să se obişnuiască în lux? Ca până la urmă să înceapă să urască timpul pe care era nevoită să-l petreacă acasă, cu mama ei?

Răspunsul lui Brand ar fi, ştia prea bine, repetarea aceleiaşi simple soluţii.

Dar soluţia lui numai simplă nu era. Nu putea, nu vorbă să renunţe la independenţa ei pentru privilegiul îndoielnic de a împărţi patul cu soţul ei. Nu dacă nu

putea să aibă inima lui.

— Cred, rosti ea cu voce nesigură, că Connie ar putea veni în vizită la Marshlands o dată pe lună…

Tăcu din nou şi urmări cu privirea un bâtlan care se ridicase dintr-un copac şi zburase în viteză către apa lacului. Când scoase capul la suprafaţă, avea un peşte în cioc.

Isabella aruncă o privire către Brand. Ei îi părea rău de peştele acela. Ei doi aveau multe în comun.

Brand îi observă privirea, dar încă se gândea la fiica lor.

— Cine ar fi crezut? spuse el.

— Ce să creadă?

— Că tânăra aceea neajutorată, care nu era în stare să aibă grijă de un copil, va deveni o mamă încăpăţânată. Ştiai că maternitatea îţi prieşte?

— Crezi?

De ce o privea aşa? Buzele lui zâmbeau, dar ochii erau inexpresivi.

— Da.

Brand se răsuci brusc să se uite la bâtlanul care se întorsese în copacul lui.

— Ce s-a întâmplat cu Judy? Ai văzut-o de când te-ai întors în Vancouver?

O! încerca să schimbe subiectul, deşi nu ea îl alesese.

— Nu, spuse ea. Poţi să crezi sau nu, dar Judy s-a mutat în Calgary împreună cu noul soţ exact cu o săptămână înainte ca eu să mă întorc în Vancouver. Am aflat de la mama ei.

— Ah! Dar presupun că ai şi alte prietene.

Isabella vru să răspundă „numai pe tine”. Dar Brand

nu îi era prieten. Era soţul ei, care o voia pe fiica ei.

— Nu, spuse ea scurt. Nu prea am. Brand, în legătură cu câinele…

— Da. Câinele. Crezi că Connie se va mulţumi să-l viziteze pe Pufuleţ o dată pe lună?

Parcă îi citise gândurile.

Nu, nu se va mulţumi. Dar asta era tot ce putea să facă. Să-l ia naiba. Precis a ştiut exact ce se va întâmpla dacă îi dăruia un câine fiicei ei.

— Va trebui să se mulţumească, spuse ea cu răceală. Şi, Brand, dacă încerci să mi-o iei pe Connie, te asigur că n-o să-ţi meargă.

— Nu?

Se întoarse şi îşi propti piciorul pe balustrada de jos.

— Dar poate n-am avut niciodată intenţia asta.

— Atunci care a fost intenţia ta?

— Am crezut că m-am exprimat destul de clar. Nu o vreau numai pe Connie, Isabella.

El se opri să-şi scuture o frunză de pe mânecă.

— Ştii, şi eu aş vrea să am totul.

Vocea lui era joasă, blândă, periculoasă, iar maxilarul încleştat. Isabella închise ochii, fiindcă şi acum, când el era atât de împietrit şi de dur, simţea dorinţa să-l cuprindă cu braţele pe după gât.

— Tu nu vrei totul, îi zise ea. Tu nu vrei decât un trup cald în patul tău.

Pentru o clipă, buzele lui Brand se strânseră. Apoi, treptat, se întinseră într-un zâmbet uşor.

— Vrei să spui că mai este şi altceva? întrebă el.

Ştia că era şi altceva. Isabella îl studie cu coada ochiului, nedumerită de schimbarea stării lui de spirit.

El privea cum curge apa peste pietre şi se străduia să arate că o ignoră. Dar ea nu se înşelase. Rictusul din colţul gurii era totuşi un zâmbet.

— Da, spuse ea. După părerea mea, mai este şi altceva. Tu ce crezi?

— În cea mai mare parte a timpului încerc să nu mă gândesc.

Isabella ştia că nu era adevărat. Bătălia care se dădea în sufletul lui i se citea pe faţă. Pe neaşteptate, el păru că reuşise să ia o hotărâre.

Se răsuci brusc, o apucă de umeri şi o împinse cu spatele de balustradă. Isabella fu aşa de surprinsă, încât, la început, abia reuşi să clipească. Apoi vocea îi reveni.

— Ce încerci să…

— Ca să zic aşa, încerc să te pun la zid. Isabella, de sâmbătă într-o săptămână, trebuie să particip la o recepţie. Este urmată de cină şi de dans. Vreau să fii partenera mea.

— Parteneră?

Ea făcu ochii mari şi îl privi alarmată. Era o invitaţie făcută într-un impuls de moment sau era următoarea mişcare dintr-o campanie bine pusă la punct?

— Atunci ca soţie, se corectă el cu indiferenţă. Ca membru în consiliu – este o serată de strângere de fonduri pentru Apărarea Sănătăţii Copiilor – trebuie să particip cu soţia mea. Ultima oară când m-am uitat în certificatul de căsătorie era scris numele tău.

— Dar…

— Mă rog, adăugă el ridicând din umeri, dacă nu vrei, pot să o rog pe Veronica să-ţi ţină locul. Am avut o discuţie foarte serioasă în dimineaţa când a plecat. Nu-ţi

poartă pică. Sunt sigur că o să mă ajute bucuroasă.

„Ticălosul!” se gândi Isabella, zărindu-i zâmbetul din colţul gurii, pe care nu făcea niciun efort să şi-l ascundă. Dar el ţinea încă mâinile pe umerii ei şi căldura lor i se revărsa în vene. Brand ştia că ea era cu spatele la zid, chiar dacă acesta era balustrada unui pod, şi că, chiar dacă nu voia să meargă la recepţie, nu va putea suporta gândul ca el să meargă împreună cu Veronica. Se trădase prea tare în seara aceea, la Marshlands.

Nu avea nicio importanţă. Nu putea decât să-l refuze.

Deschise gura să spună nu, în schimb se auzi spunând:

— Bine. O să mă uit în agendă, dar cred că sunt liberă în seara aceea. Dacă trebuie, o să merg cu tine.

Văzând că ochii lui încep să strălucească, adăugă cu nonşalanţă:

— În fond, este pentru o cauză bună.

Brand zâmbi ca pisica din Cheshire.

— O, eu sunt o cauză foarte bună, recunoscu el, desprinzându-şi mâinile de pe umerii ei şi rezemându-se cu spatele de balustrada podului.

— Nu m-am referit la tine! exclamă Isabella.

Văzând că el râde, o căută din ochi pe Connie. O descoperi stând pe o bancă, cu Pufuleţ în braţe.

— Trebuie să plec, anunţă ea. Numai să-mi iau rămas bun de la Connie.

— Nu. Mai întâi îţi iei rămas bun de la mine.

O apucă de mână şi o trase spre el.

— Atunci, la revedere! spuse ea, cu ochii la zâmbetul de pe buzele lui.

Brand scutură din cap.

— Nu aşa. Sărută-mă.

Întinse braţele în lături.

Isabella se încruntă. Acesta nu era Brand pe care îl cunoştea ea. Poruncitor, arogant, dar cu simţul umorului. Ce încerca să-i dovedească? Că ea nu conta pentru el? Deja ştia asta. În orice caz…

— Mă rog, dacă aşa vrei! exclamă ea exasperată.

El era aşa de atrăgător, cu jacheta lui descheiată, care lăsa să i se vadă muşchii de pe piept, încât nu se simţi în stare să-i reziste… să reziste tentaţiei de a mai fi o dată în braţele lui.

Oftă resemnată şi făcu un pas înainte. Cu un oftat de răspuns, sau poate un geamăt de exasperare, el o trase imediat în braţele lui. Ea ridică bărbia şi, înălţându-se pe vârful picioarelor, îl sărută uşor pe obraz.

Se aşteptase… sau sperase ca el să vrea mai mult. Dar se înşelase. El încuviinţă din cap şi îi dădu drumul. Un zâmbet imperceptibil îi tremura în colţul buzelor.

Ea se desprinse de el. Ar fi dat orice să ştie ce gândea el. Când ajunse la capătul podului, se împiedică şi era să cadă.

Brand îi aruncă o privire sardonică.

— Sunt cu ochii pe tine, o asigură el. Şi nu cred că raţele sunt de acord să se ia la întrecere cu tine, dacă ai de gând să faci o porţie de înot.

Isabella se încruntă la el. Oare îşi imagina că ea se împiedicase intenţionat, ca să-i atragă atenţia? Doar pentru că, mai demult, acesta ar fi fost trucul la care ar fi recurs…

El îi adresă un rânjet atât de satisfăcut, încât acesta continuă să o enerveze până ajunse acasă.

Cele două zile de sfârșit de săptămână îi părură atât de lungi și de pustii, încât, când Brand o aduse pe Connie înapoi duminică seara, Isabella se uită la el de parca îi adusese un dar nepreţuit. Într-un fel, aşa şi era.

Spre surprinderea ei, el întoarse capul și își încleștă maxilarul de parcă l-ar fi durut ceva.

— Te dor dinţii? întrebă ea compătimitor.

Brand se uită la ea de parcă i-ar fi spus că are purici.

— I-am promis lui Pufuleţ că o să mă duc să-l vizitez şi săptămâna viitoare, anunţă Connie, fără a da atenţie celor ce se petreceau în jurul ei.

— Da, draga mea?

Isabella îşi reţinu cu greu un suspin.

Brand o cercetă atent, dar nu spuse nimic. Mai stătu câteva clipe, apoi plecă.

Pe măsură ce zilele săptămânii treceau, Connie era tot mai încântată de apropierea sfârşitului de săptămână, iar Isabella, care încerca să-şi ascundă suferinţa, înţelegea că planul lui Brand începea să dea roade. Isabella nu avea inima să-i spună lui Connie că ar trebui să-şi petreacă sfârşitul de săptămână acasă.

Sâmbătă dimineaţă Brand veni s-o ia pe fiica lui, care se agita prin cameră ca o albină într-un boboc de trandafir. Îi dădu Isabellei o cutie şi, fără o vorbă, o luă pe Connie de mână. Refuză să între în casă şi, în mai puţin de un minut, era deja gata de plecare.

Cu paşi obosiţi, Isabella se îndreptă către masa din bucătărie să deschidă cutia.

Înăuntru, învelită în hârtie fină, se afla o rochie foarte frumoasă, de un roşu aprins. Avea poalele lungi şi

ample, mâneci bufante şi un decolteu pronunţat în faţă. Isabella se duse cu ea în dormitor, o; îmbrăcă și se uită în oglindă. Culoarea ei vie o făcea să arate minunat şi să semene cu o dansatoare ţigancă, sălbatică şi exotică. Oare aşa o vedea Brand? Ca pe o desfrânată sălbatică şi nestăpânită, pe care el avea prilejul să o îmblânzească? De când revenise în viaţa lui, Brand se purtase într-un fel ciudat. Nu părea că intenționează să o rănească, nu era felul lui, dar părea că nu ştie exact ce ar dori să facă. Oare rochia aceasta făcea parte din planurile lui?

Făcu o piruetă în faţa oglinzii, admirând felul în care flutura rochia, schimbându-şi culoarea în lumină. Era o rochie cu adevărat frumoasă. Dar putea, se cuvenea s-o accepte? Brand era soţul ei. Fusese de acord să meargă cu el la recepţie şi nu avea nimic elegant de îmbrăcat. Dar…

— Niciun dar, se adresă ea oglinzii, făcând încă o piruetă. Poate că nu poţi avea dragostea lui. Dar acesta nu este un motiv să refuzi o rochie minunată pe care a ales-o special pentru tine. Cel puţin şi-a amintit ce mărime porţi. În plus… înseamnă că vrea să fii frumoasă numai pentru el.

Da. Cu rochia aceasta, totul putea fi posibil…

În seara aceea se duse la culcare cuprinsă de o încântare total diferită de tristeţea pe care o cunoscuse cu o săptămână în urmă. Da, totul era posibil, dacă sperai suficient de tare. Iar ea nu renunţase niciodată complet la speranţă.

În sâmbăta următoare, îmbrăcată în rochie şi cu o garoafă roşie prinsă în păr, Isabella aştepta în salon împreună cu Edwina și cu Connie, când Brand bătu la

uşă.

Se aştepta să-l audă bătând, dar tot tresări.

— Răspund eu, spuse Connie puţin îmbufnată.

Era încă puţin supărată pentru că nu primise permisiunea să-l viziteze pe Pufuleţ la acest sfârşit de săptămână. Isabella încercase să-i explice că doamna Crackitt avea gripă, dar Connie, care încă nu avea destulă încredere în tatăl pe care abia îl cunoscuse, nu prea se lăsase convinsă de această scuză.

În clipa când deschise uşa, Brand o luă în braţe şi o sărută, aşa că trecură câteva secunde până o observă pe Isabella, care se ridicase în picioare şi aştepta lângă canapeaua decolorată.

— Bună, Brand.

Se apleca să-şi ia şalul. Abia când se ridică din nou îi zări fața.

— Ce este? întrebă ea. S-a întâmplat ceva?

Brand scutură din cap şi o puse pe Connie jos.

— Nu, spuse el scurt, făcând-o să tresară. Nu s-a întâmplat nimic. Mergem?

Întinse braţul şi Isabella se apropie încet de el. Când el îi prinse mâna sub cotul lui, Isabella se întrebă dacă soţiile lui Barbă Albastră se vor fi simțit astfel când mergeau pline de teamă şi de încântare, alături de bărbatul care urma să le fie, pentru scurt timp, soţ.

Capitolul 13

Brand o ajută pe Isabella să urce în limuzina care aştepta, apoi urcă şi el. Îi simţea mireasma de păr proaspăt spălat. La naiba, nu avea dreptul să miroasă atât de dulce și de atrăgător când amândoi știau… Nu, nu era adevărat. Habar n-avea ce ştia Isabella şi ce nu. Dar ea îl întrebase dacă s-a întâmplat ceva şi era sigur că ea îşi dădea seama că el o voia aşa de mult încât îi provoca durere. O dorea, ar fi vrut-o chiar aici, pe scaunul moale din limuzină. Ar fi avut chef s-o trântească jos şi să i sfâşie rochia aceea care o făcea să arate ca însăşi încarnarea tentaţiei… cea mai atrăgătoare femeie din lume.

Trebuia să fi fost nebun când îi cumpărase rochia aceea, se gândi Brand încruntat, uitându-se la sandaua ei neagră care se vedea de sub poalele rochiei. Ar fi trebuit să-și dea seama ce efect o să aibă asupra lui. Dar, de fapt, întotdeauna îşi pierduse uzul raţiunii în prezenţa Isabellei… de durere în noaptea când ea îl privise prima oară cu ochii ei frumoşi şi ţesuse în jurul lui pânza aceea ca o capcană care îi schimbase cursul vieţii.

Acum nu mai era îndurerat. Nici pe departe. La naiba, abia îşi mai amintea ce culoare de păr avea Mary, iar emoţia lui cea mai puternică în clipa de faţă era o dorinţă sălbatică… de felul celei pe care n-o mai cunoscuse din noaptea aceea de neuitat, când fusese concepută Connie.

Deşi privea ţintă în ceafa şoferului, nu vedea decât

zâmbetul Isabellei, zâmbetul acela dulce, plin de farmec, în stare să-i topească mădularele. Chiar adineauri, în apartamentul el, când ea se ridicase şi venise spre el, cu poalele rochiei dansând în jurul ei ca nişte flăcări, fusese în pericol să-şi piardă controlul. De aceea o repezise. Dar când îi văzuse nedumerirea, regretase imediat asprimea cu care o tratase.

Se întoarse să se uite la ea. Stătea înghesuită în colţul limuzinei, cât mai departe de el, şi ochii ei negri erau speriaţi, de parcă ştia că el simţea nevoia s-o atace. Oare l-ar fi lăsat dacă ar fi încercat? Prima oară când o avusese fusese prea beat şi prea chinuit de durere ca să-şi dea seama ce face. A doua oară, prea furios. Şi, totuși, de ambele dăţi, ea i se dăruise. Ceea ce nu putea spune despre el. Dacă s-ar întâmpla din nou – şi dacă nu s-ar întâmpla, ar înnebuni – lucrurile ar sta cu totul altfel. Asta putea să-i promită.

Numai că singura promisiune pe care o voia ea era ca el să-i declare că o iubeşte.

Îşi plimbă privirea pe silueta ei abia conturată în umbra din maşină și, involuntar, buza de jos i se răsfrânse.

Isabella. Frumoasa, fermecătoarea Isabella. Visul, oricărui bărbat, îmbrăcată în roşu. Isabella, care îl învăţase să nu aibă încredere.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, se gândi să transforme fantezia în realitate pe loc, oferindu-i promisiunea pe care o aştepta de la el. Declaraţia lui nesinceră de iubire. Dar lui nu-i plăcea minciuna. Blestemat să fie dacă o să o mintă vreodată.

— Am greșit cu ceva?

Ea îi întrerupse gândurile cu o voce ce trăda o nervozitate la care nu se aşteptase.

— Ai fi vrut să nu îmbrac rochia asta?

Brand râse fără prea mult entuziasm și se lovi cu palma peste frunte.

— Nu, spuse el. Nu ai greşit cu nimic. În afară de faptul că mă scoţi din minţi. O, da, am vrut să îmbraci rochia asta. Numai că acesta este necazul.

Isabella se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Ba cred că da. Şi dacă totuşi nu înţelegi, o să te lămureşti când o să ajungem la recepţie.

— Ce vrei să spui, Brand?

Se aplecă spre ea, rezemându-se cu pumnii de scaunul moale de piele. Dumnezeule, chiar era nervoasă. Nu îşi imaginase niciodată că i-ar putea tremura vocea. Şi el cum trebuia să se poarte cu ea când era nervoasă? Acesta era un aspect al personalităţii ei pe care nu i-l cunoştea şi la care nu se gândise. Ea era întotdeauna atât de hotărâtă, atât de calmă…

— Nu-ţi face griji, nu-ţi fac niciun rău, spuse el cu amărăciune.

Ea păru surprinsă.

— Ştiu. Dar ce ai vrut să spui despre… despre când o să ajungem la recepţie?

Ah. Deci asta era. Era neliniştită din cauza primei ei apariţii în public în rolul de soţie a lui la o recepţie care nu se compara cu barul din colţ unde se servea pizza.

Zâmbi, simţind o pornire ciudată de a-i oferi protecţie acestei femei frumoase pe care cel mai adesea simţea nevoia s-o pedepsească.

— Am vrut să spun, rosti el cu blândeţe, că toţi bărbaţii care or să te vadă ar fi în stare să dea orice să fie în locul meu în seara asta. Şi că eu nu o să le dau ocazia.

— Oh!

Brand o văzu cum înghite în sec.

— Asta înseamnă că vrei…?

Ea ezită, căutându-şi cuvintele.

— Te vreau pe tine, Isabella. Dar ştii asta.

Ea încuviinţă din cap.

— Câteodată nu sunt sigură. Dar, da… ştiu că mă vrei.

Brand îi simţi tristeţea din voce şi presupuse că era din cauză că ea cerea mai mult decât atât. Exasperarea se suprapunea dorinţei cu care încă se lupta să şi-o înăbuşe. După toate câte îi făcuse, oare chiar îşi putea imagina…?

Se uită în ochii ei. Şi văzu o vulnerabilitate la care nu se aşteptase. Dumnezeule! Ce greşeală făcuse faţă de ea şi faţă de el când o invitase să vină cu el în seara asta… întoarse capul mormăind nemulţumit.

Peste zece minute ajunseră la recepţie, care avea loc în sala de bal a unui vechi şi impunător hotel din centrul oraşului. Brand o ajută pe Isabella să coboare din limuzină şi o luă de mână. În seara asta nu îşi pusese brăţara dăruită de el, remarcă Brand. De ce crezuse oare că avea să şi-o pună?

Mâna ei era rece şi mică, şi părea lipsită de apărare.

— Fii liniştită, o asigură el în timp ce urcau treptele. În seara asta, tu, frumoasa mea soţie, o să fii o senzaţie.

„O senzaţie? se gândi Isabella în timp ce îi dădea portarului şalul. Nu vreau să fiu o senzaţie. Nu vreau

decât să închei seara asta fără să mă fac de râs. Şi fără să-i cedez lui Brand.”

După un timp, îşi dădu seama că Brand îşi imagina că era emoţionată fiindcă apărea alături de el la unul dintre cele mai importante evenimente sociale din Vancouver. El uitase cu siguranţă că ea se învârtise în asemenea cercuri în ultimii ani şi că pregătise petreceri pentru oameni care se credeau mai importanţi decât erau în realitate.

Nu, nu se temea de curiozitatea şi de întrebările celor de acolo. Ceea ce o îngrozea era gândul că va trebui să-şi petreacă seara străduindu-se să fie politicoasă cu persoane străine şi să pretindă că relaţia ei cu Brand era normală, civilizată, când tot ce-şi dorea în momentul aceia era să se arunce în braţele lui şi să facă dragoste cu el pe cea mai apropiată suprafaţă plată. Nu era prima oară când simţise această pornire, dar erau de faţă doar Connie şi Edwina… Se muşcă de buză. Nu. Nici acolo nu s-ar fi cuvenit…

Oftă. Oare Brand era conştient de felul cum arăta în costumul acela de seară, cu cămaşa aceea albă, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată? Nu voia decât să-l atingă, să-şi plimbe degetele pe liniile de pe faţa lui, dintre care unele, cu siguranţă, apăruseră acolo din pricina ei, să-şi strecoare mâinile pe sub cămaşa lui, să-l mângâie pe spate, pe şolduri şi…

— Isabella, încetează imediat, se auzi ea rostind cu voce tare.

Portarul întoarse jenat capul într-o parte. Ea îi zâmbi cu seninătate, de parcă era normal ca oamenii să vorbească singuri şi, după ce aruncă o privire să vadă

dacă floarea din păr îi stătea bine, plecă grăbită să-l caute pe Brand.

El stătea sub candelabrul din hol, atrăgând priviri furişe din partea femeilor din jur. Isabella îşi ridică bărbia şi se îndreptă către el, abordând zâmbetul cel mai fermecător. Isabella simţi cum i se înmoaie genunchii, dar păşi curajoasă alături de el în sala decorată în auriu şi alb.

Aproape imediat se strânse în jurul lor un grup de bărbaţi, care îl salutară pe Brand şi îl rugară să le-o prezinte pe fermecătoarea lui parteneră. Brand făcu onorurile cu o amabilitate forţată şi cu o voce uscată şi rezervată.

Numai câteva sprâncene se ridicară a mirare la aflarea veştii că ea era soţia recent regăsită a lui Brandon Ryder, dar Isabella observă că majoritatea bărbaţilor îşi umezeau buzele cam des şi îi reţineau mâna mai mult decât o cerea politeţea. Observă, de asemenea, că majoritatea dintre ei erau însoţiţi de femei zvelte, îmbrăcate în rochii elegante, palide la faţă şi evident ostile.

Brand o conduse prin aglomeraţie către bar şi îi luă un sherry fără a se obosi să o întrebe ce băutură preferă. După aceea, porniră să facă înconjurul încăperii. Brand făcea prezentările, dar avea grijă ca ea să nu se îndepărteze de braţul lui.

La un moment dat, un bărbat cu mustaţă bogată şi favoriţi ocoli până ajunse într-o poziţie de unde, rezemând cotul pe umărul altui bărbat, ajunse cu mâna pe sânul Isabellei. În aceeaşi clipă, Brand murmură ceva în urechea bărbatului, făcându-l să se îngălbenească la

faţă şi să se retragă în cealaltă parte a încăperii.

Locurile lor la cină se aflau la masa din capăt. Isabella observă că majoritatea bărbaţilor stăteau lângă soţiile altora. Nu şi Brand. Când preşedintele fundaţiei încercă să o plaseze pe scaunul de lângă el, cu o mişcare abia perceptibilă din cap, Brand arătă că ea urma să stea alături de el. Isabella făcu eforturi să pretindă că nu băgase de seamă, dar abia reuşi să-şi suprime un zâmbet ironic. El o considera proprietatea lui, prea preţioasă pentru a fi scăpată din vedere? Sau un copil în care nu ai încredere ca se va comporta cum se cuvine? Nu știa dacă să se bucure sau să se enerveze.

În cele din urmă, gândurile acestea dispărură. Prezenţa lui Brand alături de ea, căldura coapsei lui care o atingea uneori şi, la un moment dat, când el se aplecă să ia de jos şerveţelul care-i căzuse ei, atingerea mâinii lui pe genunchi, erau singurele lucruri care o interesau. Reuşi, totuşi, să poarte o conversaţie, să zâmbească şi să se arate încântată în timpul demersurilor lungi care urmară după cină. Când chelnerul veni să-i ia farfuria goală, constată că reuşise şi să mănânce.

— Felicitări, îi şopti Brand la ureche la sfârşitul mesei. Nu ai adormit.

El îi îndreptă garoafa din păr şi după aceea Isabella n-ar mai fi fost în stare să spună dacă era trează şi se afla în sala de bal a unui hotel din Vancouver sau dacă visa.

Când începu muzica, Brand o luă de braţ şi o conduse pe ringul de dans. Abia când se trezi în braţele lui îşi dădu seama că el nu o întrebase dacă vrea să danseze şi

că nici prin cap nu-i trecuse să se împotrivească.

El o ţinea cu fermitate, dar corect, strângându-i talia cu o mână şi degetele cu cealaltă. Brand era un dansator obişnuit, genul care face ce se cuvine cu competenţă şi cu graţie, dar care evita paşii complicaţi şi spectacolul. Înainte să ocolească ringul a doua oară, Isabella era deja orbită de dorinţă.

Încercă, instinctiv, să se apropie mai mult de el. Dar Brand nu o lăsă.

— Nu, spuse el. Te-am invitat aici ca parteneră. Nu ca inspiraţie pentru ziarele de dimineaţă. Poartă-te cum se cuvine, Isabella.

Cum îndrăznea? Când ea ştia, după strălucirea din ochii lui şi din tensiunea muşchilor, că şi el o dorea la fel de mult? Dar, de fapt, simţise din clipa când el venise s-o ia, că el abia se putea controla.

— Nu e nevoie să îţi verşi necazul asupra mea, spuse ea, fără să-i pese prea mult că el şi-ar putea pierde stăpânirea de sine chiar acolo, pe ringul de dans. Dacă el scăpa de sub control, atunci putea şi ea să-şi dea drumul.

Nările lui Brand palpitară.

— Necazul? Ce te face să crezi că aş avea vreun necaz?

Ea îi adresă un zâmbet dulceag.

— Nu ai?

— Du-te naibii, Isabella.

Cuvintele erau o mângâiere aspră. Când orchestra începu o melodie mai lentă, mai erotică, Brand o conduse înapoi la masă.

Imediat ce se aşezară, preşedintele fundaţiei veni în

grabă să o invite la dans.

Isabella aruncă o privire scurtă către Brand. Ea era cea care trebuia să aleagă, dar nu voia să-l provoace şi mai tare. El încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap, aşa că ea zâmbi şi întinse mâna. Peste o clipă se afla deja în braţele preşedintelui fundaţiei. El nu se jena deloc s-o ţină strâns în braţe şi în scurt timp Isabella se trezi făcând eforturi să menţină distanţa. Dar, spre uşurarea ei, un bărbat interveni la timp.

Uşurarea ei nu durã mult. Melodia deveni mai antrenantă şi cel de-al doilea partener o trase la pieptul lui şi lăsă mâna stângă să coboare mai jos de talia ei. Isabella deschise gura să protesteze. Dar, înainte de a rosti cuvintele, simţi pe talie mâini cunoscute şi se trezi în braţele lui Brand.

— Mulţumesc, murmură ea grăbită în urechea soţului ei, de teamă că el avea de gând să provoace o scenă. Dar cred că nu încerca decât…

— Ştiu eu ce încerca.

Vocea lui Brand era scăzută şi ameninţătoare.

— Dar, ca să fiu sincer, nu pot să spun că îl condamn.

Isabella simţi cum i se taie respiraţia când mâna lui Brand coborî spre aceeaşi zonă interzisă. Dar de data asta nu simţi nevoia să-i spună bărbatului să ia mâna. Îşi legănă şoldurile sub mâna lui şi-l auzi cum oftează.

Acum nu se mai puse problema păstrării unei distanţe civilizate şi ziarele de dimineaţă fură date uitării, înconjuraţi de muzică şi de ceilalţi dansatori, mişcându-se ca un singur trup, se îndreptară către uşile duble. Odată ajunşi în vestibul, Brand se opri cu mâna pe şoldul ei.

— Plecăm, spuse el.

Ochii lui priveau adânc în ochii ei cu siguranţă şi atât de provocator, încât avu senzaţia că-i smulge hainele de pe ea.

Nu îi pusese o întrebare, dar ştia că el aştepta un răspuns.

— Da.

Îi zâmbi scurt, aproape cu timiditate.

El înclină din cap.

— Ia-ţi şalul. Eu mă duc să inventez nişte scuze.

Mai târziu, în limuzină, cu simţurile încă tulburate, Isabella întrebă cu voce slabă:

— Ce le-ai spus? Că mă doare capul?

— Nu. Le-am spus adevărul. Le-am spus că te duc acasă, în pat.

— Nu se poate! Brand…

— Ba se poate. Dar nu-ţi face griji.

O bătu uşor pe picior.

— Le-am dat de înțeles că eşti însărcinată.

— Oh! Cum ai putut? Tică…

Se întoarse către el cu mâna ridicată să-l lovească, dar el o opri la timp.

— Linişteşte-te. Nu a fost ideea mea. Cred că soţia preşedintelui a lansat zvonul. Asta din clipa când a auzit că te-ai întors în oraş. Se spune că te-am ţinut la păstrare şi am aşteptat momentul potrivit să te arăt.

— Ca pe un iepure din pălărie? întrebă Isabella nevenindu-i să creadă.

— Cam aşa ceva.

Brand o măsură cu o privire apreciativă.

— Va trebui să îndrept nişte lucruri.

O contemplă o vreme în tăcere. Când vorbi din nou, vocea lui era mai scăzută, răgușită și plină de înțelesuri.

— Le-am spus adevărul, nu-i aşa? Acum te duc în pat.

Nici de data asta nu-i pusese o întrebare, dar iarăşi aştepta un răspuns. Cu acea parte din creierul ei care încă mai era sănătoasă, ea voia să spună „Nu, Brand. Pentru că, dacă faci asta, o să-mi frângi inima". Dar nu spuse nimic şi, când el o cuprinse de talie cu ambele braţe, ea scoase un ţipăt înăbuşit şi se lipi de el.

El râse încet, se descheie la haină şi o strânse la piept.

Abia când limuzina se opri pe aleea de la Marshlands Isabella îşi dădu seama că „acasă", pentru Brand, nu însemna micul ei apartament.

— Brand, am ajuns la Marshlands! exclamă ea.

— Ştiu. Unde ai crezut că te duc?

— Acasă. La mine acasă. Brand, cum rămâne cu Connie…?

— L-am dat deja telefon Edwinei. Este chiar bucuroasă să aibă grijă de Connie peste noapte. Dacă vrei să ştii, Edwina este întru totul de acord. Spre deosebire de soţia mea… spuse el, ridicând o sprânceană… este de părere că perechile căsătorite ar trebui să doarmă în acelaşi pat. În permanenţă. Haide, dă-te jos.

Brand coborî din maşină şi îi întinse mâna autoritar.

— Dar…

Brand o smuci de mână şi o trase afară din limuzină. Pe urmă, văzând că ea stă în loc nehotărâtă, îşi petrecu mâna pe după ceafa ei şi o trase încet înspre el. Când ea ajunse cu buzele aproape lipite de ale lui, o prinse de talie cu mâna rămasă liberă şi începu să o mângâie

încet.

— Dar… ce? șopti el cu gura lipită de buzele ei.

— Nimic.

Vocea ei sunase ca un geamăt înăbușit.

— Brand, te rog…

— Da, spuse Brand, strângând-o în braţe.

Isabella nu auzi limuzina plecând, nici cântecul broaştelor din heleşteu şi nici strigătul unei cucuvele ieşită la vânătoare. Era conştientă numai de căldura trupului lui Brand, de braţele lui care o strângeau cu putere şi de febra dorinţei lui. Apoi, ceva mai târziu, când el o culcă pe cuvertura neagră de pe patul lui, avu pentru o clipă senzaţia că alunecă în neant. Întinse mâinile către el. Brand îşi aruncă haina pe un scaun şi se aruncă asupra ei cu un geamăt de dorinţă primitivă. Dorinţa unui bărbat care şi-a aşteptat femeia prea multă vreme.

Cu un strigăt de bucurie, Isabella îşi îngropă degetele în părul lui. El îşi trecu buzele peste faţa ei, peste gât, peste decolteul adânc dintre sânii ei, presărându-i jar pe piele.

— Brand, suspină ea, înfigându-şi degetele în carnea lui. Brand, da…

— Nu, gemu el, iar ea îl simţi cum se luptă să-şi recapete autocontrolul. Nu, Belleza. De data asta, trebuie să fie pentru tine.

Brand îi scoase garoafa din păr cu gesturi delicate.

— Dar eu nu-ţi cer…

Dar Brand nu auzea. Cu blândeţe, dar şi cu competenţă, o dezbrăcă de rochia roșie ca focul, apoi de lenjeria de dantelă care rămăsese singurul ei lux din

ziua în care îl părăsise. În cele din urmă, când ea rămase goală, el începu să-şi plimbe degetele pe trupul ei arcuit, de parcă îl cunoştea bucată cu bucată şi ştia exact unde şi cum să-l înfierbânte. Abia când el se opri pentru câteva clipe, să arunce de pe el cămaşa şi pantalonii, ea îşi aminti că el aproape n-o cunoştea deloc.

Dar nu avea importanţă. Se trezi implorându-l să facă dragoste cu ea şi el îi veni în întâmpinare cu un geamăt de disperare.

Clipa de împerechere nu fu înceată şi blândă, aşa cum plănuise Brand, s-o ducă pe Isabella pe culmi de plăcere pe care el ştia că i le refuzase în trecut. Fu dezlănţuită, sălbatică, un festin de pasiune după o foamete care durase cinci ani. Când totul se sfârşi, nu mai erau în pat, ci se treziră îmbrăţişaţi pe covorul alb.

Brand reuşi să afle unde îi era un braţ şi se rezemă în cot. Se uită în ochii invadaţi de un abur fierbinte ai Isabellei şi-şi trecu cu blândeţe un deget pe obrazul ei. Era neted şi moale şi strălucea de încântare.

— Îmi pare rău, spuse el. Am avut de gând s-o fac mai încet şi cu blândeţe. Am vrut ca de data asta să fie cum trebuie.

— Aşa a fost, spuse Isabella cu un oftat voluptuos. Ai făcut-o cum trebuie. Nu aş fi fost în stare să aştept s-o faci încet şi cu blândeţe.

Îi atinse uşor urechea stângă.

Brand zâmbi. Un zâmbet tandru care o făcu aproape să spere.

— Ştii, doamnă Ryder, uneori te pricepi să menajezi orgoliul unui bărbat. Oricum, data viitoare o s-o facem aşa cum vreau eu.

Până în zori o făcuseră, într-adevăr, aşa cum voia Brand. De mai multe ori. Iar Isabella se văzu nevoită să admită că el avea dreptate. Sălbatic şi dezlănţuit era plăcut. Încet şi cu tandreţe era și mai plăcut.

Într-un târziu, spre dimineaţă, ea se cufundă într-un somn adânc şi mulţumit, prea liniştită fizic ca să-şi facă griji pentru viitor.

Când se trezi, doamna Crackitt, la fel de palidă ca rochia ei cenușie cu guler alb, asortat cu părul grizonat, stătea lângă pat cu o tavă de cafea. Dar locul lui Brand era gol și numai adâncitura din pernă stătea mărturie că acolo își petrecuse el noaptea.

— Unde este domnul Ryder? întrebă Isabella, brusc înfiorată.

— Cred că este în grădină. Este o dimineaţă frumoasă şi însorită, doamnă Ryder. Dumneavoastră dormeaţi, iar el a spus că nu mai avea stare.

Nu era un reproş. Doamna Crackitt juca rolul unei menajere discrete şi în care se putea avea încredere. Şi îl juca destul de bine, deşi abia își revenise după gripă.

Brand era agitat? După noaptea care trecuse? Isabellei nu prea îi venea să creadă. Fiorul se răspândi în trupul ei şi îi pătrunse în oase.

— Vă mulţumesc, doamnă Crackitt.

Reuși să zâmbească.

— Cafeaua este foarte bună. Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit la serviciu atât de devreme.

Doamna Crackitt plecă foarte încântată. Isabella sări din pat şi se duse să facă un duş. Duşul pe care l-ar fi putut face. Împreună cu Brand. Dacă ar fi fost aici. Când ieşi din baie, primul lucru de care dădu cu ochii fu

rochia ei. Roşie mototolită. Nu avea haine de schimb, iar rochia cu care fusese la recepţie nu prea era potrivită pentru o discuţie în grădină.

Deschise dulapul lui Brand, îi făcu rapid inventarul din ochi şi găsi un tricou alb, de bumbac. Pe urmă, după ce-şi puse rochia pe un umeraş, căută ceva cu care să-şi acopere picioarele şi găsi un şort de pânză, pe care îl fixă în talie cu un ac de siguranţă găsit pe masa de toaletă. Alături zări garoafa ofilită. Isabella o luă în mână, oftă, apoi o aşeză cu grijă lângă o pereche de butoni.

Respiră adânc şi, cu convingerea că arată ca o sperietoare de ciori, ieşi în grădină să-l caute pe Brand.

Îl găsi la marginea pădurii, rezemat cu spatele de un copac, cu părul răvăşit, neras şi incredibil de atrăgător. Stătea cu privirea aţintită la un pâlc de margarete de pe pajişte.

— Bună dimineaţa, Brand, îl salută ea voioasă. Te-ai trezit devreme.

— Eşti foarte perspicace, răspunse el, fără să-şi mute privirea de la rondul de flori.

Inima Isabellei se mai strânse puţin. Sarcasm. Semn rău. Se aşteptase ca speranţele ei din seara trecută să fie năruite din clipa când văzuse că el nu mai era în pat. Dar dacă exista măcar o şansă…

Hotărâtă să-l lase pe el să facă următoarea mutare şi se rezemă de copacul de lângă el.

Când, în cele din urmă, el hotărî să-i vorbească, Isabella nu mai era sigură că meritase să aştepte.

— De unde naiba ai găsit hainele astea? întrebă el răstit. Arăţi de parcă ai fi scoasă din coşul de rufe date

la spălat.

— Din dulapul tău, răspunse ea. Nu cred că era potrivit să apar în grădină în rochie de bal.

— Hmm.

El mormăi, după care se scufundă din nou într-o tăcere mai apoi întreruptă de pocnetul unei crengi de deasupra lor şi de un con de pin care căzu în capul lui.

Deşi nu prea îi ardea de râs, Isabella chicoti încet şi murmură:

— Norocul tău.

Brand ridică brusc capul. Ochii îi străluceau de furie, dar, când îi întâlni privirea, furia i se topi şi buzele i se destinseră într-un zâmbet ironic.

— Direct la ţintă, spuse el, făcând apoi doar o scurtă pauză înainte să adauge gânditor: Dacă ai fi făcut aşa cum am propus eu de la început şi te-ai fi mutat la Marshlands, acum nu ai mai fi avut probleme cu îmbrăcămintea. Acum aş putea să sper că ai ajuns la concluzia că am dreptate?

Isabella îi studie trăsăturile deliberat impasibile, căutând un semn că răspunsul ei ar putea să însemne pentru el mai mult decât şansa de a avea în permanenţă pe cineva în pat, pe lângă şansa ca fiica lui să locuiască în aceeaşi casă cu el. Dar faţa lui rămase impasibilă şi ea înţelese că Brand nu va trăda nimic din gândurile sale.

— Nu am ajuns la nicio concluzie, spuse ea încet. S-a schimbat ceva de când… de când…?

— De când am descoperit că ne potrivim în pat? în ce fel să ne schimbe, Isabella?

Ea închise ochii. Tonul lui nu era deloc încurajator.

— Mă refeream… la ceea ce simţi pentru mine. La

ceea ce s-a întâmplat în trecut.

Brand scoase mâinile din buzunar şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce simt pentru tine. Cât despre trecut… s-a terminat. Dar consecinţele trecutului, întrupate în fiica mea cu care încă încerc să mă obişnuiesc, rămân. Nu vreau să te mint, Isabella. Te vreau aici, în casa mea şi în patul meu. Vreau să-ţi port de grijă. Cât despre…

— Cât despre dragoste, iertare şi încredere, nu vrei sau nu poţi să mi le promiţi.

Isabella îşi fixă ochii pe un nor cenuşiu care acoperea treptat soarele.

— Înţeleg. Nu am nevoie să mi se poarte de grijă, Brand. Din fericire, pot să-mi port singură de grijă.

— Asta înseamnă că nu vrei să te muţi la Marshlands?

Vocea lui era ca un scalpel care-i diseca nervii. De parcă ea ar fi fost cea care nu putea să iubească.

— N-o să-ţi meargă, Isabella.

Ea se înfioră. Soarele de martie nu era chiar aşa de cald cum părea.

— Ce anume?

— Şantajul.

Cuvântul acela urât pluti în aerul dintre ei, îngheţându-l.

Isabella scormoni cu vârful sandalei în pământ şi lăsă fără acoperiş o familie indignată de furnici. Oare Brand n-o să înţeleagă niciodată că ea nu mai era tânăra răsfăţată care, într-un moment de dragoste amestecată cu teamă, îl determinase să încheie cu ea o căsătorie devenită apoi… mă rog, nu iad, dar cu siguranţă un fel

de purgatoriu? Oare nici măcar noaptea trecută nu-i dovedise că ea era acum femeie?

Încetă să mai deranjeze furnicile şi îşi înălţă fruntea. La naiba, el nu avea dreptul să o trateze ca pe o Mata Hari adolescentă cu intenţii criminale. Ar trebui să fie mai înţelept decât atât. Sau, dacă nu era, ar fi trebuit să fie.

Furia o scoase din starea de disperare în care se cufundase pentru o clipă.

Sigur că greşise faţă de Brand când îi ţinuse secretă naşterea fiicei lui. Dar bănuielile lui în legătură cu Gary şi cu Felix erau neîntemeiate. Şi cum putea s-o acuze de şantaj?

— Brand, spuse ea, fără a încerca să-şi ascundă enervarea, eu nu sunt o idioată juvenilă, aşa cum se pare că mă consideri tu. Ştiu foarte bine că afecţiunea, dragostea, încrederea, sau cum vrei să-i spui tu, nu se câştigă prin şantaj sau prin ameninţări.

— Foarte bine. În cazul acesta, nu mai cere imposibilul.

Un gândac trecu peste sandaua ei. Isabella îşi plecă privirea asupra lui, pentru că nu putea suporta să se uite la Brand. Ştia că i-ar fi văzut buzele strânse a dispreţ. Nu voia să aibă confirmarea că legătura formată între ei noaptea trecută se destrămase odată cu ivirea zorilor.

— Nu-ți cer nimic, spuse ea.

Nu, nu-i cerea. Avea să-l iubească pe Brand până la sfârşitul zilelor ei, dar se părea că dragostea ei o învinsese în cele din urmă. Fusese o greşeală să vină înapoi. Acum nu-i mai rămânea decât să-şi reia afacerile

cât mai repede posibil şi să încerce să-şi continue viaţa în Edmonton. Poate era bine să plece pentru un timp în vizită la familia ei.

Acasă. Acasă la mama ei cea blândă și la tatăl ei autoritar care, într-un fel, îi amintea de Brand. Acasă la surorile ei și la copiii lor cei gălăgioşi. Acasă la familia ei, care îi dăduse totul, în afară de dreptul de a-şi alege soţul…

Isabella simţi cum i se pune un nod în gât. Înghiţi în sec și își duse mâna la gât. Apoi, simţind privirea lui Brand aţintită asupra ei, întoarse capul.

El stătea cu palmele rezemate de trunchiul copacului. Și era încruntat, nehotărât și furios.

Ei, da, cu siguranţă va fi furios pe ea dacă pleca din oraş. Din cauza lui Connie. Poate că… Apucă o creangă, apoi îi dădu drumul și o ploaie de picături argintii îi căzură în păr. Poate că o să-i simtă lipsa și soției lui, chiar dacă numai ca prezenţă în patul lui. Dar ea nu trebuia să se gândească la asta. Când și dacă pleca, va fi din cauză că nu putea accepta o căsătorie bazată pe atracţie fizică, pe conveniență și un copil. Și nu putea să rămână într-un oraş unde Brand avea să apară, oricând voia, s-o tortureze cu prezența lui. Ce putea face era să aranjeze pentru Connie să-l viziteze des. Asta putea s-o facă pentru ei doi.

— Nici eu nu-ţi cer nimic.

Vocea lui Brand ajunse la ea ca venită de foarte departe. Era rece, inflexibilă, vocea cu care îl auzea vorbind la telefon cu angajaţii ineficienţi. Începu să tremure în aerul rece al dimineţii și se forță să-și ridice ochii spre el. Faţa lui era aspră, neîndurătoare. Iar el era

obişnuit să ia din viaţă tot ce-şi dorea…

— Nu mă poţi obliga să rămân cu tine.

Isabella luă declaraţia lui drept o ameninţare, fiindcă asta şi era.

— Răpirea este împotriva legii.

— Şi, prin urmare, nu mi-o recomanzi.

El zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Dar ştii că sunt şi alte metode de convingere, mult mai eficiente,

Când îl văzu că se apropie de ea, părând că vrea să-i arate chiar atunci una dintre metodele lui de convingere, Isabella făcu un pas înapoi şi se izbi de un copac.

— Încep să-ţi apară colţii. Ai luat micul dejun? întrebă ea, forţându-se să glumească, în timp ce el continua să se apropie de ea zâmbind tulburător.

— Micul dejun?

Brand se opri o clipă în loc, de parcă ea i-ar fi sugerat să pască iarbă.

— Nu mă gândeam la mâncare, Isabella. Mă gândeam la ceva mai cald.

— Brand! Nu te apropia de mine.

Isabella începu să bată în retragere spre casă.

— Nici să nu te gândeşti…

Vocea i se frânse. Un ghemotoc alb traversă pajiştea în fugă şi se repezi plin de entuziasm, la picioarele lui Brand.

— Eşti salvată, murmură el către Isabella. Bine, renunţ să te conving. Deocamdată. Bună dimineaţa, Pufuleţ.

Se aplecă să ia căţelul în braţe. Acesta se cuibări

fericit în braţele lui şi îl linse pe nas.

Isabella simţi cum se relaxează. Nu ştia la ce formă de convingere ar fi recurs Brand, iar în clipa asta nu ştia dacă ar fi fost speriată, furioasă sau pur şi simplu copleşită. Dar, încet, inevitabil, ajunse la concluzia că nu i s-ar fi putut împotrivi.

Gândul acesta era aproape de nesuportat.

Îl văzu pe Pufuleţ cum îl linge pe Brand pe ureche. Observând expresia de uimire de pe faţa soţului ei, deşi se simţea mai nefericită ca oricând, Isabella se trezi zâmbind. Până şi ghemotocul acela de blană căzuse victimă farmecului lui Brand.

Brand o văzu zâmbind şi rosti cu acreală:

— Fiica ta şi câinele ei au înţelepciunea să aprecieze felul de viaţă pe care pot să le-o ofer eu, doamnă Ryder. Spre deosebire de tine. Hai să mergem, ne aşteaptă doamna O'Brien cu micul dejun.

Isabella încuviinţă neîncrezătoare. Oare Brand chiar accepta refuzul ei de a locui împreună cu el? Aşa spera. Dar nu era în firea lui să cedeze fără luptă. Şi nici nu-i era în fire să piardă o bătălie. Întotdeauna se aştepta să câştige. Şi de obicei câştiga.

Brand nu o luă de mână în drum spre casă. Îşi concentră toată atenţia asupra lui Pufuleţ, lăsând-o pe Isabella cu gândurile ei. Va fi greu s-o convingă pe Connie că întoarcerea în Edmonton este spre binele lor. Dar trebuia să se întoarcă.

Înghiţi în sec de mai multe ori şi hotărî că, orice ar fi, va trece de micul dejun fără să plângă.'

Nu fu deloc uşor, dar reuşi, deşi simţea lacrimile urcându-i în ochi de câte ori se uita la Brand care

întindea calm unt pe pâine sau citea ziarul. O dată sau de două ori, când privirile li se întâlniră, reuşi chiar să zâmbească, de parcă nu ar fi simţit pe piept cum o apasă o piatră de moară.

După micul dejun, anunţă că are de gând să plece.

— Aşa? întrebă Brand, arătând spre hainele cu care era îmbrăcată.

— Da, dacă n-ai nimic împotrivă. Ţi le spăl şi ţi le trimit înapoi.

— Mulţumesc.

El înclină din cap cu gravitate şi-şi reluă lectura ziarului de dimineaţă.

— Să mă anunţi când eşti gata. Te duc eu acasă cu maşina.

— Nu e nevoie. Iau un taxi.

El aşeză ziarul cu grijă lângă farfurie.

— Am spus că te duc eu. Soţia mea nu o să urce într-un taxi îmbrăcată parcă ar fi dată de pomană.

Văzându-i expresia de încăpăţânare, Brand adăugă:

— În plus, vreau s-o văd pe Connie.

„Îmi oferă o ocazie să cedez, se gândi ea, cu un amestec de recunoştinţă, de surpriză şi de tristeţe. Cât de bine mă cunoaşte."

— Bine, acceptă ea. Mulţumesc. O să fiu gata cam peste o jumătate de oră.

Brand îşi înălţă o sprinceană şi se apucă din nou să citească ziarul.

Peste o oră, când *Jaguar*-ul opri în faţa casei ei din Point Grey, Isabella zări, uimită, un bărbat în faţa uşii ei, cu degetul rezemat de sonerie.

— Ai un vizitator, spuse Brand pe un ton neutru.

— Da. Nu aşteptam…

I se puse un nod în gât şi-şi înghiţi cuvintele.

Bărbatul din prag era Felix.

Capitolul 14

Isabella îşi duse o mână la gură… şi se trezi muşcându-se de degete.

— Eu… este… începu ea.

— Da. Vechiul tău prieten. Se pare că totuşi n-a renunţat la tine. În locul lui, nici eu n-aş renunţa.

Isabella se întrebă dacă doar i se păruse că Brand accentuase cuvântul „vechi”. În afară de asta, el vorbise pe un ton neutru, de parcă prezenţa lui Felix îl lăsa complet indiferent.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Mie mi se pare destul de simplu. S-a întors să reia lucrurile de unde le-a lăsat.

— Dar nu este posibil. Nu am mai primit veşti de la el de când…

Se opri puţin, apor continuă alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Felix nu a lăsat nimic neterminat aici. Ţi-am spus, nu s-a întâmplat nimic între noi. Niciodată.

Oare nu mai jucase scena aceasta şi nu mai spusese cuvintele acestea în faţa lui şi altădată? De mai multe ori?

— Mi-ai mai spus.

Aceeaşi lipsă de interes. Nu îşi putea da seama ce gândea el, dar un muşchi de pe faţă îi zvâcnea nervos.

— Va trebui să vorbesc cu el, Brand.

Nu intenţionase să se scuze, dar se temea că aşa sunase. Când dădu să plece, Brand o apucă de încheietura mâinii.

Isabella îşi întoarse capul mirată. Ce mai era acum? El avea maxilarul încleştat, buzele strânse şi ochii întunecaţi. Aşteptă, încordată, ca el să spună ceva. Văzând că el tace, puse mâna pe mânerul de la uşă.

Brand pufni pe nas şi îi dădu drumul la mână.

Fără să se uite înapoi, Isabella coborî din maşină şi străbătu aleea cu paşi rari.

În spatele ei se auzi zgomotul unui motor. Atunci îşi întoarse capul, dar *Jaguar*-ul deja dispăruse.

Felix îşi drese vocea şi Isabella îşi făcu curaj pentru ceea ce avea să urmeze.

— Bună, Belle.

Felix aruncă o privire piezişă către tricoul şi şortul lui Brand.

— Scuză-mă dacă am picat într-un moment nepotrivit.

Un moment nepotrivit? Da, probabil că aşa era. Dar nu avea nicio importanţă. Brand îi arătase deja cât se poate de clar că sentimentele lui nu aveau să se schimbe.

— Nu are importanţă, spuse ea pe un ton obosit. De ce ai venit?

— Am avut treburi prin oraş. De data asta cu afaceri. Am venit să-mi cer scuze.

— Scuze?

— Da. Pentru felul cum m-am purtat când m-ai refuzat. Nu a fost vina ta. Acum îmi dau seama. Dar presupun că atunci când bestia… când a apărut soţul tău, ni am ştiut cum să reacţionez.

„În orice caz, nu în felul acela”, se gândi Isabella, dezamăgită.

Dar nu îi purta pică lui Felix. Când plecase din Edmonton, îi dăduse să înţeleagă că, după întrevederea cu Brand, probabil avea să urmeze divorț.

Bineînţeles că el se simţise trădat dar comportarea lui Brand nu îmbunătăţise deloc lucrurile.

— Te rog să nu-ţi faci probleme, puse ea. Nu are importanţă.

— Pentru mine are, Belle.

„Dar nu şi pentru mine”, se gândi Isabella. Avea destul probleme personale ca să se mai frământe şi pentru criza de conştiinţă a lui Felix.

— Vrei să intri? întrebă ea, dorindu-și ca el sa refuze.

— Dacă nu te deranjez. Numai un un minut.

Suprimându-şi impulsul de a-i spune că nici nu conta, Isabella descuie uşa şi îi făcu semn cu mâna să intre.

— Cafea? întrebă ea.

Obişnuinţa de a fi ospitalieră, pe care o avea din copilărie, îi adusese invitaţia automat buze.

Felix scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Mmm, de fapt... Annie mă aşteaptă la hotel. Urmează… hmmm… sa ne căsătorim.

Isabella se îndepărtă de el să scape de mirosul de bere şi puse pe masă poşeta pe care o avusese la bal.

— Deja? Dar…

— Ştiu.

Felix zâmbi jenat.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Până la urmă mi-ai făcut un serviciu, Belle. Annie este o femeie grozavă.

— O femeie…?

Isabella simţi un nod în gât. Anni era drăguţă şi harnică.

— Mă bucur că sunteţi amândoi fericiţi, spuse ea recăpătându-şi vocea la timp.

— Belle, murmură el. Scumpa, draga mea Belle.

Ea aştepta. Prin uşa deschisă se auzi cineva intonând un cântec fals. Felix îşi coborî ochii în jos. Isabella mângâia satinul poşetei şi se pregătea să-i spună la revedere cu mai multă fermitate, când, spre uimirea ei, el traversă holul, se apropie de ea şi o prinse de mână.

Ea încercă să scape, dar se lovi cu cotul de dulap şi poşeta îi căzu pe podea, împreună cu o bucată de hârtie.

— Au! exclamă ea.

Apoi, recunoscând scrisul de pe hârtie, încercă să se scuze:

— Oh. Cred că acesta este un bilet de la bona mea. Te rog…

Felix se apleca şi, cu multă stângăcie, depuse un sărut umed pe degetele ei încleştate. Apoi se aplecă şi-i luă de jos poşeta şi bucata de hârtie.

Uitându-se la el, Isabella se gândi cât de atrăgător ar fi fost Brand în poziţia aceea. Oare chiar avusese de gând să se mărite cu bărbatul acesta?

El se îndreptă de spate cu greutate, puse poşeta la loc pe masă şi îi întinse cu o plecăciune bucata de hârtie mototolită. Isabella o netezi cu palma.

— Connie şi Edwina s-au dus pe plajă, spuse ea după

ce citi biletul. Trebuie să se întoarcă dintr-un minut într-altul.

Aşteptă ca Felix să priceapă aluzia.

Dar, în loc să plece, el se aşeză cu greutate pe scaun, puse picior peste picior şi-şi încrucişă mâinile pe genunchi. O bucată de piele albă îi ieşea la iveală între ciorapi şi manşeta pantalonilor.

— Îţi sunt dator o explicaţie, Belle, spuse el.

Isabella nu voia nicio explicaţie. Voia numai ca el să plece.

— Lasă, nu este nevoie, spuse ea. Înţeleg. Vorbesc serios.

Felix păru că nu o aude.

— Adevărul este, spuse el, că m-am simţit cam singur după ce ai plecat tu din oraş. Aşa că, atunci când m-am întâlnit cu Annie Belinda la una dintre recepţiile acelea guvernamentale… mă rog, ştii cum este. Am stat de vorbă, pe urmă ne-am dus să bem ceva. Ca între prieteni, ştii…

— Şi aţi ajuns de la una la alta? îi sugeră Isabella, încercând să-l grăbească.

— Nu, nu. Nu s-a întâmplat nimic. Adică…

Tuşi să-şi dreagă vocea.

— Nu s-a întâmplat nimic până nu m-ai refuzat tu. Nu am vrut să-ţi spun… adică… atunci când ţi-am spus că Annie se va bucura că mă întorc la ea, nu eram sigur că aşa o să fie.

El se rezemă de spătarul scaunului şi îşi încrucişă mâinile pe abdomen, de parcă se aştepta ca această dezvăluire să o uimească.

— Bineînţeles. Ţi-am spus că înţeleg.

Acum trebuia să plece şi s-o lase în pace.

— Îţi mulţumesc, Belle. Am sperat că o să înţelegi. Nu aş fi vrut să rămâi supărată pe mine.

— Nici vorbă.

Felix scoase un zgomot ca de motor care nu voia să pornească şi se ridică încet în picioare.

Isabella ocoli canapeaua, dar Felix păşi brusc în faţa ei.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere, Belle, şopti el răgușit.

— Da. La revedere.

Ea se dădu la o parte, lăsându-i cale liberă către uşă.

— De dragul a ceea ce a fost, spuse el.

— Ce?

Ea îi înţelese intenţia cu o secundă prea târziu. Vru să se dea înapoi, dar Felix o prinse de umeri, o trase către el şi depuse un sărut umed pe buzele ei strânse a indignare.

Isabella se smulse imediat din braţele lui. Dar simţi că se schimbase ceva în încăpere. Aerul era mai rece şi cineva, care nu era Felix, sughiţă. Cel puţin așa sunase. Ea îşi şterse cu dosul palmei buzele care aveau gust de bere.

Trebuia să-şi întoarcă faţa către uşă. Nu voia, pentru că ştia deja ce urma să vadă. De ce, o, de ce îi dăduse Edwinei a doua cheie?

Aerul rece îi cuprinse gleznele şi Isabella nu mai putu să pretindă că nu îl simţise. Îşi întoarse încet ochii în direcţia de unde venea frigul.

Alături de Edwina, stătea Connie, profilată pe fundalul clădirilor cenușii de peste stradă. Vântul îi

suflase părul peste faţă. La început, Isabella nu reuşi să vadă decât pumnul murdar de nisip al fetiţei apăsat pe gură. Apoi Edwina închise uşa şi ea văzu că ochii lui Connie erau plini de lacrimi.

Edwina strângea poşeta la piept şi o bătea uşor pe umăr pe Connie.

Văzând că Isabella se albeşte la faţă, Felix întoarse capul să vadă ce se întâmplase.

— Connie! exclamă el jovial. Ce mai face fetiţa mea? Jur că ai mai crescut câţiva centimetri.

— Ba n-am crescut.

Lui Connie îi tremura buza de jos.

— Şi nu sunt fetiţa ta. Sunt fetiţa lui tati.

— Bineînţeles că eşti. Dar noi doi suntem prieteni, nu-i aşa?

Connie scutură din cap.

— Ai sărutat-o pe mami, îl acuză ea.

— Eu şi mama ta suntem prieteni buni, se bâlbâi Felix.

Îi ceru ajutor Isabellei din ochi.

Ea trase de poalele tricoului fără să-şi dea seama ce face. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine. Connie trebuia încurajată... şi asta cât mai repede.

— Unchiul Felix mă săruta de rămas-bun, explică ea. Uneori aşa fac prietenii.

— Dar nu pe buze.

Ca de obicei, Connie mergea direct la ţintă.

Isabella ştia că nu are rost să insiste.

— Se întâmplă câteodată, spuse ea. Haide, ar trebui să te speli pe mâini. Edwina, nu vrei să iei loc?

Edwina scutură din cap.

— Nu, nu. Văd că eşti ocupată.

Era şi acesta un fel de a spune lucrurilor pe nume.

— Bine, atunci te chem mai târziu.

— Bine, draga mea. Anunţă-mă dacă ai nevoie să te ajut cu ceva.

Isabella dădu din cap.

— Mulţumesc. Te chem mai târziu.

Văzând zâmbetul îngrijorat al Edwinei, Isabella ştiu că ea îşi dăduse seama ce se întâmplase şi că era de partea ei. Ce bine că mai era cineva care să o înţeleagă. Connie, care plecase îmbufnată în baie, urma să fie mai greu de convins.

— Atunci plec şi eu, spuse Felix, după ce auzi paşii Edwinei pe scări. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, adăugă el, întorcându-şi capul către ea când ajunse pe prima treaptă. O să-i explici tu lui Connie, nu-i aşa? Nu am vrut să o supăr.

Isabella oftă.

— Ştiu. Nu-i nimic. Transmite-i salutările mele lui Annie.

— Desigur.

Fericit că primise iertarea, Felix dădu mâna cu ea şi coborî sprinten treptele, îndreptându-se către maşina parcată după colţ.

— Felix norocosul, murmură Isabella în timp ce închidea uşa. Şi-a făcut datoria, şi-a uşurat conştiinţa. Cel puţin problemele lui s-au rezolvat.

Când intră în casă, o găsi pe Connie ghemuită într-un colţ al canapelei, cu faţa îngropată într-o pernă. Isabella se aşeză lângă ea şi o luă în poală.

Connie încercă să scape din braţele ei.

— Te rog, draga mea, nu plânge, spuse Isabella, mângâind părul moale al fiicei ei. Te rog, nu plânge. Unchiul Felix încerca să fie drăguţ cu mine.

— Atunci înseamnă că o să ne mutăm la Marshlands?

Simţind că este în avantaj, Connie se ridică şi o fixă pe mama ei cu o privire nerăbdătoare.

— Nu cred.

Isabella scutură din cap. Nu avea rost să-i dea copilului iluzii deşarte.

— Dar eu vreau să ne mutăm. Vreau să stau cu tati.

— O să te vezi cu el chiar dacă nu vom locuim la Marshlands.

— Dar nu este acelaşi lucru. Eu vreau…

— Ştiu că vrei.

Trebuia să aibă răbdare cu Connie.

— Dar eu şi tatăl tău trebuie să facem cum considerăm noi că este mai bine. Pentru noi toţi. Când o să hotărâm ce urmează să facem, o să stăm de vorbă. Bine?

— Cel mai bine pentru noi toţi este să ne mutăm la Marshlands. Cu Pufuleţ.

Connie ştia una şi bună.

— Bine…

Isabella îşi trecu palma peste frunte. Simţea că o apucă durerea de cap.

— O să mai vedem, spuse ea.

Connie, care era o fire optimistă, luă asta drept încuviinţare şi sări de pe canapea.

— Mă duc să-l desenez pe Pufuleţ, anunţă ea.

Urmărind-o cum aleargă în dormitor să caute hârtie şi creion, Isabella îşi dori să aibă măcar pe jumătate din

optimismul copilului.

În seara aceea, după ce Connie se duse la culcare, Isabella se lăsă să cadă pe un scaun şi rămase cu ochii ţintă la ecranul întunecat al televizorului. Nu îl aprinse. În această seară avea nevoie de o minte limpede şi nu voia să se lase distrasă de nimic.

Evenimentele din ultimele două zile îi arătaseră, cu o limpezime teribilă, că nu-şi mai putea permite să plutească în nehotărâre.

Dar, o, Doamne, nu avea să fie uşor. Ca şi Connie, ar fi vrut aşa de mult să rămână, să fie aproape de Brand, chiar dacă nu putea să fie soţia lui…

Se gândi la asta multă vreme, amintindu-şi cum, în noaptea care abia trecuse, dormise în braţele lui, crezând că totul avea să fie, în sfârşit, bine. Apoi îşi aminti de ochii lui când îl văzuse pe Felix în faţa uşii ei.

Cum ar fi viaţa ei, dacă ar ceda impulsului de *a* rămâne? Oare ar putea să trăiască fără încrederea lui? în îndoială şi suspiciune, cu amintiri care nu voiau să dispară?

Isabella nu dormi prea bine în noaptea aceea. Dar, înainte de ivirea zorilor, găsise răspunsul pe care îl căuta.

— Tati, tati, să n-o iaşi pe mami să mă ia de aici.

— Ce? Stai puţin, draga mea, ce înseamnă asta?

Trecuseră şase zile din dimineaţa în care Brand o lăsase pe Isabella să coboare din maşina lui, fiindcă altfel ştiuse că era posibil să provoace un scandal pe care mai apoi l-ar fi regretat. Un scandal care ar fi implicat sânge şi dinţi rupţi. Nu că s-ar fi considerat

foarte îndreptăţit să-l lovească pe Felix. Dar ştia că exact asta ar fi făcut.

În cele şase zile îi dăduse de trei ori telefon fiicei lui şi o dată soţiei, să aranjeze s-o ia pe Connie şi să meargă în parcul Stanley. Da, ştia foarte bine că fusese mai mult decât aspru cu Isabella. Dar pe atunci se simţea de parcă se lupta să ţină capul deasupra unei mlaştini care ameninţa să-l tragă la fund dintr-o secundă într-alta. Şi dacă ei nu-i plăceau manierele lui, foarte rău. O dorea la fel de mult şi acum, dar nu putea să-i dea ce voia ea.

Poate, cândva, existase o şansă, dar nu de când aflase despre Connie.

Acum era sâmbătă şi venise să ia copilul care, cu faţa ca un burete stors, se agăţase de genunchii lui şi protesta zgomotos.

— Mami spune că trebuie să plecăm. Eu nu vreau să plec. Nu-mi place în Edmonton. Vreau să rămân cu tine și cu Pufuleţ. Tati, nu o lăsa să mă ia de aici. Nu vreau…

— Gata, gata, aşteaptă puţin, draga mea.

Brand o ridică în braţe.

— Despre ce este vorba? Mami nu are de gând…

— Ba da. Ba da. Şi spune că trebuie să merg şi eu. Nu vreau. Nu vreau să mă duc în Edmonton. Tati, spune-i că nu vreau să merg.

Brand cercetă camera cu privirea peste capul lui Connie. Două dintre uşile de la dulapul de bucătărie erau deschise.. Şi rafturile erau aproape goale. Pe canapea se afla un geamantan încărcat cu haine. Pe urmă apăru şi Isabella din dormitor, cu braţul plin de lenjerie.

— Ce se întâmplă? întrebă Brand răstit.

Îi venea să ţipe, dar se forţă să rămână calm.

— Plănuieşti să pleci în vacanţă?

— Nu pleacă în vacanţă, interveni Connie înainte ca mama *ei să* apuce să spună ceva. Şi asta e numai din cauza lui unchiul Felix, Ştiu eu.

— În niciun caz, spuse Isabella.

— Ba da. Ba da. L-ai sărutat.

Brand simţi şocul ca pe o lovitură de ciocan. Se răsuci către soţia lui, băgând mâinile în buzunare ca să le ţină la locul lor. Ea îi înfruntă privirea cu ochi îngheţaţi de spaimă.

Aşadar, era adevărat. Îl minţise din nou.

Aceste ultime zile fuseseră un adevărat iad. Stătuse departe de Isabella fiindcă ştia că aşa trebuia. Dar, când se trezise în dimineaţa aceea, ştiind că o s-o vadă din nou, se trezise zâmbindu-i doamnei Crackitt când aceasta îi adusese cafeaua şi îi spusese că va fi o zi foarte frumoasă.

— Arăţi de parcă tocmai ai câştigat un milion, îi spusese doamna Crackitt.

Fusese obligat să admită, chiar dacă numai în sinea lui, că, deşi nu câştigase un milion, aşa se simţea.

Acum îi trecuse. Își simţea gura acră şi capul greu.

— Aşa deci, îi zise el Isabellei. Bătrânului tău Romeo trebuie să-i mulţumim pentru asta.

Gesticulă cu mâna spre geamantanul deschis.

— Văd că până la urmă te-ai hotărât să pleci la el.

Isabella clătină din cap şi o şuviţă de păr negru îi alunecă pe faţă. Ochii ei se întunecară.

— Nu. Nu l-am sărutat eu pe Felix. Connie a văzut când el mă săruta pe mine. Era felul lui de a-şi lua la

revedere. Urmează să se însoare cu Annie Belinda.

— Şi vrei ca eu să cred asta?

Brand avea un ton surprinzător de detaşat, care îl miră şi pe el.

— De ce nu? Acesta este adevărul.

Braţele ei se strânseră pe maldărul de lenjerie.

— Serios?

— Da. Felix a venit să-şi ceară scuze.

Connie, care stătea agăţată de el cu disperare, îşi trecu mâna peste fruntea lui.

— Ai transpirat, tati.

Mâna ei era aşa de mică. Şi caldă. Brand o strânse în braţe.

— Cred că ai dreptate.

El nu mai spuse că transpiraţia nu era cauzată de căldura din cameră.

Isabella vru să spună ceva, dar nu reuşi să rostească nimic. El aşteptă şi, după un timp, ea încercă să-i explice din nou:

— Nu are de-a face cu Felix, spuse ea cu o voce atât de scăzută, încât el abia o putu auzi. Dar… îmi pare rău, Brand. Eu şi Connie plecăm din Vancouver.

„Ba nu pleci nicăieri!" Brand simţi un val de furie care-i invadă capul. „O, nu, frumoasa mea Isabella cea lipsită de inimă. Ai plecat o dată, dar nu-ţi mai merge şi a doua oară. Şi dacă este nevoie să fac uz de forţă ca să te opresc, să ştii că aşa o să fac.",

— Nu, spuse el cu o asprime atât de reţinută, încât o văzu cum tresare. Nu pleci nicăieri, Isabella. Nu de data asta. Şi în niciun caz cu fiica mea. Apucă-te să despachetezi.

Isabella, care nu se aşteptase nici la venirea lui, nici la furia aceea rece, se împiedică şi aproape scăpă braţul de lenjerie pe podea.

O singură dată îl mai văzuse pe Brand atât de furios. Era o furie ascunsă. Vocea îi era calmă, trăsăturile feţei strict controlate. Dar furia, trecută de orice limită, ţâşnea din ochii lui.

Ea ocoli canapeaua şi se rezemă cu spatele de perete. Brand încă o ţinea pe Connie în braţe, iar Isabella strângea rufele în braţe ca pe un scut.

— Nu, spuse ea cu voce fermă. Îmi pare rău, Brand, îmi pare rău pentru Connie. O să am grijă să te viziteze cât de des…

— Nu pleci din Vancouver, Isabella. În orice caz, nu împreună cu Connie.

O, sfinte Dumnezeule! El nu voia să audă nimic. Ultima oară când fusese aşa de furios fusese în noaptea… înghiţi în sec şi se forţă să-şi termine gândul… Când fusese concepută Connie. Cea mai bună şi cea mai rea noapte din viaţa ei. Dar rezultatul nu fusese chiar aşa de rău…

— Brand, crede-mă că nu vreau să te rănesc. Dar nu mă poţi obliga să rămân, spuse ea încet.

— Nu pot?

Rânjetul lui o făcu să simtă un fior pe şira spinării.

— Spune-mi, Isabella, aveai de gând să fugi aşa cum ai făcut ultima oară? Fără să-i spui măcar un cuvânt dragului tău soţ?

— Nu! Nu, bineînţeles că nu aveam de gând.

Isabella îşi înfipse unghiile într-o faţă de pernă galbenă.

— Mai aveam de aranjat cu un furnizor serios care să-mi preia afacerea. Nu pot să-mi las clienţii baltă. Şi nu am terminat de împachetat, aşa că mai aveam de stat puţin. Eu… hmm… parcă spuneai că ai o şedinţă în dimineaţa asta. Aveam de gând să-ţi spun când veneai după-amiază.

— Serios? Până atunci, presupun că ai fi terminat de împachetat şi m-ai fi luat pe ocolite. Asta aveai de gând? Din păcate pentru tine, mi-am terminat treburile mai devreme decât mă aşteptam.

Connie îşi frecă nasul de gâtul lui.

— Mă bucur că ai venit devreme, tati, murmură ea, strângându-l mai tare de umeri. Acum nu va mai trebui să plecăm în Edmonton, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

Brand îi desprinse mâinile de umerii lui şi o aşeză cu grijă pe podea.

— Brand, nu ai dreptul să-i dai speranţe deşarte, îl repezi Isabella. Connie, îmi pare rău, draga mea, dar nu tatăl tău hotărăşte. Ţi-a plăcut în Edmonton mai înainte. Ai fost fericită acolo…

— Asta a fost atunci. Nu-l aveam pe Pufuleţ. Nici pe tati.

Connie îşi lăsă buza în jos şi izbi cu piciorul într-o pată de pe covor.

Brand îşi puse mâna pe creştetul fiicei lui.

— Ascultă, draga mea, spuse el cu o voce pe care Isabella simţi că făcea eforturi să şi-o păstreze calmă. Mama ta şi cu mine trebuie să discutăm asta între patru ochi…

— Şi vrei ca eu să mă duc la Edwina, încheie Connie

în locul lui cu un oftat.

Brand făcu o strâmbătură şi o atinse uşor pe nas.

— Aşa este.

Connie mai izbi o dată cu piciorul în covor.

— Bine, spuse ea. Mă duc. Dar numai dacă promiţi că nu o laşi pe mama să mă ducă în Edmonton. Vreau să rămân aici cu tine.

— Îţi promit, zise Brand încruntat.

Connie dădu mulțumită din cap.

— Bine. Atunci mă duc.

— Numai o clipă.

Isabella îi adresă un zâmbet scurt, încercând să-şi ascundă supărarea în faţa copilului.

— Mai întâi trebuie să fim sigure că Edwina poate să te primească.

Isabella dădu telefon. Edwina nu era ocupată şi o primea bucuroasă pe Connie. Brand o luă pe Connie pe umerii lui şi urcă pe scări cu pas sprinten. Isabella îi auzi râzând şi simţi un nod în gât. Până se întoarse Brand, pusese maldărul de lenjerie jos şi se aşezase pe canapea, cu braţele încrucişate protector pe piept.

— Foarte impresionant, spuse Brand, trântind uşa în spatele lui. Expresia de fată cuminte. Am mai văzut expresia asta, Isabella, şi mă tem că mă lasă rece.

Cu un evident efort, Isabella îşi lăsă braţele în jos şi îşi aşeză mâinile în poală. Ar fi vrut să spună că trupul lui atrăgător, îmbrăcat în blugi şi în pulover negru, o lăsa pe ea la fel de rece. Dar nu era adevărat. În ciuda furiei care traversa încăperea către ea în valuri, simţea, ca întotdeauna, dorinţa de a se arunca în braţele lui.

— De ce, Isabella? întrebă ei răstit. Ai obiceiul să

distrugi vieţile altora, în cazul acesta pe a mea şi a fiicei mele, sau ai un alt plan? Ca, de exemplu, Felix.

Ea strânse pumnii. Nu avea rost să-l lase să vadă că o rănise. Şi nu avea rost nici să-l mintă, ca să-şi salveze mândria. Ce conta mândria ei în comparaţie cu durerea că va trebui să trăiască tot restul vieţii ei ştiind că bărbatul pe care îl iubea nu o s-o iubească, la rândul lui, niciodată?

— Ţi-am mai spus, Felix urmează să se însoare cu Annie, spuse ea încet. Şi singurul meu scop este să pun cât mai multe mile posibile între mine și alte surse de suferinţă.

— Suferinţă?

Buzele lui Brand se răsfrânseră dispreţuitor.

— Tu vorbeşti despre suferinţă? Cum rămâne cu Connie? Este evident că nu vrea să plece. Sentimentele ei nu contează pentru tine?

— Mai mult decât orice. Dar ea nu este decât un copil, Brand, și vrea ca părinţii ei să fie ca toţi ceilalţi părinţi. O familie. Dar noi nu putem fi o familie, nu-i aşa? Cei mai mult are nevoie de mama ei…

— Şi de tatăl ei. Ca să nu mai vorbim despre câine. Dacă insiști să pleci, este treaba ta. Connie este a mea și nu am de gând să te las să o duci în alt apartament ponosit, să fie obligată să se obișnuiască la altă școală, să îi găseşti altă bonă, în timp ce tu pleci în fiecare seară să te ocupi de afacerile tale…

— Chiar aşa? Şi presupun că i-ar fi mai bine să stea degeaba în casa ta cea mare şi confortabilă, sub supravegherea doamnei Crackitt, în timp ce tu eşti plecat Dumnezeu ştie unde şi…

— Da. Cred că i-ar fi mai bine. În primul rând, aş avea grijă să nu plec mai mult decât aş fi obligat s-o fac. În al doilea rând, mama s-ar muta la mine.

Isabella se foi pe canapea.

— Mairead? Dar ea are casa ei…

— Pe care tocmai încearcă să o vândă. Vrea să se mute mai aproape de nepoata ei. Încă un motiv pentru care nu am de gând să te las să o iei pe Connie de aici.

Isabella se simţi de parcă era împinsă cu spatele la zid de forţe care îi scăpau de sub control. Nu. Nu forţe. Forţă. Brand, cu încăpăţânarea lui, fusese întotdeauna neclintit ca o stâncă. Şi nu voia să o rănească pe Mairead… nu voia să rănească pe nimeni. Dar nu voia, nu putea să rămână în Vancouver ştiind că Brand era atât de aproape de ea, liber să apară în pragul ei în orice clipă, să-i tulbure viaţa şi să-i frângă inima de fiecare dată.

Se uită la el şi îl văzu stând cu picioarele depărtate, cu capul rezemat de tocul uşii, arătând ca un soldat care tocmai învinsese în luptă un duşman de moarte. Aproape că se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să pună piciorul pe gâtul ei şi să scoată un urlet primitiv.

Pentru o secundă, fu tentată să cedeze. Ar fi mai uşor să rămână, să facă exact ce voia Brand…

Nu! Se rezemă cu umerii de canapea. Probabil înnebunise. Dacă nu înnebunise până acum, probabil că aşa se va întâmpla dacă ar fi cedat.

— Nu are rost, Brand.

Isabella îşi pironi ochii pe verigheta pe care încă o purta pe deget.

— Trebuie să plec… fie că-ți place, fie că nu.

Brand nu spuse nimic. Ea începu să răsucească verigheta pe deget, privind cum joacă lumina pe ea, în loc să-şi ridice ochii spre soţul ei. Când tăcerea deveni de nesuportat, ea îl privi.

Brand stătea cu capul plecat, cu maxilarul încleştat şi cu pumnii strânşi pe lângă coapse, parcă pregătiţi să zdrobească primul obiect care i-ar ieşi în cale. Când se repezi către ea şi o apucă de umeri, Isabella nu-şi putu stăpâni un ţipăt înfundat. El nu-i dădu atenţie şi o ridică forţat în picioare.

— Ai crezut că am de gând să te lovesc? întrebă el. Nu, Isabella, nici măcar tu nu mă poţi face să mă cobor într-atât. Deşi… N-are importanţă. Nu vreau decât să-ţi spun că nu voi ceda nimic fără luptă. Dacă încerci să o iei pe Connie…

— O iau pe Connie.

— Nu. O să faci ce este mai bine pentru fiica noastră.

Fiica noastră? De data asta nu spusese „fiica mea”.

— Da, aprobă ea. Aşa o să fac. Îmi pare rău, Brand…

Brand scutură din cap.

— Îţi pare rău? Da, o să-ţi pară. Îţi promit, Isabella, nu am de gând să pierd bătălia asta.

El îi dădu brusc drumul şi ea căzu înapoi pe canapea. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, el ieşise deja pe uşă.

Isabella simţi nevoia să-l scuture puţin pe bărbatul acesta, să-l facă să înţeleagă… Bărbatul acesta pe care îl iubea mai mult decât însăşi viaţa ei… Bărbatul acesta care voia să o despartă de fiica ei.

În timp ce el cobora treptele, ea alergă după el şi i se puse în cale.

— O să pierzi! ţipă ea. De data asta, Brand, se pare că amândoi o să pierdem.

El se opri în loc şi îşi ridică privirea spre ea. Pentru o secundă, ea avu impresia că ochii lui trădau durere, dar şi confuzie. Apoi colţurile gurii i se lăsară în jos şi înălţă din umeri.

— Spune-i lui Connie că mă întorc după-amiază, spuse el şi îşi continuă drumul în jos pe scări.

Tremurând, Isabella se împletici până în casă şi închise uşa în urma ei. Rămase pentru o clipă cu spatele rezemat de uşă, cu privirea pierdută în gol, apoi se trânti pe canapea şi închise ochii.

Brand fusese aşa de furios. Furios pentru că o iubea pe Connie şi fiindcă nu voia să o piardă pe ea. Furios pentru că avea impresia că soţia lui încerca, în mod deliberat, să-l chinuiască. De parcă ea ar fi fost vreodată în stare să-i facă rău lui.

Era oare posibil… ar putea, oare, de dragul lui Connie, să îndure prezenţa permanentă a lui Brand în viaţa ei? Ar putea oare să trăiască alături de el fără ca el s-o iubească? îşi apăsă ochii cu pumnii. Connie era un copil, dar înţelegea multe lucruri. Cu siguranţă viaţa într-o casă lipsită de iubire nu era bună pentru niciun copil. Mai devreme sau mai târziu, ea şi-ar da seama că nu e în ordine ceva cu părinţii ei. Până la urmă, nu ar avea mai mult de suferit decât dacă s-ar muta acum şi totul s-ar sfârşi rapid?

Isabella se ridică în picioare, oftând. Nu găsise încă o soluţie la problema ei, dar asta nu însemna că trebuia s-o lase pe Connie cu Edwina toată ziua. Connie aştepta să se ducă în parc cu tatăl ei şi, după ce avea să-i treacă

furia, Brand o să se întoarcă.

Isabella urcă scara, cu inima grea.

Edwina îi deschise ușa zâmbind, dar se *încruntă*. Imediat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea după ce văzu faţa descompusă a femeii din pragul ei. Am avut impresia că auzim ţipete, dar Connie a spus că era tatăl el şi că el o să îndrepte lucrurile.

— Connie a fost întotdeauna optimistă, spuse Isabella, încercând să zâmbească. Dar mă tem că eu am fost cea care ţipa.

Îi explică Edwinei ce se întâmplase.

Edwina scutură din cap dezaprobator.

— Voi, tinerii ăştia moderni, murmură ea. Pe vremea mea, când ceva nu mergea bine, nevestele nu-şi făceau bagajul să plece în alt oraş…

— Înțeleg ce vrei să spui, o întrerupse Isabella.

Nu era în stare să asculte predici despre responsabilităţile soţiilor care trebuiau să stea împreună cu soţi care nu le iubeau.

— Unde este Connie, Edwina?

— În baie. Face baloane de săpun. Mă duc să-i spun că ai venit.

— Mă duc eu. Mulţumesc, Edwina.

Isabella îşi croi drum prin camera aglomerată şi se opri în uşa de la baie.

— Connie? strigă ea. Connie, e timpul să…

Se opri brusc.

Podeaua era udă, oglinda era acoperită cu un strat de apă cu săpun, dar Connie nu era nicăieri. Isabella se uită întrebător la Edwina, care venise în spatele ei.

— Probabil s-a furişat afară în timp ce puneam apa în ceainic, zise Edwina. Connie? strigă ea. Connie, unde eşti?

Văzând că nu primesc niciun răspuns, căutară în dormitor, în bucătărie, în dulapurile din salon. Apoi din nou în baie. Nu dură mult. Dar Connie nu era în apartament.

— Cred că s-a dus acasă, spuse Isabella mai calmă decât se simţea. Mă duc să văd.

Dar Connie nu se dusese acasă. Sau, dacă trecuse pe-acolo, nu făcuse decât să-şi ia hipopotamul. Şi acesta lipsea.

— Poate s-a dus în viteză pe la vreun vecin, sugera Edwina…

— Da, bineînţeles. Asta trebuie sa fie.

Erau numai opt apartamente în clădire. La trei dintre ele Isabella nu primi niciun răspuns la bătăile ei insistente în ușă. Locatarii din celelalte trei nu o văzuseră pe Connie şi nici nu prea o cunoșteau bine.

Cuprinsă de panică, Isabella alerga în strada. Un autobuz tocmai dispărea după colț dar niciun copil cu părul negru nu se juca pe trotuar şi nu se ascundea în tufişurile din faţa uşii. …

— Tu ia-o pe partea asta a străzii, iar eu o iau pe partea cealaltă! strigă Isabella către Edwina. Nu putea să ajungă prea departe…

Nu, nu putea. Connie avea numai cinci am.

— Connie! strigă ea, când dădu colţul şi zări două siluete de copii urcând în fugă nişte trepte.

Dar cele două capete care se întoarseră către ea aparţineau unui băieţel pistruiat şi unei fetiţe cu ochi

albaştri..

Isabella simţi cum îi îngheaţă inima. Connie nu putea să se fi pierdut. Nu putea. Ah! Cu siguranţă că râsul care se auzea dinspre fereastra magazinului de unde cumpărau lapte era al fiicei ei.

Alergă către uşă. Dar singurul client din magazin era o adolescentă care încerca să-l convingă pe omul de după tejghea să-i vândă nişte ţigări. Şi niciunul din ei nu râdea.

Isabella se uită la ceas. Connie lipsea de peste o jumătate de oră. Poate că…

Desigur. Probabil că deja se întorsese acasă, lăsându-se răsfăţată de Edwina. Da, aşa trebuia să fie.

Pierduse vremea căutând-o pe unde nu trebuia.

Isabella se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Când se întâlni cu Edwina, care venea în fugă din direcţia opusă, amândouă răsuflau din greu, iar Isabella simţea o înţepătură în partea stângă.

Connie nu era de găsit. Mai făcură o dată planul şi porniră din nou în căutarea ei.

După alte trei sferturi de oră, scotociseră deja toate străzile învecinate, de două ori fiecare, iar Isabella o căutase chiar şi pe plajă.

— Unde ar fi putut să se ducă? strigă ea. O, Edwina, nu crezi… adică, este aşa de mică. Se putea întâmpla orice.

Ziarele anunţaseră o mulţime de incidente în ultima vreme. Numai săptămâna trecută un biet copil… *Madre de Dios! îşi* acoperi gura cu palma ca să nu ţipe.

Edwina scutură din cap, cu faţa răvăşită de îngrijorare şi vină.

— Îmi pare aşa de rău, Isabella. Ştiam că este acolo, în baie. N-am știut…

— Nu este vina ta.

Isabella nu avea timp să menajeze sensibilitatea Edwinei şi ştia foarte bine că un copil nu avea nevoie decât de câteva secunde ca să scape de sub supravegherea unui adult, când îşi punea în cap s-o facă.

— A spus ceva… ceva care ne-ar putea da un indiciu…?

— Nu cred… ba da.

Edwina se învioră, apoi se întristă din nou.

— Da, acum, că mi-ai amintit, a spus ceva despre faptul că o să-i facă o surpriză tatălui ei şi o să-i arate mamei că este fetiţă mare. A spus că fetiţele mari pot să aleagă unde vor să locuiască.

— O, nu! Nu se poate.

Isabella se rezemă de un zid. Simţea asprimea pietrei prin bluză.

— Părea îngrijorată? Sau supărată? Tatăl ei…

— Nu, nu cred. Mmm… poate un pic. Dar părea sigură că tatăl ei nu va lăsa să se întâmple nimic rău. N-ar fi mai bine… să-i dai un telefon?

Edwina părea gata să izbucnească în plâns.

Isabella clipi nedumerită.

— Să-i dau telefon lui Brand? repetă ea. Da. Sigur că da. Ai dreptate.

Intrară în casă cu paşi împleticiţi. Mâinile îi tremurau aşa de tare, încât formă numărul greşit. Încercă încă o dată, dar fără succes. Edwina veni lângă ea, îi luă receptorul din mână şi formă numărul în locul ei.

Răspunse doamna Crackitt.

— Da, domnul Ryder tocmai a intrat, spuse ea. Dar nu cred că are timp să vorbească la telefon…

— Cu mine o să vorbească, insistă Isabella.

— Mda, bine. Aşteptaţi un moment.

Doamna Crackitt puse receptorul jos cu un pocnet şi peste puţin timp Brand veni la telefon.

— Da, se răsti el.

— Brand. Sunt Isabella…

— Mi-a spus doamna Crackitt. Ce este?

Ea îşi şterse cu palma câţiva stropi de transpiraţie care-i apăruseră pe frunte.

— Este vorba despre Connie, şopti ea. Brand, Connie a dispărut.

— Poftim? Ce-ai spus? Vorbeşte mai tare.

— Am spus că este vorba despre Connie.

De data asta, Isabelle țipa.

— A dispărut.

— A dis… Cum adică, a dispărut?

El părea mai degrabă enervat decât îngrijorat.

Isabella îi explică. Pentru o clipă se făcu tăcere şi ea avu impresia că îl aude făcând supoziţii şi luând decizii grăbite. Mustrările, o știa, aveau să vină mai târziu.

— Bine, spuse el deodată. Tu rămâi acasă. În caz că se întoarce. Ai dat telefon la poliție?

— Încă nu. Eu…

— Atunci fă-o acum. Și anunţ-o pe Edwina şi pe oricine crezi că ne-ar putea ajuta să o căutăm. Vin şi eu imediat.

Brand era hotărât şi eficient. Isabella nu putea să-şi dea seama ce gândea el. Apoi închise telefonul.

Ea se duse să-i transmită mesajul Edwinei, care dădu scurt din cap şi plecă imediat. Apoi Isabella ridică receptorul să dea telefon la poliţie, făcând mari eforturi să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

Vocea de femeie care îi răspunse la telefon era calmă şi încurajatoare. Isabella ajunse la concluzia că era obişnuită să trateze cu mame agitate şi exagerat de protectoare. Îi ceru imediat amănunte despre dispariţia lui Connie şi îi spuse că va veni un poliţist cât mai curând posibil.

După ce termină, nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Isabella începu să se plimbe prin cameră. Îi era frig. Avea senzaţia că îngheţase până la os, dar nu fu în stare să mai îmbrace un pulover. Din două în două secunde, se repezea la fereastră şi cerceta disperată strada.

Treceau o mulţime de oameni, dar nici urmă de fetiţa îmbrăcată în trening roz.

La douăzeci de minute după ce închisese telefonul, *Jaguar*-ul lui Brand se opri în alee.

— Vreo veste? întrebă el, intrând în cameră de parcă venise să preia un post de comandă.

— Nu.

Isabella scutură din cap.

— Edwina şi câţiva vecini au plecat să o caute…

— Bine. Poliţia a venit?

— Încă nu. Dar o să vină.

— Bine. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Pe faţa lui încremenită nu se putea citi nimic.

Isabella se opri în loc şi îi repetă mai detaliat povestea pe care i-o spusese la telefon.

Brand se pocni cu palma peste coapsă.

— Înţeleg.

Îşi pironi privirea peste capul ei, de parcă ea nici n-ar fi fost acolo.

Isabella simţi cum i se formează o lacrimă în colţul ochiului. Ridică mâna să şi-o şteargă şi simţi, cu surprindere, mâna lui Brand pe cotul ei. El o conduse către un scaun.

— Stai jos! îi porunci el cu o oarecare blândeţe. Nu-ţi face griji. O s-o găsim.

— Unde te duci? întrebă ea văzându-l că se îndreaptă către uşă.

— S-o găsesc pe fiica mea.

— Merg şi eu. Trebuie să fac ceva.

— Nu. Tu rămâi aici şi aştepţi să vină poliţia. Dacă vrei să faci ceva, fă nişte cafea.

Isabella încuviinţă din cap. Se simţea amorţită şi un fior de gheaţă i se strecura în corp, îngheţându-i sângele în vene şi golindu-i mintea de orice raţiune. Precis era un vis. Nu putea să fie realitate. Connie nu se putea pierde. Nu fetiţa ei cu ochi veseli. Trebuia să fie o greşeală. Connie era sus, la etaj. Trebuia să se întoarcă dintr-un minut într-altul…

— Isabella? Ai înţeles ce ţi-am spus?

Brand era aproape aspru şi, pentru prima oară, ea avu impresia că aude o notă ciudată în vocea lui. Asprimea lui o scoase din transă.

— Da, spuse ea. Da, am înţeles. Brand…?

— Ce vrei?

Brand se întoarse înapoi nerăbdător.

— Eu… eu… nimic.

El mormăi ceva în barbă şi dădu să închidă uşa în

urma lui. Dar chiar atunci sună telefonul. Înainte ca Isabella să se ridice de pe scaun, el traversase deja camera şi ajunsese lângă telefon. Ea îi urmări trăsăturile feţei în timp ce ridica receptorul. Teama îi făcu piele de găină.

— Da, îl auzi ea spunând. Da. Da, înţeleg. Vă mulțumesc, domnule ofiţer. Venim imediat.

El puse receptorul jos şi se întoarse către ea.

— Au găsit-o.

Vocea lui nu trăda nicio emoţie. Isabella înghiţi cu greutate.

— Este…? Este…?

Nu reuşi să rostească vorbele şi, pe neaşteptate faţa lui Brand se întunecă de o tristeţe fără margini.

— Este sănătoasă, o asigură el. S-a urcat într-un autobuz. Cu hipopotamul ei roz şi cu paiul de făcut baloane. Şoferul a devenit bănuitor şi a anunţat poliția Acum este la secţie. Se pare că le-a spus că se ducea la Marshlands.

Uşurată, Isabella începu să râdă.

— Slavă Domnului. Este… este foarte supărată?

— Se pare că nu, spuse Brand cu voce uscată. Se laudă la toată lumea care stă s-o asculte că a luat singură autobuzul, fiindcă voia să-i facă o surpriză tati ei. Şi le spune că Marshlands este casa unde or să locuiască ea şi mama ei.

Brand îşi frecă barba cu palma.

— Fiica noastră este emoţionant de încrezătoare pe puterea mea de convingere.

— Oh!

Isabella simţi cum i se înmoaie genunchii. Se prăbuşi

pe scaun simţind că sentimentul de recunoştinţă care o invadase se transforma într-o pornire furioasă de a-l lovi pe cel care provocase acest coşmar. Simţi că pierde legătura cu realitatea. Iar puterea de convingere a lui Brand nu era nici pe departe atât de infailibilă pe cât credea Connie.

Fără a mai sta pe gânduri, sări în picioare.

— Hai să mergem, se răsti ea. Şi, când o să pun mâna pe domnişoara asta, o să-i dau…

— Nu.

Vocea lui Brand era rece.

— Nu o să-i dai decât un sărut, o să-i zâmbeşti, o s-o iei în braţe şi o să-i spui că o iubeşti foarte mult. Aşa o să faci, nu?

Isabella îşi lăsă ochii în jos. Covorul era mai ros decât crezuse până atunci. Răsuci în neştire un nasture de la puloverul pe care îl purta peste pantaloni.

Brand avea dreptate. Ce-i trecuse prin cap? Bineînţeles că o să-i zâmbească lui Connie şi o s-o ia în braţe. O regăsise. Asta era tot ce conta.

Şi Brand fusese cel care înţelesese asta. Nu ea. Nu mama care o iubea şi care îi purtase de grijă până atunci.

Îşi ridică privirea, fără să-i mai pese că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Da, spuse ea. Ai dreptate. Îmi pare rău. Mergem s-o luăm acum?

Brand nu răspunse, dar ea îl văzu, ca prin ceaţă, cum întinde mâna către ea. Apoi o apucă de talie şi o împinse către uşă.

— Nu trebuie să te consideri foarte vinovată, Belleza.

Ai avut o zi îngrozitoare.

Belleza. Îi spusese din nou Belleza. Se sprijini de el, bucuroasă de puterea lui, recunoscătoare de sprijinul lui și incapabilă să gândească dincolo de momentul acela.

În timp ce se îndreptau împreună către mașină, Edwina le ieși în cale răsuflând din greu.

— Au găsit-o. Nu a pățit nimic, îi spuse Isabella.

Edwina se lumină la față și buzele i se întinseră într-un zâmbet larg.

— Au găsit-o? repetă ea. Slavă Domnului. O, copiii mei dragi!

Abia după ce o îmbrățișă pe Isabella, apoi, cu timiditate, pe Brand, ea întrebă:

— Unde era?

Îi spuseră, iar bătrâna bonă izbucni într-un hohot de râs care îi surprinse pe Isabella și pe Brand.

— I-auzi, să creadă ea că poate să ajungă singură până în Richmond! se minună ea.

— Și-ar fi ajuns, dacă nu o oprea șoferul autobuzului, spuse Brand cu un ton pe care Isabella îl bănui de mândrie părintească… acum, că fiica lui se afla în siguranță.

— Poate, zise ea.

— O, este foarte posibil, spuse Edwina. Și-acum, dacă nu aveți nimic împotrivă, mă duc să le spun celorlalți că ați găsit-o. Au fost cu toții foarte îngrijorați.

O văzură cum se îndreaptă către bloc și-i anunță bucuroasă pe toți vecinii că au găsit-o pe Connie.

În timp ce Brand o ajuta pe Isabella să urce în mașină, un grup de vecini se grăbi să-i felicite.

Înainte să ajungă la secţia de poliţie, ei îi alunecase capul pe umărul lui. Aţipi, epuizată de emoţiile prin care trecuse în ultimele ore.

Brand aruncă o privire către părul ei lung care-i cădea pe piept, oftă şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Până la poliţie, conduse cu o singură mână.

Capitolul 15

Isabella stătea pe plaja Jericho, aşezată pe un buştean şi privea valurile care se prelingeau pe nisip. Era o dimineaţă cenuşie, răcoroasă şi auzea frunzele copacilor din spatele ei protestând uşor în bătaia vântului.

Şi ea simţea nevoia să ţipe şi să protesteze.

Ieri, Brand le adusese pe ea şi pe Connie cu maşina la Marshlands. Nici nu se pusese problema unei alte destinaţii. Şi, la venirea serii, nici nu se pusese problema locului unde urma să-şi petreacă noaptea Connie. Fetiţa fusese obosită şi, cu întârziere, îngrijorată de reacţia părinţilor faţă de escapada ei. Dar se înseninase când Brand îi spusese că nu o să i se întâmple nimic dacă promitea să nu mai fugă altă dată. Urmase o întâlnire fericită cu Pufuleţ şi, în cele din urmă, Connie adormise în braţele lui Brand.

Isabella nu spusese nimic când, cu o tandreţe care îi frânsese inima, el o dusese pe fiica lui la etaj şi o aşezase în patul ei decorat cu alb şi roz. Connie nu se trezise nici când o dezbrăcaseră s-o culce în pat.

După aceea „cu buzele mai strânse decât de obicei, Brand o întrebase pe Isabella dacă voia să folosească dormitorul pentru oaspeţi.

— Dormitorul pentru oaspeţi?

Auzindu-şi vocea ca de papagal dezamăgit, Isabella îşi acoperi gura cu palma.

— Ai altceva în plan?

Brand pusese întrebarea pe un ton politicos şi reţinut. Cine l-ar fi auzit, n-ar fi ghicit niciodată că ei doi petrecuseră de curând o noapte de pasiune atât de explozivă, încât ar fi umbrit erupţia muntelui St. Helens.

Isabella căută pe faţa lui un semn de afecţiune, un indiciu cât de mic, care să arate că lui îi păsa unde urma ea să-şi petreacă noaptea. Cum nu zări nimic de felul acesta, răspunse cu stoicism:

— Nu. În niciun caz. Dacă nu te superi, aş prefera să mă duc acasă.

— Cum vrei.

Brand dădu din cap şi părăsi brusc încăperea. Înainte ca Isabella să-l ajungă din urmă, el luase deja cheile de la maşină şi o aştepta nervos în hol.

— Pot să chem un taxi… începu ea.

— Nu, spuse Brand. Nu poţi. Am mai discutat asta, Isabella, şi-n plus, eşti epuizată. Nu te las să aştepţi un taxi care s-ar putea nici să nu vină. Aşa că, ori accepţi un pat în camera de oaspeţi, ori accepţi oferta mea. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Isabella cedă. Avea dreptate când spunea că era epuizată. Nu avea puterea să se certe cu el.

Niciunul din ei nu vorbi nimic până nu ajunseră în

Point Grey. Profilul dur al lui Brand nu invita la conversaţie şi, chiar dacă ar fi fost altfel, Isabella nu avea nimic de discutat cu el.

Când el o escortă până la uşă, ea nu reuşi să spună decât un „mulţumesc” glacial.

Brand îi răspunse cu o mişcare din cap, dar, în loc să plece, stătu pe loc şi se uită la ea în timp ce-şi căuta cheile în poşetă. Apoi, în timp ce ea simţi că începe să i se facă frig, el întinse mâinile şi o trase în braţele lui.

Ea nu încercă să se opună. Dar nici nu răspunse când el se aplecă şi o sărută uşor. Dar când sărutul lui deveni mai apăsat şi paralizia care o cuprinsese din clipa când el o luase în braţe începu să dispară, ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îi răspunse la sărut.

Fu un sărut lung, mai degrabă tandru decât senzual.

Se opriră deodată, ca la un semn.

— De ce, Brand? Pentru ce ai făcut asta? întrebă Isabella cu o voce tremurândă.

El se rezemă cu umerii de tocul uşii.

— Ştii vreun motiv pentru care n-ar trebui să-mi sărut soţia?

Un mieunat strident răsună în noapte.

— Da, spuse Isabella. Ştiu unul. Pentru că în curând nu voi mai fi soţia ta.

— Eşti sigură de asta?

El vorbi de parcă o întreba dacă scosese câinele «fară în ziua aceea.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi cum rămâne cu Connie?

Ochii lui păreau să strălucească în luminile străzii. Isabella avu brusc impresia că el se transformase într-o

creatură a nopţii, dură, sângeroasă şi sigură de voinţa ei. O făcu oarecum să se înspăimânte.

— Ce este cu Connie? întrebă ea.

— Episodul de azi nu ţi-a răspuns la întrebarea asta?

Isabella scutură neajutorată din cap.

— Mi-a arătat numai că fiica mea poate să fie la fel de hotărâtă şi de încăpăţânată ca şi tatăl ei.

— Asta-i tot?

Ştia unde ţintea el. Şi mai ştia că el o să lupte până la capăt pentru Connie, şi că avea toate șansele să câştige. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume pentru sănătatea i şi pentru binele lui Connie. Niciun copil n-ar trebui să crească într-o casă unde nu există dragoste. Dragostea unilaterală nu putea fi suficientă.

— Da, spuse ea. Asta-i tot. Noapte bună, Brand.

El nu răspunse, dar ea avu impresia că îl vede încruntându-se în lumina slabă. Apoi, pe neaşteptate, el o prinse cu palma de ceafă și o trase către el, strivindu-i buzele cu un sărut scurt şi apăsat înainte să-i dea drumul. Isabella ştiu, cu un instinct care nu o înşela niciodată, că acesta era felul în care Brand își lua rămas-bun.

— Noapte bună, Isabella, spuse el de parcă era o noapte ca oricare. Somn uşor.

Isabella era prea obosită ca să facă altceva în afară de a răspunde din cap. Fiindcă aceasta nu era o noapte ca oricare. Era ultima noapte în care Brand avea s-o ţină în braţe.

O creangă se rupse din cauza vântului și căzu cu zgomot în spatele ei. Isabella tresări. Plecase pe plajă, în loc să stea singură și pustie în prag, să privească în

urma lui Brand, care dispăruse în noapte.

O, Dumnezeule! Oare nu cumva făcuse o greşeală îngrozitoare? Oare vântul și valurile nu încercau să-i spună ceva? Urmări cu privirea doi pescăruși cum se luptau cu curenţii de aer ca să coboare pe un petic de alge împrăștiate pe o grămadă de pietriş. Imediat ce aterizară, pescărușii. Începură să se bată pentru niște resturi însângerate până atunci ascunse sub ierburi. Isabella se cutremură şi închise ochii.

Când îi deschise din nou, un alt pescăruş se furişa către cei doi combatanţi. Aceştia erau aşa de preocupaţi de împărţirea prăzii, încât nu-l observară pe intrus decât după ce acesta ajunse lângă ei și le smulse obiectul disputei dintre ciocuri. Apoi își luă zborul, în timp ce ceilalţi doi ţipau indignaţi şi se lansau într-o urmărire zadarnică.

— Ce prostie, murmură Isabella. Dacă s-ar fi înțeles să împartă…

Nu prea îi plăcu direcţia în care i-o luase gândul, aşa că se ridică în picioare şi începu să arunce cu pietre în valuri.

În spatele ei, o voce de copil începu să strige:

— Mami, tati, uite! Am găsit o scoică.

— Eu am văzut-o primul! ţipă a doua voce.

Isabella își întoarse capul și văzu doi copii luându-se la trântă pe nisip. Când se ridicară de jos, fiecare ţinea în mână câte o jumătate din frumoasa scoică.

— Vedeţi ce se întâmplă dacă nu vă jucaţi împreună, aşa cum v-am învăţat eu? îi mustră o voce de adult.

Isabella gemu și se întoarse la locul ei. Să împărţi cu altcineva. Oare asta era viaţa? Cu siguranţă cineva, ceva,

trebuia să fie de partea ei. Nu putea fi normal să trăieşti cu un bărbat care nu te iubeşte. Dar natura părea să conspire s-o îndrepte către o hotărâre pe care nu voia să o ia. O hotărâre care ar fi, probabil, diferită de cea care păruse atât de corectă săptămâna trecută.

Dar asta fusese înainte ca fiica ei să fugă de-acasă.

Era oare posibil? De dragul lui Connie, putea ea să se mute la Marshlands, să trăiască în minciună? Era cu siguranţă o cerinţă prea mare pentru orice femeie…

Dar ea nu era orice femeie. Ea era Isabella Sanchez Ryder care, la cei douăzeci şi trei de ani ai ei, deşi nu avusese deloc intenţia s-o facă, adusese în viaţa unui bărbat onorabil mai mult haos decât era normal să accepte cineva.

Şi, totuşi, el acceptase. Isabella culese un pumn de nisip umed şi se gândi la felul cum începuse totul când, fără a sta pe gânduri, Brand oferise unei tinere striate protecţia sa. Îşi aminti momentele bune, dar şi cele rele şi, în timp ce soarele nevăzut se ridica pe cer, încercă să-şi imagineze cum ar fi viaţa ei fără bărbatul pe care îl iubea.

Pustie! Ar fi pustie. O pereche de pescăruşi, probabil aceiaşi de mai înainte, trecură ţipând peste capul ei. Ţipetele lor o făcură să tresară. Trecutul, păreau ei să spună, dispăruse pentru totdeauna. Nu putea fi schimbat. Dar, în dimineaţa asta, ea putea să ia o hotărâre care, într-o oarecare măsură, să răscumpere durerea pe care o provocase. O hotărâre care ar putea fi disperat de greu de suportat, dar care, dacă ar putea să se uite pe sine şi să-şi ascundă suferinţa, ar fi în favoarea celor doi oameni pe care îi iubea mai presus de

orice pe lume.

Oricât ar costa-o, trebuia să facă tot ce era mai bine pentru fiica ei. Şi poate… poate şi pentru Brand.

Încet, cu mişcări greoaie, Isabella se ridică de pe butuc. Când ajunse la şosea, începu să plouă şi picăturile se amestecară cu lacrimile care îi curgeau nestăpânite pe obraji.

Abia peste douăzeci de minute, în timp ce îşi ducea hainele ude la baie, se opri să se întrebe de ce zâmbea printre lacrimi.

— Mulţumesc, doamnă Crackitt. Pune-o pe birou, te rog.

Brand aruncă o privire fugară către tava de cafea pe care menajera o aşeza între grămezile de dosare şi de cărţi din mica bibliotecă ce folosea drept cameră de studiu. Ar fi preferat ceva mai tare decât cafeaua, dar era numai două… şi n-ar fi fost un exemplu bun pentru Connie, care se juca liniştită într-un colţ cu Pufuleţ.

— V-ar prinde bine o ceaşcă de cafea, domnule Ryder. Arătaţi cam obosit.

Doamna Crackitt avea obiceiul să observe când oamenii nu-i apreciau serviciile ireproşabile. În privinţa asta, se gândi el, se deosebea foarte tare de Veronica.

— Da. O beau imediat. Mulţumesc.

Aştepta până ce ea ieşi încruntată pe coridor, apoi se întoarse la fereastră să privească ploaia.

Calculatorul era aprins şi, cel puţin teoretic, verifica bugetul Liniilor Aeriene Ryder. În realitate, când nu privea la ploaia ce cădea într-o perdea deasă deasupra grădinii, se uita la Connie.

Ea stătea lungită pe covorul gros, cu tălpile rezemate

de podea şi cu genunchii ridicaţi. Pufuleţ stătea culcat pe pieptul ei, cu limba atârnată şi cu nasul negru proptit în bărbia ei.

Trăsăturile feţei lui Brand se îmblânziră când, cu coada ochiului, îl văzu pe Pufuleţ cum se rostogoleşte pe spate, iar Connie începe să-l mângâie pe burtică. Începu să zâmbească, dar, în aceeaşi clipă, durerea care îi zvâcnise în tâmple toată ziua se intensifică. Avu senzaţia că îi explodează capul. Îşi masă fruntea cu degetele şi se gândi că, de obicei, prezenţa lui Connie îl făcea să-i treacă durerea de cap.

Dar nu şi azi.

În cele câteva săptămâni de când o cunoscuse pe fiica lui, ajunsese să o iubească cu un devotament profund şi necondiționat.

Şi-acum avea s-o piardă.

Până ieri, ar fi mutat munţii din loc să o ţină în Vancouver, fie că Isabella voia să rămână, fie că nu. Dar asta fusese înainte ca fiica lui să fugă de acasă, când el văzuse spaima şi disperarea din ochii mamei ei.

Isabella, frumoasa şi cândva atât de egoista lui soție, se schimbase mai mult decât ar fi vrut el să admită. Îi ştia curajul dintotdeauna, dar faptul că ea era în stare să se dăruiască într-atât copilului ei, părea ceva la care nu se aşteptase niciodată.

Acum ştia că, indiferent de ceea ce făcuse ea în trecut, el nu putea şi nu voia să încerce să o despartă de fiica ei.

Se sprijini cu coatele de masă şi îşi rezemă capul în mâini. Dumnezeule, o să-i fie dor de ea. De amândouă. Nu ştiuse că era posibil…

— Domnule Ryder? A venit doamna Ryder. Să o

poftesc înăuntru?

Brand își ridică privirea. Doamna Crackitt băgase capul pe uşă. Părea puţin stânjenită.

— Te gândești la lup… murmură el.

Apoi, când își dădu seama că vorbise tare, spuse grăbit:

— Da. Da, desigur. Poftește-o înăuntru.

Probabil că Isabella aşteptase în faţa uşii, pentru că intră imediat înăuntru. Avea pe umăr o sacoşă grea şi era îmbrăcată cu o bluză neagră şi un pulover cu câteva numere mai mari pe trupul ei subţire. Părea pierdută în el, ca un copil pribeag venit din furtuna de afară. El se întrebă dacă ţinuta aceea nu fusese aleasă în mod deliberat.

Brand aruncă o privire spre faţa ei şi se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton aspru, blestemând nodul care i se pusese în gât. Ai păţit ceva? Plângi…

Zărind-o pe Connie în colţul camerei, Isabella își înghiţi cu greutate lacrimile și încercă să zâmbească.

— Nu, n-am păţit nimic, spuse ea grăbită. Îmi lăcrimează ochii de la vânt. Connie, dragă…

— Ştiu.

Connie scoase un oftat de martiră.

— Vrei să mă duc la doamna O'Brien.

Își puse mâinile în şolduri.

— Îmi place doamna O'Brien. Și Crackitt şi Pufuleţ. Şi nu merg în Edmonton, mami.

— Connie… începu Brand.

— E-n ordine.

Isabella zâmbi liniştitor.

— Nu, draga mea. Nu mergi. O să stăm amândouă aici, cu tatăl tău.

Connie se lumină la faţă de parcă apăruse soarele.

— O, mami! Te iubesc mult de tot. Ştiam eu că tati o să facă să fie bine.

Se repezi şi o cuprinse pe mama ei în braţe. Apoi, înainte ca Isabella să apuce să spună ceva, ieşi pe uşă sărind într-un picior, urmată de Pufuleţ, care lătra bucuros. Ascultară amândoi cum răsună paşii lor pe podelele lustruite cu atâta devotament de doamna Crackitt.

— Doamnă O'Brien! Doamnă O'Brien! strigă Connie din toate puterile. Crackitt! Crackitt! Este oficial! O să rămân aici cu tine!

Brand închise uşa în urma ei şi se întoarse către Isabella. Ea pusese sacoşa pe biroul lui şi stătea în mijlocul camerei cu mâinile la spate, ca un copil care aşteaptă să fie certat.

— Asta înseamnă că accepţi propunerea mea? o întrebă el.

Isabella se strădui să rămână calmă. Vocea lui era guturală. Nu era vocea unui bărbat care primise o veste neplăcută. Ea îi zări buzele senzuale şi încordarea de pe faţă şi, pentru câteva secunde, aproape începu să spere. Apoi îşi aminti ce îi spusese el în grădină şi ştiu că, dacă el se simţea uşurat, era din cauza lui Connie. Nu din cauza soţiei care era mama copilului lui şi, din când în când, obiectul pasiunii lui trecătoare.

— Da, răspunse ea grăbită, înfruntându-i privirea întunecată cu hotărâre. Accept. Am ajuns la concluzia că

nu am de ales. Pentru că tot ce ai spus tu este adevărat. Trebuie să fac ce este mai bine pentru Connie. Și… și pentru tine. Ştiu că o iubeşti, Brand.

Vocea i se frânse puţin, înainte să continue:

— Numai că nu vedeam cum aş putea să trăiesc alături de tine din nou. Nu în felul în care știu că va fi de acum încolo.

Trase grăbită aer în piept în timp ce râsul lui Connie răsuna undeva pe hol, apoi continuă grăbită:

— Dar aveai dreptate când ai spus că va fi greu pentru Connie să se obişnuiască la altă şcoală şi cu o bonă nouă, când abia se obişnuise în Vancouver. Şi probabil că eu aş fi fost plecată mult timp. Așa că, da, accept oferta ta. Şi mă voi strădui să suport.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Brand… Connie este un copil isteţ. Mă tem că asta înseamnă… ei, bine, înseamnă că va trebui să ne purtăm de parcă ne-am plăcea unul pe altul… măcar în cea mai mare parte din timp.

Brand încercă să spună ceva, dar ea continuă grăbită, înainte să fie întreruptă:

— Ştiu că nu va fi uşor. Dar cred că pentru un copil este mai bine să aibă doi părinţi, dacă părinţii aceia nu se poartă ca doi străini. Nu este suficient să aibă câinele acela caraghios. Ea are nevoie de… o familie iubitoare.

Brand nu spunea nimic. Ochii lui, mai întunecaţi decât o noapte fără lună, nu trădau nimic din ce gândea. După un timp, ea nu mai putu rezista să se uite la el, așa că se strădui să arboreze un zâmbet ironic şi se apucă să studieze modelul covorului.

— Prin urmare, de-asta plângeai.

Vocea lui părea să vină de departe şi sunase atât de gutural, încât o făcu să ridice capul.

Sprâncenele îi erau împreunate într-o singură linie, dar ea îşi dădu imediat seama că nu era supărat. În schimb, părea aproape mirat, de parcă ar fi avut o revelaţie. În timp ce se uita la el, mirarea fu înlocuită de… ce era oare? Vină? Regret? Durere? Nu, cu siguranţă nu putea…

Ea închise ochii, apoi îi deschise din nou. Acum Brand arăta de parcă se trezea dintr-un coşmar.

— Da, spuse ea, străduindu-se să-şi controleze vocea. Dar nu voiam să mă vadă Connie. În caz că ar fi observat.

— Dă-mi voie să lămuresc ceva, zise Brand încet. Adineauri ai spus că eşti de acord să trăieşti cu mine ca soţie. De dragul fiicei noastre. Şi plângi pentru că perspectiva asta este pentru tine aproape… intolerabilă. Aşa este?

Fără să-şi ia mâinile de la spate, Isabella îşi fixă privirea pe nasturele de la gât al cămăşii lui.

— Nu. Nu intolerabilă. Doar… dureroasă. Dar o să supravieţuiesc. Promit că n-o să umblu prin casă suspinând într-una. Şi… ştiu că am greşit în multe privinţe, dar o să încerc să fac totul bine de-acum încolo… o să încerc să mă răscumpăr pentru greşeala de a-ţi fi ascuns existenţa lui Connie.

Clipea des, ca să alunge ceaţa care i se forma mereu în ochi, aşa că tresări când simţi degetele lui Brand sub bărbia ei. Atingerea lui neaşteptată îi tăie respiraţia.

— Isabella? încerci să-mi spui că faci acest… sacrificiu… nu numai pentru Connie, dar şi pentru

mine?
O forţă să ridice capul. Faţa lui era atât de aproape, încât îi vedea porii din piele şi îi simţea răsuflarea caldă în părul ei.
Încercă să-i zâmbească şi aproape că reuşi.
— Nu este un sacrificiu prea mare, nu crezi? Un soţ chipeş. Un tată pentru fiica mea. O casă frumoasă. Având în vedere că aproape nu mai am contracte şi în prezent nu prea am mijloace să-mi câştig existenţa, o mulţime de oameni ar spune că ar trebui să fiu recunoscătoare.
— Dar nu eşti.
El îşi luă brusc degetele de sub bărbia ei şi făcu un pas înapoi.
— Isabella, există altcineva cu care ai prefera să trăieşti?
— Poftim?
Ea se uită uimită la el.
— Nu, bineînţeles că nu există. Doar nu crezi cu adevărat…
— Bine.
El ridică o mână în sus.
— Te cred. Asta înseamnă că este vorba despre mine. Eu sunt problema.
— Eu… da. Într-un fel. Dar, vezi tu…
Tăcu, pentru că nu reuşea să găsească vorbele care să-l facă să înţeleagă că nu putea să dăruiască dragoste, dacă acest sentiment nu exista.
Pufuleţ începu să latre în faţa uşii închise şi o auziră pe Connie cum îi spune să tacă. Brand încă avea expresia aceea ciudată, chinuită. Dacă nu l-ar fi

cunoscut mai bine, Isabella ar fi spus că era remuşcare.

— Da, spuse el. Cred că înţeleg. Mi-ai spus cândva că tu vrei totul. Nu doar o casă și un soţ, dar și celălalt ingredient necesar unei căsnicii fericite.

Aşadar, ei înţelegea. Dădu din cap, sperând ca nodul din piept să nu-i urce în gât și s-o sufoce.

— Da. Dar ştiu că pretind prea mult.

Brand dădea din cap, de parcă primise o lovitură puternică. Şi, pentru prima oară din seara balului, el nu încercă să-și ascundă sentimentele. Pe fiecare trăsătură a feţei se citea că suferă şi că se consideră vinovat.

— Şi eu nu te-am crezut. Nu am crezut că pot avea încredere în tine, gemu el. Ai putea să mă ierţi vreodată, Belleza?

— Să te iert?

Acum ea era cea nedumerită.

— Dar… Brand, nu am nimic de iertat.

El schiţă o grimasă.

— Acum o săptămână poate aş fi fost de acord. Acum o săptămână aş fi crezut că încă eşti mica vrăjitoare cu care m-am căsătorit într-un acces de remuşcare, de care m-am îndrăgostit fără să vreau şi pe care am alungat-o într-o noapte rece de decembrie…

El întinse mâna s-o atingă, apoi ochii i se îngustară şi lăsă mâna în jos.

— Porţi brăţara pe care ţi-am dat-o eu, spuse el.

Isabella simţi cum i se golește faţa de sânge. Inima îi bătea ca aripile unui fluture prins în plasă. Făcu un pas înapoi și încercă să găsească, automat, cu mâna spătarul scaunului. Trebuia să fie undeva în spatele ei.

— Ce ai spus? şopti ea, după ce găsi scaunul şi se lăsă

să cadă pe el.

— Am spus că porţi brăţara de la mine.

— Da. Aşa… am găsit de cuviinţă.

— Ai făcut bine. Vreau s-o porţi.

Ea zâmbi slab.

— Mă bucur. Şi eu vreau s-o port. Dar am întrebat ce ai spus înainte de asta. Am auzit… am auzit cumva că ai spus că te îndrăgostiseşi? De mine? Eu am crezut…

— Şi eu am crezut la fel.

Vocea lui Brand era răgușită.

— Am crezut că sunt un prost. Fiindcă eu credeam că tu m-ai folosit doar ca bilet de drum pentru a pleca dintr-o ţară în care erai obligată să accepţi o căsătorie pe care nu o voiai. Am presupus că mă găseai mult mai potrivit decât bărbatul pe care ţi-l alesese tatăl tău, dar asta numai pentru că eu veneam dintr-un loc unde, fără îndoială, îți imaginai că femeile aveau libertatea să facă tot ce vor.

Isabella simţi cum îi revine sângele în obraji. Brand o privea atât de intens, cu atâta regret, încât se simţi obligată să admită:

— Dacă asta ai crezut… ai avut, în parte, dreptate. Din prima clipă când te-am văzut împreună cu Mary, am întrezărit o viaţă nouă şi complet diferită. Vezi, eu am fost educată să cred că dragostea era doar pentru romancieri şi pentru visători. Aşa spunea tatăl meu. Dar era ceva în felul cum o priveai tu pe Mary care m-a făcut să mă îndoiesc, m-a făcut să vreau ceea ce mi se spusese că nu există în lumea reală, bazată pe proprietate, pe puterea banului și a pământului.

Lăsă ochii în jos și-și plimbă degetul pe marginea

mesei lui de lucru.

— Când te-am văzut atunci, pe stradă, am fost sigură că întâlnirea noastră fusese hotărâtă de soartă. Că tu şi cu mine eram predestinaţi unul altuia. Fantezii de adolescentă, bineînţeles. Deşi mai târziu…

— Ştiu, o întrerupse Brand cu asprime. Mai târziu, totul s-a schimbat. Nu-i aşa? O, da, încă erai copil în multe privinţe. Dar, dacă stau să mă gândesc, ar fi trebuit să văd că începi să te maturizezi.

— Nu era uşor să iubesc.

Isabella ridică privirea spre el cu un început de zâmbet.

— Avea, într-adevăr, un efect de îmbătrânire asupra mea.

Brand gemu.

— Eram chiar aşa de rău?

— Nu. Nu chiar. În cea mai mare parte a timpului te străduiai să fii un soţ responsabil. Sau ceea ce credeai tu că este un soţ responsabil. Dar încă erai îndrăgostit de Mary şi nu mă puteai lua în serios ca soţie.

Ezită o clipă, dar se simţi datoare să adauge:

— De-asta am încercat să mă folosesc de Gary… ca să te fac gelos.

Brand făcu ochii mari, apoi băgă mâinile în buzunare.

Isabella îi susţinu privirea fără să clipească şi, după câteva clipe, el se răsuci pe călcâie şi se duse să privească afară pe fereastră. Ploaia nu se oprise.

— Şi-acum îmi vine să-l strâng de gât pe măgarul acela, mârâi el peste umăr.

— Serios? Asta ar trebui să mă bucure sau nu?

— O, da. Pe de altă parte… a dat rezultate.

Brand întoarse spatele ploii şi se uită în ochii ei.

— Teatrul pe care îl jucai cu Gary a fost cel care m-a făcut să văd că Mary devenise pentru mine doar amintirea dulce-amăruie a primei iubiri… şi că eram însurat cu o femeie vie, adevărată, pe care o doream foarte mult.

El lăsă ochii în jos şi păru că-şi studiază pantofii.

— Problema era că nu mă puteam hotărî să-ţi spun ce simţeam… în parte pentru că nu puteam accepta eu însumi acest adevăr, şi-n parte pentru că tu erai prea tânără. Aşa că m-am străduit să-mi ţin mâinile departe de tine, ştiind că, altfel, ori te-aş fi ucis, ori aş fi făcut dragoste cu tine ca un apucat.

Îi adresă un zâmbet scurt şi se rezemă cu şoldul de pervazul ferestrei.

— Cred că îmi place mai mult a două variantă.

Zâmbetul Isabellei era mult mai ambiguu decât al lui.

Colţul gurii lui Brand se ridică din nou.

— Mmmm. Dar eu nu mă puteam vedea făcând dragoste cu… o femeie nestatornică şi vicleană, care începuse să flirteze cu vecinul meu şi care încheiase prin a leşina în braţele lui.

— Nu am leşinat. Şi, până la urmă, tot te-ai culcat cu mine.

Isabella se trase de mâneca puloverului.

— Da. Şi m-am simţit îngrozitor de ruşinat. Cum era normal.

Brand scutură din cap, de parcă şi acum îi venea greu să accepte ce făcuse.

— La naiba, eram cu aproape zece ani mai în vârstă decât tine, Isabella. Trebuia să te las să te maturizezi, ca

să-ţi dai seama ce vrei cu adevărat, fără să mai fii determinată de teamă, de nevoia de a fi protejată şi…

„Făcu o grimasă ironică.

— Şi, presupun, de dorinţa de a te răzbuna pe tatăl tău.

— Oh! Eu am crezut că nu mă voiai. Din cauza lui Mary.

Trupul lui, rezemat cu eleganţă de fereastra spălată de ploaie, era atât de atrăgător, încât Isabella fu nevoită să se ţină strâns de braţele scaunului, ca să nu se repeadă în braţele lui.

— Nu te voiam…

Brand îşi încrucişă braţele pe piept.

— Sunt bărbat, Isabella. Bineînţeles că nu o uitasem pe Mary. Dar asta nu însemna că nu eram conştient că am o soţie incredibil de tânără şi de atrăgătoare.

Isabella constată că i se uscase cerul gurii. Se sprijini pe braţele scaunului şi se ridică în picioare.

— Vrei să-mi spui că în toate lunile acelea cât am trăit împreună.

Brand se desprinse de fereastră şi, în timp ce se apropia de ea, Isabella îi citi în ochi oboseala lăsată de emoţiile din ultimele săptămâni.

— Ultimele luni au fost un adevărat iad, spuse el. Făcusem dragoste cu tine numai o dată şi eram nebun de dorinţa de a face asta din nou. Dar nu puteam pune de acord dorinţa aceea cu responsabilitatea pe care consideram că o am faţă de foarte tânăra mea soţie.

El zâmbi cu amărăciune.

— Era vorba şi despre mândrie. Şi de puterea voinţei. După cum cred că ai observat, Isabella Belleza, am o

mare doză de mândrie.

O, da, observase. Acesta era, în parte, motivul pentru care îl iubea. Iar acum, privindu-l, văzându-i regretul pentru ceea ce ar fi putut să fie, auzindu-i vocea guturală, simţea dorinţa să se apropie de el, să-i netezească fruntea încruntată.

Şi, totuşi, ezită. Oare cuvintele lui aveau înţelesul pe care îl spera ea? Sau avea s-o respingă din nou? Acum nu îşi mai putea permite să greşească.

Brand venea către ea. Părea că merge în somn şi nu se poate opri. Sau nu voia să se oprească. Isabella făcu un pas către el.

Apoi nu mai rămase spaţiu între ei… nicio prăpastie de netrecut.. Şi se trezi strivită în braţele lui, încât abia mai putea să respire. Apoi buzele lor se întâlniră într-un sărut pe care îl aştepta de cinci ani, sărutul care era declaraţia de dragoste a lui Brand, în clipa aceea ştiu că, în sfârşit şi pentru totdeauna, indiferent de ce avea să le rezerve viitorul, urmau să-l înfrunte împreună.

Brand nu băuse cafeaua doamnei Crackitt. Dar îi trecuse durerea de cap,

— Brand, spuse Isabella câteva ore mai târziu, în timp ce se plimbau mână în mână prin pădurea udă de ploaie din spatele casei. Brand, chiar poţi să mă ierţi? Pentru că nu ţi-am spus despre Connie? Pentru că, dacă există o cale să mă revanşez faţă de tine…

— Te-ai revanşat deja, spuse el. Te-ai întors la mine, Belleza.

El atinse o creangă de pin şi o ploaie de stropi se împrăştiară pe jos.

— Cum aş putea să-ţi port şi acum pică pentru ce ai făcut?

— Mi-ai purtat pică, zise Isabella. Multă vreme.

— Da. Şi poate o parte din mine o să-ţi poarte mereu. Noaptea, când n-o să pot dormi sau când mă vor supăra prea multe probleme de la serviciu. Dar vreau să ştii ceva. Azi după-amiază, înainte ca tu să te întorci, hotărâsem că nu pot să ţi-o iau pe Connie. Nu puteam să-ţi fac un asemenea rău.

— Îţi mulţumesc, spuse ea cu simplitate, simţind cum îi dispare ultima urmă de îndoială şi cum inima i se umple de pace şi de sentimentul de siguranţă.

Brand o iubea destul de mult ca să renunţe la fiica lui.

— Nici eu nu am putut să ţi-o iau ţie, mărturisi ea cu voce șoptită. Am crezut că pot, dar m-am înşelat. Ce proşti am fost, Brand.

— Vorbeşte pentru tine, spuse el, sărutând-o pe păr.

Isabella începu să râdă. Îi venea să cânte. Îi venea să mulţumească soarelui pentru că apărea în toată splendoarea lui de după nori. Dar, înainte de a ceda acestui impuls, trebuia să fie sigură de ceva.

— Brand, eşti sigur? întrebă ea.

— Sigur?

— Da. Că ai încredere în mine. Şi dacă ai…

— Da, am.

Brand o luă de talie şi o ridică în sus. Îi zâmbi.

— Ştii, cred că mi-am dat seama că nu mai erai tânăra şi nesocotita mea soţie din clipa când ai intrat în salonul meu atunci, de Crăciun, îmbrăcată în rochia aceea neagră, modestă. Nu mai arătai deloc ca tânăra aceea frivolă care fugise din patul meu cu cinci ani în urmă.

Am fost surprins şi fascinat. Dar şi furios.

— Adevărat?

— Bineînţeles. De ce crezi că am venit să te caut?

Ea zâmbi.

— Nu mi-am dat seama. Arătai aşa de dur şi de neiertător, încât am crezut că ai venit să te răzbuni.

— Mi-a trecut prin minte când i-am văzut urechile lui Connie, spuse el. Dar nu. Am venit pentru că nu puteam sta departe de tine.

— O, Brand!

Isabella îşi rezemă fruntea de umărul lui.

— Întotdeauna am ştiut că atitudinea ta de mare şef ascundea o inimă caldă.

— Caldă! Îți arăt eu căldură, doamnă Ryder. A fost o vreme când aveam chef să te fac pachet şi să te trimit pe Lună.

Ea îşi ridică ochii.

— Ştiu. Atunci când ţi-ai dat seama că Connie este fiica ta.

Brand încuviinţă din cap şi închise ochii.

— Mi-a fost foarte greu să înghit asta. M-am simţit de parcă fusesem angajat să-ţi fac un serviciu, că fusesem tratat ca un armăsar de care ai profitat când intrase în călduri…

— Brand!

Isabella se trase înapoi indignată.

— Nu te-ai gândit niciodată că nu eşti genul de persoană de care poate cineva să profite? Adică…

Isabella lăsă capul în jos.

— Cu o singură excepţie, când te-am găsit într-un moment de slăbiciune.

Pentru o clipă, Brand se arătă surprins. Apoi zâmbi, un zâmbet hotărât, care îi răscoli măruntaiele. El îşi plimbă mâna pe spatele ei.

— Am în plan mai multe momente ca acela, doamnă Ryder, o asigură el. Şi cât mai curând.

Degetele lui coborâră pe șoldurile ei și Isabella se undui sub atingerea lor.

— Îmi convine, spuse ea.

Brand o sărută pe vârful nasului.

— Cum de n-am văzut adevărul? murmură el ca pentru sine.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Şi care era adevărul?

Brand o prinse de mâini şi i le ţinu în lături.

— Că tu mă iubeai din toată inima. La început am crezut că este din cauza lui Connie. Apoi m-am uitat în ochii tăi şi am văzut ce trebuia să observ de la început.

Faţa lui strălucea de iubire şi tandreţe, scăldând-o într-o lumină caldă. Şi, când el se aplecă să o sărute, fu sigură că inima o să-i explodeze de fericire.

Brand îşi strecură degetele în părul ei.

— Frumoasa mea Isabella, murmură el abia auzit. Cum am putut oare să supravieţuiesc atâţia ani de singurătate fără tine?

— Cu greu, după spusele mamei tale.

Isabella ridică ochii spre el şi începu să râdă.

— Ea mi-a spus că aveai mare nevoie de cineva care să-ţi ardă un şut într-un loc moale.

— Aşa ţi-a spus?

Brand îi aruncă o privire severă şi o trase spre el.

— Apropo de locuri moi…

Îi mângâie şoldurile provocator.

— Ţi-am spus că, văzându-te că plângi la gândul că urmează să-ţi petreci viaţa alături de mine, nu prea a fost încurajator pentru orgoliul meu? Sper că nu o să mai faci aşa ceva.

Drept răspuns, Isabella îşi lipi trupul de ei şi se undui până îl auzi gemând. Apoi el îi aruncă o privire atât de seducătoare, încât ea simţi pornirea să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui şi să-l tragă jos, pe pământul acoperit cu muşchi şi cu ace de pin. Să facă dragoste cu el acolo, sub frunzele verzi şi sub lumina filtrată a soarelui, până când cerul avea să se întunece şi toate umbrele trecutului aveau să dispară…

Dar nu era posibil. Nu acum, în orice caz, când Connie alerga spre ei pe pajişte, urmată îndeaproape de Pufuleţ.

Isabella oftă înăbuşit. Se mulţumi să-şi reazeme palmele de pieptul soţului ei şi să murmure întretăiat:

— Atâta vreme cât voi fi alături de tine, Brand, nu cred că o să mai plâng vreodată. Asta îi convine orgoliului tău?

— Pentru început, este suficient, spuse Brand.

El o cuprinse cu braţul pe după talie şi se aplecă să-i şoptească la ureche ceva.

După câteva secunde, Connie ajunse lângă ei şi se amuză teribil văzând-o pe mama ei roşie la faţă ca focul.

Epilog

Cu o săptămână înainte de Crăciun, la doi ani după ce Isabella Sanchez venise la Marshlands să facă aprovizionarea unei petreceri pentru Brandon Ryder, Brandon Ryder Junior se pregătea să-şi facă intrarea zgomotoasă în lume.

Brand o duse pe Isabella la spital, conducând cu un ochi la şosea şi cu altul la soţia lui. Cum era posibil ca o femeie care îşi dublase dimensiunile în ultima vreme să arate delicată ca o orhidee? se întrebă el. Strânse mai tare de volan şi apăsă acceleratorul până la fund.

Mai târziu, în timp ce stătea lângă ea şi o ţinea de mână, simţindu-se neajutorat în faţa miracolului care avea loc sub ochii lui, îl auzi pe doctor spunând că se vedea capul copilului.

Muşchii pieptului i se contractară şi, pentru câteva secunde „nu reuşi să mai respire. Apoi se uită la faţa Isabellei. Era albă, aproape transparentă în lumina aceea artificială. Fruntea îi era acoperită de un val fin de transpiraţie.

— Isabella?…

Se temea să nu-i întrerupă concentrarea, se temea ca, în aceste momente sacre, să nu se întâmple ceva rău. Trebuia să-i mai spună o dată.

— Isabella, te iubesc. Îţi mulţumesc… îţi mulţumesc pentru că eşti soţia mea. Şi mama fiicei mele…

Ea încercă să zâmbească, dar zâmbetul se transformă în ţipăt.

Brand îi strânse mâinile în palmele lui şi, pentru

prima oară în ultimii ani, începu să se roage.

— Te rog, Doamne, ai grijă de ea…

Atât apucă să spună. Isabella gemu prelung, apoi îl auzi pe doctor spunând:

— Se vede capul.

Apoi:

— E băiat.

— Îţi mulţumesc, zise Brand, ridicându-şi ochii spre tavanul alb.

Când lăsă capul în jos, să se uite cu dragoste la femeia culcată în pat, îi văzu părul lung, ud de transpiraţie. Ea arăta şi mai palidă decât înainte. Dar faţa ei avea o strălucire care îi tăie respiraţia.

Se gândi că ea nu fusese niciodată atât de frumoasă.

— Îţi mulţumesc, spuse el încă o dată. Pentru că eşti mama fiicei mele şi…

Se opri să înghită nodul care i se pusese în gât.

— Şi a fiului meu.

Isabella vru să spună ceva, dar în momentul acela Brandon Ryder Junior hotărî că fusese ignorat destul de multă vreme.

Auzind ţipătul primului său fiu, Brand îşi şterse ochii umezi şi începu să râdă.

Isabella zâmbi obosită.

— Se vede că are plămâni Ryder, spuse ea.

A doua zi, Brand stătea lângă ea, ţinând-o de mână pe Connie, care făcuse ochii mari. Inima lui crescu de mândrie văzând faţa fiului său. Când privi spre soţia lui, ochii lui erau plini de dragoste şi recunoştinţă.

— Nu-i aşa că este frumos? spuse Isabella aproape şoptit.

Își trecu încet palma peste creștetul fiului ei.

— Seamănă cu tine, Brand.

— Eu cred că arată ca o portocală stafidită cu păr negru, anunță Connie.

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Dar este simpatic dacă te uiți la el dintr-o parte.

— Îți mulțumesc, Connie.

Brand își acoperi gura cu palma.

— Văd că ai talentul mamei tale de a răscoli orgoliul unui bărbat.

Brand mângâie cu tandrețe capul fiicei lui.

— Dar portocalele, chiar și cele cu păr negru, nu au de obicei urechi Ryder.

— Ce este cu urechile Ryder?

Un nor auriu întârzie pentru o clipă în prag, apoi pluti până în mijlocul încăperii.

Brand clipi neîncrezător.

— Bună, mamă. Astăzi ești… mmm… foarte colorată.

— Eu sunt întotdeauna colorată, spuse Mairead. Numai tinerii își pot permite să se îmbrace în negru. Și refuz să fiu dată la o parte.

Brand pufni în râs și-și ascunse fața în trandafirii pe care îi adusese Isabellei.

— Îl compătimesc pe cel care ar încerca să facă asta, murmură el.

— Și eu la fel, aprobă Mairead cu aplomb.

Se întoarse către pat și cercetă cu privirea trupul micuț al nepotului ei.

— Așadar, acesta este cel mai nou membru al familiei Ryder. Are și urechile familiei Ryder. Îți doresc noroc Isabella!

— Îţi mulţumesc, spuse Isabella, aruncând o privire scurtă către Brand. Crezi că o să am nevoie?

— Cu carul, zise soacra ei cu căldură în glas.

— Care car? Eu nu văd niciun car, interveni Connie. Bunico…

— Da, draga mea, spuse Mairead.

Apoi aruncă o privire cercetătoare spre faţa neobişnuit de blândă a fiului ei.

— Connie, cred că noi două ar trebui să mergem la o… mă rog, ce delicatesă preferaţi voi, tinerii, în ziua de azi.

— Îngheţată, prăjituri şi cartofi prăjiţi, spuse Connie, întorcând grăbită spatele mamei ei.

Isabella nici nu auzea. Ochii ei se uitau spre Brand care o privea de parcă, pentru el, ea era singura persoană din încăpere.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Mairead lui Connie. O să-şi revină ei la normal imediat ce ajung acasă cu drăcuşorul ăsta mic.

Apoi dădu din cap către nepotul ei.

— Trebuia să-mi dau seama. O să aibă ochii tatălui lui, chiar dacă acum sunt albaştri.

Mairead îşi aruncă pe umăr cureaua de la geanta de pai.

— Cred că este foarte bine că bunicii ceilalţi sosesc mâine. Este nevoie de o adevărată echipă care să facă faţă situaţiei. Cât au de gând să rămână?

— Până se satură de noi, spuse Brand. Sau până se încheie anotimpul ploios la ei acasă. Care va fi mai întâi.

Connie izbucni în râs, iar Brandon Ryder Junior deschise gura să ceară de mâncare.

— Acum înţelegi ce vreau să spun, spuse Mairead. Haide, Connie. Acum este momentul să…

Tuşi semnificativ.

— S-o ştergem de-aici.

O luă de mână pe Connie şi ieşiră împreună din încăpere, fără a mai arunca măcar o privire către Brandon Junior care începu să protesteze din nou.

— Ţi-am spus eu că seamănă cu tine, spuse Isabella zâmbind. Vrea să-i fie îndeplinite dorinţele, fără nici un fel de întârziere.

— Şi a avut înţelepciunea să angajeze cea mai pricepută furnizoare din oraş, remarcă Brand zâmbind. Trebuie să admit că şi eu am fost mulţumit de serviciile ei.

— Numai mulţumit? întrebă ea, prefăcându-se îmbufnată.

— Bine. Atunci impresionat.

— Impresionat?

— Le-am găsit excelente. Sublime, plusă el, aplecându-se să o sărute pe frunte.

— Aşa este mai bine.

Isabella îi dărui zâmbetul acela blând, dulce, care opt ani în urmă, îi schimbase cursul vieţii.

— Sărută-mă, străine, şopti ea.

Brand scutură din cap şi-i aruncă, în glumă, o privire feroce.

— Fii atentai o mustră el. Ştii cu ce te-ai ales ultima oară când ai sărutat un străin.

Isabella începu să râdă.

— M-am ales cu tine, spuse ea cu simplitate. Și cu Connie. Şi cu fiul nostru. Ce mi-aş putea dori mai mult?

Brand o sărută din nou, încet, cu tandreţe şi dragoste Inima îi era prea plină pentru cuvinte.

Ce altceva ar fi putut să facă?

SFÂRŞIT